Editorial

No hi ha revolució sense l'alliberament de les dones

Des de l'anarcosindicalisme volem recordar, que ens agradaria i lluitem per això, unes relacions entre les persones que no haguessin de veure's sotmeses a intercanvis comercials de cap tipus i que, per tant, l'explotació laboral no existís. Volem, i lluitem per això, que desapareguin les relacions de treball sotmeses a les lleis del mercat i que deixin pas a l'autoorganització i l'autogestió.

Però, mentrestant, necessitem implantar drets que ens protegeixin enfront dels abusos del capital, ja que els treballs de totes les persones, i especialment de les dones, són un violent punt d'unió entre el patriarcat i el capitalisme. Per al 8 de Març de 2017, Dia Internacional de la Dona Treballadora, manifestem que:

* Ens declarem anarcofeministes incloent a totes les identitats que difereixen del patró heteronormativo.

* Defensem l'autogestió dels Serveis Públics i denunciem la privatització als quals aquests estan sotmesos i que ens afecta especialment a les dones en sectors com telemarqueting, neteja, educació, sanitat...

* Defensem la inclusió de l'economia feminista en tots els ordres de la vida, per eradicar les desigualtats com la bretxa salarial, explotació de doble jornada, l'accés als serveis socials, pensions, educació feminista i coeducació, plans d'igualtat, sostre de cristall, perquè totes les vides mereixen ser sostingudes.

* Defensem els drets de les dones refugiades i migrants.

* Denunciem el salari precari i viure en la precarietat.

* Denunciem la intromissió de les religions, exigint la sortida d'aquestes de l'àmbit públic: educació, legislació, opinió pública, mitjans de comunicació públics…

* Denunciem l'ascens dels feixismes a nivell mundial.

* Reivindiquem els espais segurs, eradicant tots els tipus de violències sexuals.

És necessària la lluita feminista perquè el que existeix és una falsa igualtat, perquè la doble discriminació, com a dona i com treballadora, segueix existint.

Les dones no ens resignem a la injustícia social i la desigualtat. Hem lluitat, lluitem i seguirem lluitant fins a aconseguir-ho. I ho fem des de la dignitat, la integritat, sense perdre l'alegria i les ganes de viure. Com deia Emma Goldman "Si no puc ballar, la teva revolució no m'interessa"

IDREN

"Si no puc ballar, la teva revolució no m'interessa" Emma Goldman, activista anarquista

ON ENS TROBEM?

SECRETARIAT PERMANENT DEL COMITÈ CONFEDERAL DE LA CGT DE CATALUNYA
Carrer Burgos, 59 baixos
08014 Barcelona
spccc@cgt.es
Tel. 935120481

FEDERACIONS SECTORIALS
• Federació Metal·lúrgica de Catalunya (FEMEC)
• Federació de Banca, Borsa, Estalvi i Entitats de Crèdit
• Federació Catalana d'Indústries Químiques (FECIQ)
• Federació de Sanitat
• Federació d'Ensenyament de Catalunya (FEC)
• Federació d'Administració Pública (FAPC)

FEDERACIONS COMARCALS

Anoia
Carrer Clavells 11 - 08700 Igualada
cgtanoia@yahoo.es
Tel/FAX 938042985

Baix Camp/Priorat
Plaça Nen de les Oques 8, 1r D
43202 Reus
baixc-p@cgtcatalunya.cat
Tel. 977340883

Baix Llobregat
Cra. Esplugues, 46 - 08940 Cornellà -
cgtbaixll@cgtcatalunya.cat
Tel. 933779163. FAX 933777551

Baix Penedès
Nord, 11-13, 3r, 43700 El Vendrell
Tel/FAX 977660932
cgt.baix.penedes@gmail.com

Barcelonès Nord
Alfons XII, 109. 08912 Badalona
cgt_bn@yahoo.es
Tel/FAX 933831803

Garraf-Penedès
Lepant, 23, baixos.
08800 Vilanova i la Geltrú
cgtvng@cgtcatalunya.cat
Tel/FAX 938934261

Maresme
Unió 38 baixos,
08302 Mataró -
maresme.cgt@gmail.com
Tel/FAX 937908261

Vallès Oriental
Francesc Macià, 51 08100 Mollet -
cgt_mollet@hotmail.com
Tel. 935931545. FAX 935793173

FEDERACIONS INTERCOMARCALS

Girona
Av. Sant Narcís 28, ent. 2a 17005 Girona
cgt_gir@cgtcatalunya.cat
Tel. 972231034. FAX 972231219

Ponent
Av. Catalunya, 2, 8è 25002 Lleida -
lleida@cgtcatalunya.cat
Tel. 973275357. FAX 973271630

Camp de Tarragona
Plaça Imperial Tarraco, núm. 1
Edifici 2, 3a Planta
43005 Tarragona
cgttarragona@cgt.es
Tel. 977242580 i FAX 977241528

FEDERACIONS LOCALS

Barcelona
Via Laietana, 18, 9è
08003 Barcelona
flbcn@cgtbarcelona.org
Tel. 933103362 FAX 933107080

Berga
Balç 4, 08600
sad@cgtberga.org
Tel. 938216747

Manresa
Circumval·lació 77, 2n
08240 Manresa
manre@cgtcatalunya.cat
Tel. 938747260. FAX 938747559

Rubí
Colom, 3-5, 08191 Rubí,
flcgt_rubi@hotmail.com
Tel/FAX 935881796

Sabadell
Rosellò 10, 08207 Sabadell
cgtsabadell@hotmail.com
Tel/FAX 937450197

Terrassa
Ramon Llull, 130-136,
08224 Terrassa -
cgtterrassafl@gmail.com
Tel. 937887947
FAX 937894504

Castellar del Vallès
Pedrissos, 9 bis, 08211
Castellar del Vallès
cgt.castellar-v@terra.es,
Tel/FAX 937142121

Sallent
Clos, 5, 08650 Sallent
sallent@cgtcatalunya.cat
Tel 938370724
FAX 938206361

Tàrrega
Plaça dels Àlbers 10, 2n,
25300, Tàrrega

Viladecans
C/ Sant Marià 72, 08840
Viladecans
fl.viladecans@cgtcatalunya.cat
Tel. 936590814 - 610072649

Xarxes: www.revistacatalunya.cat | twitter.com/rcatalunya | fb.com/RevistaCatalunya

Contacte: catalunyacgt@cgtcatalunya.cat, com-cgt-cat@cgtcatalunya.cat, grafica@cgtcatalunya.cat

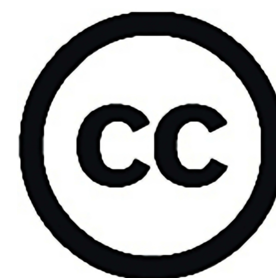
Col·lectiu la Tramuntana: Joan Rosich, José Cabrejas, Josep Estivill, Xavi Roijals, Jordi Martí, Paco Martín, Xabi Araujo.

Col·laboracions: Artur Sardà, Toni Àlvarez, Pep Cara, Ferran Aisa, Emili Cortavitarte, Agustín Guillamón, Dídac Salau, Arnauart, Idren, Agurrelj, Moisès Rial, Roser Pineda, Ermengol Gassiot, Òscar Murciano, i el Secretariat Permanent i les federacions i seccions sindicals de CGT Catalunya.

Redacció i subscripcions: Plaça Nen de les Oques 8, 1r D 43202 Reus. Telèfon, 977340883 (dimecres tarda)

Tirada: 13.000 exemplars.

No compartim necessàriament les opinions signades de les col·laboracions.

Tema del mes

El rostre del capitalisme distòpic que arriba

José Iglesias Fernández

L'autor agrupa els principals trets de la transformació del capitalisme contemporani. Enfront de la sinistra silueta de la distopia generalitzada, reivindica la necessitat d'un llenguatge i coneixement al servei de la praxi utòpica.

Una vegada desaparegudes les experiències del socialisme, abandonats els programes de transformació del sistema per bona part dels partits, sindicats, cooperatives, mútues i col·lectius afins que encara habiten l'univers de les esquerres... Els anomenats "monopolis generalitzats" no troben resistències per imposar la seva lògica predatòria a tot el planeta.

Un dels fragments d'Heràclit deia que "tot canvia, res és". Com tot sistema social, el capitalisme no pot defugir d'aquest principi. Per tant, la preocupació dels anticapitalistes ha de concentrar-se en quina de les dues direccions operarà el canvi. Una, la visible, és la direcció de l'enfortiment, una transmutació que incrementa la degradació de l'entorn natural i l'explotació de l'ésser humà. La segona, depèn de la praxi dels antisistema, de les pràctiques que forcen els canvis anticapitalistes que proposen diversos autors i col·lectius.

El capitalisme es desenvolupa mitjançant les crisis i les expansions. Aprofita les primeres per netejar la casa d'intrusos i així poder estendre la seva capacitat d'apropiació de recursos naturals i degradació de les condicions de vida de les gents. Les expansions són els moments d'acumulació de riquesa i poder per a la neteja i demolició que la succeirà. Autors com Ernest Alòs ja pronostiquen durant el segle XXI "les elits perdran els incentius per invertir en salut, educació i benestar de la majoria perquè la major part de la gent serà innecessària. I això ja està succeint a tot el món". Tant les crisis com les expansions aporten els indicis sobre la direcció de la transmutació del capitalisme i els condicionants del seu futur.

La fi de la democràcia

Assistim, doncs, a la substitució de les institucions democràtiques, encarregades fins ara de la gestió i seguiment de les polítiques, per altres organismes burocràtics i tècnics. Des d'abril de 2013, Angela Merkel està reclamant als països de l'Eurozona la cessió de la sobirania: "No serem capaços de continuar construint Europa", argumenta. Sota aquests tribuns i tecnoburòcrates, les noves funcions de l'Estat se centraran en mantenir els sistemes policial, judicial, carcelari-penal, el sistema militar... i un sistema fiscal amb capacitat per recaptar a la població els impostos necessaris per mantenir aquestes funcions repressives de l'Estat (cada cop és més evident que la seva funció principal és aquesta i no protegir la ciutadania).

Durant la mutació tecnoburocràtica de l'Estat, bona part d'aquestes funcions seran privatitzades. Altres institucions, però es previsible que siguin gestionades en un règim mixt Estat-mercat. Això no vol dir que es debiliti la presència de l'Estat, doncs el capitalisme necessitarà més que mai la seva funció repressiva per intensificar l'explotació dels treballadors i reduir les poblacions a situacions de misèria. Sylvianne Dahan –que ho anomena sadocapitalisme– sintetitza: "Les institucions representatives, parlaments i governs no són sinó teatres d'ombres. La democràcia política ha estat literalment segrestada pels consells d'administració de poderosos bancs i multinacionals. Al mig d'una desestabilització creixent, precipitant països enters a la ruïna i aprofundint en totes les desigualtats socials, Europa veu resorgir els seus vells dimonis". Marx i Engels ja ho van anunciar a El Manifiest Comunista: "el govern de l'Estat modern no és més que una junta que administra els negocis comuns de tota la classe burgesa"

La fi de la protecció laboral i el model 'zona franca'

Reprenent i actualitzant un altre passatge de El Manifiesto Comunista podem delinear en què consistirà el model de 'zona franca' del sector productiu/distributiu que dissenya el sistema: "El capitalisme planetari ha convertit les empreses de les burgesies nacionals en grans empreses multinacionals, en monopolis generalitzats. Les masses d'obrers concentrats a les fàbriques d'aquests consorcis seran ara sotmeses a una organització i disciplina autoritàries, sense cap regulació que els protegeixi. No només són esclaus de la burgesia i de l'estat burgés, sinó que cada dia i hora estan sota el jou esclavitzant de les exigències de la creació i apropiació de la riquesa. I aquest despotisme és tant més mesquí, odiós i indignant quant major és la franquesa amb què proclama que no té cap altre finalitat que lucre". Al sector productiu, doncs, gairebé no hi haurà regulació ni laboral ni ecològica, d'acord amb el model de 'zona franca' implantat a països amb economies pobres. En aquest horitzó, la condició dels desempleats és la condició d'un treballador que veu com la seva força de treball es dirigida a l'abocador.

La majoria de les activitats productives-mercantils seran privades i estaran subjectes al mecanisme de mercat on l'atenció social, la cultura i l'educació públiques fa temps que són tractats com bens mercantils que rendeixen el profit monetari i ideològic de rigor al sistema. La 'medicina caníbal' és ja un mercat on els pobres venen òrgans humans als rics malalts que els compren. Per tant, qui tingui poder adquisitiu sobreviurà i qui no, no contribuirà al creixement vegetatiu de la població. Marx i Engels ho deien al 1848, es tracta d'imposar allò de "que allò que cobrin no sigui més que el valor dels mitjans de subsistència indispensables per viure i perpetuar el seu llinatge". O dit en altres paraules: "Només em queda robar per menjar".

La fi de la universalitat de l'Estat del benestar i la qüestió poblacional

Les contingències humanes previsibles (pobresa, malaltia, analfabetisme, desempar social...) quedaran subjectes a les relacions assistencials que es puguin organitzar en i des de l'associacionisme caritatiu del sector privat. I aquest és precisament l'àmbit preferent en què les retallades pressupostàries s'estan concentrant. Donant pas a la iniciativa privada, l'acció social de l'Estat es dilueix a favor de l'activitat mercantil. Estem en camí de que es recuperin –modernitzades– les funestes Lleis de Pobres angleses (1536) que reprimien vagabunds, indigents i autoritzaven la separació dels fills per posar-los a treballar a fàbriques i mines, obligaven a dones i homes a treballar sense salari com a "aprenents" en "cases de treball", l'eufemisme per referir-se a correccionals, reformatoris o presó.

La qüestió poblacional és complexa i mereix un tractament més ampli, però és un aspecte que cobrarà importància. Només un apunt: ja l'any 2004, el Director de població, assumptes econòmics i socials de la ONU, Joseph Chamie, fa ver seves les paraules de Kofi Annan, aleshores Secretari General: "El ràpid i incontrolable creixement de la població, juntament amb el desenvolupament econòmic durant el segle XX, van ser simultanis amb la degradació mediambiental". Pobres, dependents, joves i ancians sense recursos. El mèrit d'aquesta reflexió és mostrar com el "poder matar" es materialitza en polítiques concretes. I és que l'extermini dels "excedents humans" ha esdevingut una veritable obsessió pel sistema. Les polítiques neoliberals d'austeritat i exclusió són polítiques de mort que deixen morir la gent. Clara Valverde ho anomena necropolítica: als cossos que no són rendibles, que no produeixen ni consumeixen, se'ls deixa morir.

Del capitalisme distòpic i la pràxis utòpica

Són diversos els informes que Taifa dedica a explicar per què s'ha de destruir el capitalisme. També destaca com, a totes les fases del desenvolupament capitalista, sempre va existir –amb major o menor grau de presència– el capitalisme furtiu. Un capitalisme consubstancial al sistema, la transmutació del qual es basa en l'afiançament d'activitats fortament ilícites, il·legals... com avantsala del capitalisme distòpic. De les arrels gregues δυσ (dys), que significa 'dolent', i τόπος (tópos), que pot traduir-se com a 'lloc', un sistema caracteritzat pels elements més negatius de les societats despòtiques, cruels i totalitàries, és una distòpia, un món dolent.

La despossessió de la vida quotidiana

Què fer? És la pregunta històrica de l'univers de les esquerres, però perduda entre les canes del capitalisme senil. Si ser d'esquerres vol dir pertànyer a una forma de pensar i d'actuar, l'esquerra ha de tornar a ser coherent i combinar la praxi amb la utopia. Per això, té sentit reprendre l'interrogant desafiant que fa, ens feia, Juan Manuel Bermudo en la seva conferència Izquierda y derecha en el zoo humano: "quin és el símptoma d'aquesta peculiar i radical derrota que hem diagnosticat com pèrdua de l'autoconsciència?". Dit d'una forma directa: el símptoma és que l'esquerra parla el llenguatge de l'enemic –al que de moment i en abstracte, anomenarem ideologia dominant. Instal·lats a la casa de l'amo, prossegueix Bermudo, "ens han robat la ideologia i amb ella el futur, el llenguatge, el pensament insubordinat, ens han robat fins i tot el saber". Sigui com sigui, les esquerres hauríem de coincidir en què la prioritat és el common weal, el sentit comú compartit de valors bastits sobre una filosofia social on les persones són el centre de la comunitat; en contraposició al common wealth, composat de valors fonamentats en la riquesa i la propietat com a centre de tot el sistema social.

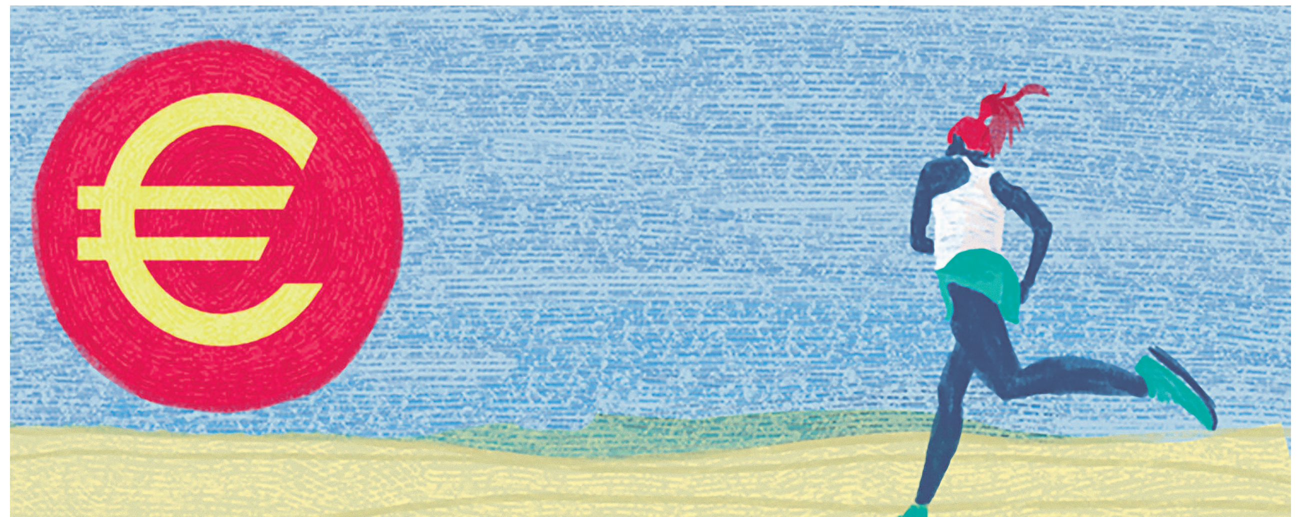
Esquerdar el capitalisme per construir des dels seus marges, com deia Holloway? Cadascú tindrà la seva proposta. En qualsevol cas, del que es tracta és de "cultivar idees i resistències i desenvolupar processos d'autonomia social", com va dir la Marina Garcés. I aquest objectiu requereix, més que mai, la presència de subjectes anticapitalistes, antisistema, d'una voluntat emancipatòria. I desenterrar i cremar les arrels distòpiques del tronc que ens tira a sobre el capitalisme planetari.

** José Iglesias Fernández és membre del Seminari d'Economia Crítica Taifa. Article publicat a la Directa dins d'una sèrie monogràfica al voltant de l'informe 'La despossessió de la vida quotidiana'.*

El capitalisme: l'ésser humà desposseït de si mateix

Xavier Garcia

L'autor reflexiona sobre els efectes del capitalisme i el creixent individualisme en la salut.

El pati de l'escola pot ser un espai ingènuament anticapitalista. És el cas, per exemple, de l'esport que s'hi juga, que és, quasi sempre, un esport d'equip. Pel que fa als adults, en canvi, un dels esports que més creix en practicants és el running, un esport que permet la pràctica individual, la competició individual, l'autosuperació individual, el benestar individual, ... Una perspectiva que s'estén al conjunt de la vida. Es tracta d'una comminació constant a anar més enllà d'un mateix, el que suposa assumir en la pròpia vida un desequilibri permanent, no descansar o parar-se mai, superar-se sempre i trobar el gaudi en aquesta mateixa superació de tota situació donada. És com si la lògica d'acumulació indefinida del capital s'hagués convertit en una modalitat subjectiva. Cadascú està cridat a concebre's i conduir-se com una empresa, una "empresa de si mateix" com deia Foucault.

Veiem, doncs, que fins i tot la mínima i superficial comunitat de l'esport d'equip acaba sent dissolta en el necessari procés d'individualització de l'ésser humà en el capitalisme, situant la superació individual com una nova religió. Si aquest procés arriba a desarticular les figures col·lectives més trivials, com no ha de fer-ho amb les dimensions més essencials de la comunitat? En el capitalisme no hi ha lloc per a el que és col·lectiu, ni tan sols se'n contempla la possibilitat, és perillós, ja que el capitalisme nega la comunitat, la col·lectivitat, posa l'individu com a origen i ho fa ontològicament. El capital ocupa la realitat, qualsevol cosa, per poder ser, ha d'esdevenir, en un moment o altre, capital, ha de passar per alguna de les seves metamorfosis. El món és del capital: el desenvolupament de l'ésser humà, de la vida, hi estan supeditats. La vida sencera i la societat que la sosté s'emmotllen, com més va més, a les exigències del capital. És per això, que les nostres vides i els aspectes entorn dels quals s'articulen han hagut d'esdevenir mercaderies.

En aquest sentit, darrerament s'han desenvolupat tot un seguit de mecanismes de subordinació del treball al capital que aprofiten el culte a la individualitat i l'amplifiquen, com per exemple la substitució del treball assalariat pel treball autònom i l'emprenedoria. Però la majoria de casos de projectes d'autoocupació responen a una reconfiguració de les relacions productives, en què el capital externalitza cap a la mateixa força de treball l'organització de temps, fins i tot instruments de producció, basant-se en uns objectius de productivitat. Amb això, el capital compra la força de treball ja en condicions de "rendibilitat" i desposseïda dels drets laborals que s'han anat conquerint al llarg de dècades de lluita obrera. Així, tant les treballadores ocupades com les desocupades són impel·lides a la permanent "millora" individual, unes amb la formació contínua dins les empreses i les altres amb el tractament de l'atur des d'una perspectiva individualitzada que converteix a aquest individu en part del problema.

L'altra cara de l'exacerbació de l'individu, és la dissolució de la col·lectivitat. Així l'Estat, inclinat per naturalesa a afavorir l'acumulació, va relegant al ciutadà a la condició d'usuari i consumidor, en comptes de reconèixer drets de ciutadania, atorga titularitats a eventuals usuaris, perquè els individus puguin rebre diferents serveis en forma de productes. L'objectiu final és crear una dinàmica de consumidors de productes socials, al mateix temps que es generen unes capacitats de mercat i de finançament que són font de negoci per al sistema capitalista. Aquesta degeneració del ciutadà cap al consumidor es manifesta en la degradació dels serveis públics bàsics i la seva conformació a la lògica del capitalisme.

D'aquesta forma els continguts i les pràctiques de l'educació s'aparten d'una concepció humanista creadora d'esperits lliures i crítics, i es remeten a un model empresarial on es gestiona la formació de la futura mà d'obra en qualsevol dels diferents graus d'especialització. Pel que fa a la salut, aquest desplegament del capitalisme ha portat a un model biopositivista cada vegada més enfocat a tractar parts específiques de l'organisme humà, deixant de banda els abordatges sistèmics que considerin en conjunt els determinants, tant físics com socioculturals, que es donen en els grups humans i no en persones individuals. Així doncs, la salut s'ha reduït, essencialment, a sanitat o provisió d'assistència. Per tant, s'ha d'insistir a recalcar que la realitat és molt diferent de la que descriuen les autoritats sanitàries o els mitjans de comunicació: les causes més importants del deteriorament de la salut de la població en general no són ni genètiques ni derivades d'actituds "insanes" a nivell individual. Les causes dels determinants socials es produeixen per les diferents eleccions i prioritats polítiques dels governs, les empreses, els sindicats i les diverses forces socials que tenen algun tipus de poder polític. Cal afegir que aquesta concepció individualista de la salut, i en plena coherència amb el desenvolupament general del capitalisme, ha fet oblidar tot un vessant de la salut laboral que és la que té a veure amb el treball més arrelat a la comunitat. Igual que el treball remunerat, el no remunerat implica l'exposició a riscos de seguretat, d'higiene, ergonòmics i psicosocials, però els accidents i les malalties relacionats amb el treball domèstic i familiar, que són molt més freqüents en el sexe femení, no es recullen ni es prevenen de manera sistemàtica.

Aquesta problemàtica s'agreuja en situacions de crisi, ja que l'ajust macroeconòmic del capitalisme s'està traslladant a àmbits ocults de la societat, la família i les persones: s'ajusta al carro de la compra, canvia l'organització familiar, es recorre a les xarxes de suport, s'intensifiquen els treballs domèstics, es reorganitzen els temps i s'assumeixen noves activitats i habilitats, moltes vegades amb estratègies de pura supervivència que són molt dramàtiques. Les implicacions en termes de qualitat de vida, en l'àmbit de salut i també humà, són nefastes. El capitalisme, especialment en la seva fase de crisi, està desestructurant les formes de vida d'una forma molt greu per a la salut física i mental i dificultant enormement el desenvolupament personal i social de les persones. Aquí intervé de nou la individualització sistèmica, ja que mentre assistim a la despossessió més gran de drets i de recursos, que afecta especialment la població més vulnerable, s'està generalitzant un discurs que pretén animar-nos a sortir de la crisi amb esforç, tenacitat i bona predisposició - sempre en clau individualista -, com si depengués de cada individu assolir els recursos per tirar endavant, com si l'ésser humà no fos essencialment un ésser social.

Com hem vist, ens hi juguem la vida, si volem que aquest joc s'acabi, caldrà deixar la ingenuïtat de l'esbarjo i començar la classe.

**Xavier Garcia és membre del Seminari d'Economia Crítica Taifa. Article publicat a la Directa dins d'una sèrie monogràfica al voltant de l'informe 'La despossessió de la vida quotidiana'.*

La despossessió de la vida quotidiana

Les desigualtats en salut, la pitjor epidèmia del segle

Juan M. Pericàs

L'autor aborda el vessant polític i les relacions de poder que generen i alhora poden reduir les desigualtats en matèria de salut, rebatent els discursos que entronitzen la responsabilitat individual.

Les desigualtats existents entre els individus i grups socials pel que fa a la seva salut, entesa més enllà de l'absència de malaltia, són ubiqües, enormes, graduals, creixents, adaptatives i històriques. Aquestes són les característiques fonamentals que se'n destaquen a Aprendre a mirar la salut, llibre essencial per totes aquelles interessades a entendre l'origen, ens obren, amb un llibret minúscul, una esquerda al sentit comú per la qual guaitar críticament cap als revolts foscos de la realitat social. Els seus autors, Joan Benach i Carles Muntaner ens obren, amb un llibret minúscul, una esquerda al sentit comú per la què guaitar críticament cap els revolts foscos de la realitat social. Les seves pàgines s'enceten amb una afirmació que opaca la falsa lluentor d'un capitalisme tant auto-complaent amb els seus propis fruits: les desigualtats en salut, conseqüència de les creixents desigualtats socials a què porta l'actual sistema econòmic, són la pitjor epidèmia que pateix la humanitat.

Entendre bé les característiques de les desigualtats en salut és necessari per copsar com es generen i com les tendències dominants en les branques del saber que es vinculen a la salut tracten d'obviar-les per evitar reconèixer que, sense anar a la seva arrel, el mateix sistema capitalista, les receptes màgiques que es proposen eliminar-les són ridícules. Per això, en el breu espai de què disposem en aquest article, farem èmfasi en el vessant polític i en les relacions de poder que generen i alhora poden reduir les desigualtats en salut.

La biopolítica aplica el seu poder normatiu i ideològic atomitzant els col·lectius a través de terminologia individualitzant i inculpatòria i de la negació dels anomenats determinants socials de la salut. Es parla de factors de risc i estils de vida individuals. Així, un fumador o una obesa tenen a les seves mans, són responsables, de fer que la seva salut, que s'entén de forma reduccionista com la postergació dels esdeveniments mòrbids greus vinculats amb hàbits perjudicials, sigui bona. Aquest és l'enfocament, sigui com sigui la classe social, el gènere, l'ètnia, les condicions de treball, la situació de resident o migrant, o altres determinants fonamentals de tipus social, de la salut dels individus i col·lectius. Aquestes són les ulleres que fan servir per mirar el món la majoria dels professionals actuals de la salut, així com les persones responsables de dissenyar i posar en pràctica les polítiques públiques relacionades amb la salut.

Així doncs, no ens ha d'estranyar que a mesura que els mecanismes de despossessió del capitalisme es despleguen cada cop amb major força, les desigualtats en salut es facin més i més grans, malgrat que índexs crus, que no tenen cap sentit sense analitzar-los amb cura -com l'esperança de vida d'un país i la seva relació amb el PIB- millorin. De fet, la qualitat de les dades de què disposem i els indicadors que fem servir per mesurar les desigualtats en salut ens permetran copsar realment el problema o ens limitaran a un abordatge superficial i sovint retòric, però buit de polítiques que s'adrecin veritablement a modificar els factors que intervenen en la gènesi d'aquestes desigualtats. Posem un exemple: si volem entendre com les condicions laborals afecten la salut, no ens servirà recollir únicament dades d'un tipus determinat de treballadors, o no considerar-hi de forma simultània la classe social, el nivell d'estudis, el gènere o l'ètnia. Tampoc podrem extreure conclusions valuoses si ens limitem a mesurar la salut dels treballadors o desocupats sota una òptica basada en la seguretat laboral o en els episodis cardiovasculars com infarts o ictus.

Com respondrem, amb aquesta informació, a preguntes com: què implica en termes de salut el patiment, l'angoixa, l'alienació i la sensació d'inestabilitat vital dels treballadors en situació d'informalitat o precarietat?; hem de seguir tractant amb pastilles per abaixar el colesterol als individus obesos de classe treballadora que han quedat a l'atur i que no poden permetre's menjar millor? O més aviat hem de recomanar, com a salubristes o polítics, que es millorin les seves condicions laborals? Les dades que ens poden servir per entendre què passa a la salut poblacional en relació a les condicions laborals o altres determinants socials de la salut a un país del sud d'Europa ens serviran també per entendre què passa a Bangladesh? És possible aconseguir aquestes dades a aquest país? Per altra banda, si mesurem les repercussions en la salut mitjançant determinats indicadors, podrem explicar les mateixes coses? El cas paradigmàtic és tractar d'explicar el grau de desenvolupament d'un país, incloent-hi la salut, a partir del seu PIB. És evident que si posem als Estats Units a una escala amb altres països, l'encapçalarà si mesurem el progrés en termes de PIB per càpita. No obstant això, si fem servir altres indicadors, com el coeficient de Gini, que mesura les desigualtats en ingressos i també té moltes mancances, o l'índex de progrés real (GPI per les seves sigles en anglès), la situació dels Estats Units es veurà notablement afectada en el llistat.

Tanmateix, als cercles acadèmics, a les reunions de briefings dels lobbies a Brussel·les, a les reunions executives de les grans corporacions, als despatxos ovals i altres gabinets, tenen molt clar que està molt bé parlar de desigualtats en salut però s'ha de seguir sota el paradigma de l'iceberg. És a dir, només s'ha de mostrar una part ínfima del problema i en cap cas anar a la seva arrel. Per això se seguiran fent servir indicadors enganyosos, incentivant la recerca clínica que redueixi la salut a prendre fàrmacs o l'epidemiologia reduccionista dels factors de risc, en lloc de l'estudi crític de les desigualtats de la salut, que posa èmfasi en el component econòmic i polític de la gènesi d'aquestes desigualtats. És millor que hom segueixi pensant que si els pobres es moren abans és perquè són uns obesos maleducats i violents que no han volgut escoltar els metges (culpabilitzant així la víctima), que fer-los veure que les desigualtats segueixen un gradient social que ens afecta de forma relativa a tots nosaltres i que és el capitalisme el que genera creixents desigualtats en salut, les majors que s'havien vist mai al llarg de la història.

Dèiem al començament que reconegudes autores i activistes afirmen que les desigualtats socials i de salut són la pitjor epidèmia del segle XXI. Així mateix, afirmen que l'equitat en salut és el millor indicador de justícia social de què disposem. És hora que aquestes veus es facin sentir i entre totes pensem què és el que realment s'ha de canviar per a millorar la salut de tothom, a tot arreu.

** Juan M. Pericàs és membre del Seminari d'Economia Crítica Taifa. Article publicat a la Directa dins d'una sèrie monogràfica al voltant de l'informe 'La despossessió de la vida quotidiana'.*

No ens alimenten molles

La CGT de Catalunya davant l'aprovació dels pressupostos de la Generalitat

Secretariat Permanent del Comitè Confederal de la CGT de Catalunya

Els propers pressupostos de la Generalitat per a l'any 2017 no ens deceben. De fet, a la CGT de Catalunya no ens deceben ni aquests pressupostos, ni els de l'any proper. Com tampoc ho van fer els prorrogats del 2016 o els d'anys anteriors. Sabem que de governs de la burgesia només en podem esperar uns pressupostos que responen als seus interessos i, per tant, que van directament en contra dels nostres. Dels de la immensa majoria de la població que som de classe treballadora: migrants, aturats i aturades, gent amb contractes precaris o feina sense contracte, però també els i les assalariades amb contractes més estables i millors condicions salarials.

Des de la CGT de Catalunya som molt conscients que els únics pressupostos que ens poden ser satisfactoris a nosaltres, els treballadors i treballadores, s'han d'aconseguir al carrer, mitjançant les lluites i no en negociacions a porta tancada. Les poques millores, molt puntuals i clarament insuficients, que ofereixen els pressupostos de la Generalitat que s'aprovaran en breu són fruit, precisament, de la mobilització, de la pressió, de la vaga del 18 de gener, de l'activació del conflicte a ensenyament. En canvi, en altres sectors on no hem sigut capaços de construir lluites, com ara la sanitat, la misèria vergonyosa de la proposta de pressupostos de Junts pel Si no ha variat ni una sola coma en les negociacions que portaran a la seva aprovació. Seguiran els centres i plantes d'hospitals tancats, seguiran les milers de persones en llistes d'espera per sobre dels límits aconsellables per la diagnosi i tractament, seguiran els col·lapses.

Els actuals pressupostos són un clar atac als nostres interessos. Mantenen les externalitzacions dels serveis públics, la gestió de molts dels quals successius governs de la Generalitat han anat regalant a empreses privades que els assumeixen mogudes, únicament, per la voluntat d'obtenir beneficis. Totes i tots en coneixem molts casos a la sanitat, a l'educació, al sector social... Ho hem patit com a usuaris i usuàries d'aquests serveis i molt sovint també com a treballadors/es. Hem vist acomiadar companys/es i augmentar les ràtios d'usuaris per treballador/a simplement perquè aquestes empreses, amb la complicitat de l'administració, han volgut incrementar els seus beneficis. Els pressupostos del 2017 continuaran jugant amb la vida de la majoria per omplir les butxaques d'algunes empreses privades.

Els actuals pressupostos no reverteixen les polítiques de retallades dels darrers anys. L'augment de la despesa que ha venut el govern és conseqüència de la decisió del govern espanyol de flexibilitzar en mig punt el límit del dèficit de les comunitats autònomes i no de cap oposició real de la Generalitat a les polítiques denominades d'austeritat. A la sanitat, mentre el darrer any les llistes d'espera han continuat creixent i encara amb les imatges d'aquest gener de passadissos d'hospitals plens de llits d'urgències al record de molts de nosaltres, la despesa prevista és més de 1.000 milions d'euros inferior a la de l'any 2010.

Una situació similar succeeix a ensenyament, malgrat les petites millores introduïdes els darrers mesos, i on se seguiran destinant milions d'euros a escoles privades, com les de l'Opus Dei. En definitiva, les despeses socials per habitant de Catalunya continuaran sent de les més baixes dels darrers 12 anys. Els treballadors i treballadores públiques també continuaran patint les conseqüències d'aquestes retallades que, entre d'altres, han contribuït a incrementar les bosses d'interins/es i eventuals mentre moltes jubilacions no s'han cobert. A banda, els actuals pressupostos consoliden les retallades d'impostos a les rendes més altes i subvencions de diner públic a empreses privades.

Pressupostos hipòcrites són aquells que destinen partides anecdòtiques pel cultiu de terres mentre alhora es trinxa encara més el camp de Tarragona regalant BCN World a la Caixa, els que ens diuen que no hi ha diners mentre té cura de l'1% oligàrquic i les multinacionals.

Argumentar que l'aprovació d'aquests pressupostos és necessària per a la construcció d'un futur més lliure i just per a la immensa majoria de la població és, simplement, un exercici de cinisme. La societat que anhelem, sense opressió ni explotació, on puguem autodeterminar-nos com a poble i autogestionar la nostra vida com a treballadors/es no s'aconsegueix acceptant sacrificis al dictat de la burgesia. Exactament, per què hem d'acceptar encara més patiment? Per què?

Deplorem profundament la decisió de la CUP d'accedir a jugar a aquest joc dels nostres enemics de classe que, simplement, perpetren una nova agressió contra la gran majoria dels i les habitants de Catalunya. I ho lamentem especialment per a aquells companys i companyes que fa anys que ens hem anat trobant a moltes barricades i espais de lluita a la feina i als carrers. Igualment rebutgem els tacticismes d'altres forces polítiques institucionals que utilitzaran l'aprovació d'aquests pressupostos per a la simple crítica parlamentària, sense promoure accions de lluita real ja que, quan els toca governar, han aprovat mesures similars i demostrat no ser capaços de fer ni un petit pas més enllà de la socialdemocràcia moderada.

Des de la CGT de Catalunya tenim clar que poc o res podem esperar de les institucions que limiten el terreny de joc a allò que accepti l'oligarquia. Fem una crida a tothom qui, de manera sincera, se sent interpel·lat/da per la necessitat de construir un futur de llibertat i igualtat, a implicar-se en la seva construcció. Des del carrer i des dels centres de treball. Organitzant-nos col·lectivament. Enfrontantnos a l'explotació i construint les alternatives amb els nostres propis mitjans.

Que ningú marxi a casa, cap frustració. El joc institucional mai ha estat el terreny de lluita de la nostra classe. Necessitem totes les energies i ens necessitem allà on els fem por: al carrer, desobedients i decidides. Lliures i unides en la nostra diversitat.

La CGT de Catalunya seguirà en clau de resistència i d'ofensiva quan puguem fer-ho contra les polítiques neoliberals dels governs autonòmic i espanyol. No donarem treva a ningú, no hi haurà pau social amb cap govern, amb cap empresa i seguirem enfortint les lluites populars. Allà dalt, tots són iguals i aquí abaix ho hauríem de tenir ben clar.

No ens alimenten molles, visca la classe treballadora!

La importància de dir No a la falsa unitat sindical

Òscar Murciano

D'ençà l'anomenada Transició espanyola es va evidenciar que l'aposta del règim pel control social tenia un eix principal: l'assimilació de tota organització antisistèmica a la teranyina institucional i la pau social, el reforçament de les ja domesticades i el xarop de marginació i repressió pels qui no s'empassaren el verí.

Centrant-nos en l'aresta sindical això és ja prou conegut i no cal insistir-hi gaire. Ara bé, les conseqüències d'aquesta política les vivim quotidianament i no necessàriament en els grans assumptes, sinó a cada empresa, a les nostres seccions sindicals, en els conflictes sectorials o concrets. Cada cop que reaccionem a un d'aquests contextos estem prenent una decisió que reforça el nostre caire irredempt o bé ens acosta cap a l'acatament per la drecera del derrotisme.

A l'arsenal sindical tenim diferents armes, sent potser la més important d'elles l'ús de la vaga com a mesura de coacció i pressió a governs, empresaris o multinacionals. La vaga no és només el dany econòmic o productiu realitzat, sinó especialment també l'oportunitat de desfermar el conflicte fora de la contenció dels mecanismes de solució pactada i de control, absolutament inútils per a assolir resultats positius. Les vagues són el moment de sortir al carrer, de crear problemes polítics i socials a governs que ens pinten una falsa realitat de color de rosa, són l'hora de bloquejar fàbriques, d'alterar la normalitat del sistema, d'atacar imatges corporatives. En definitiva, l'interruptor per a fer moviment i activar la confrontació directa més enllà de les paraules.

Amb aquest poder, com deia un company, pots enviar un mico a la taula de negociació i obtindrà resultats.

Podem sospitar que aquest terreny de reivindicació no acaba de connectar amb el sindicalisme que té a l'ADN la delegació i contenció de tot conflicte a canvi de molles, influències i interessos aliens a la classe obrera. Així doncs, som models condemnats a xocar inevitablement.

Què és això de la 'unitat sindical'? A primer cop d'ull sembla prou positiu: una visió unívoca és traslladada a la resta de la plantilla i tots els braços agafen l'ariet com un sol cos contra l'adversari patronal. Qui pot estar en contra d'això? La unitat sindical en el conflicte acaba amb moltes inseguretats relatives al seguiment de la vaga, dóna certeses, unitat en el missatge, no crea dubtes, és ben rebuda instintivament pel treballador/a...

Però alhora pot ser un instrument de xantatge. En nom de la unitat (entesa 'unitat' com l'opinió pactista i al·lèrgica al conflicte del sindicalisme de pau social) s'estableixen estratègies dilatòries, centrades en cúpules i on la mobilització no és mai la primera passa, sinó la darrera. I, habitualment, vergonyosament exposada públicament com quelcom que no es vol ni realitzar, ni fer amb intensitat. És com el gos ensinistrat que borda, però suau per no molestar l'amo. Podem imaginar com de pressionada està l'altra part en aquestes condicions.

Així doncs, el següent acte és presentar a qui no accepti l'estratègia suïcida com algú que 'trenca la unitat sindical', se'l desprestigia com a 'minoritari' i, en definitiva es criminalitza tota posició que no suposi fer seguiment del teatre mobilitzador del sindicalisme dòcil: Les nostres condicions són aquestes, te les empasses o trenques la 'unitat'.

Moltes de nosaltres ens trobem, llavors davant de l'elecció. D'una banda, participar críticament del xantatge sindical i assenyalar posteriorment com a venuts als signants quan certifiquin el fracàs del model de negociació sense pressió. L'altre camí, és el difícil. Suposa acceptar que la teva lluita per generar conflicte i vaga serà socavada pels altres sindicats, suposa saber que el seguiment de la vaga no serà l'adequat degut a la tasca rebenta vagues dels altres sindicats i a la por existent a participar en vagues no majoritàries, suposa saber que tot i això has de deixar fins a l'última gota de les teves energies en fer que la mobilització sigui el màxim rellevant possible.

Aquesta valoració no és gens senzilla, no és del gust de ningú, però, en el nostre sindicat, acostuma a acabar amb un creueament de mirades i una paraula: "Endavant".

Bus, Metall, Uunipost, FNAC, Ensenyament, Contact Center, HP, Indra, tants i tants exemples van decidir fer la passa endavant, alguns amb bons resultats efectius, altres no. Però en tot cas, amb cada secció que no cedeix al vertígen de la vaga minoritària i la criminalització de la unitat sindical, estem fent i mantenint allò que som: Les treballadores que no ens rendim, les que no acloten el cap, les que defensem l'alternativa en la forma de fer i que moltes vegades tot i que sabem que no serem victorioses, sortim a la batalla a deixar-nos la pell. En cas de no fer-ho, inevitablement en cada conflicte seríem subjugats, controlats, pel sindicalisme de concertació un i altre cop amb la mateixa tàctica.

Gràcies a cada secció sindical que surt al camp de batalla en aquestes condicions es pot mantenir un model que no es domestica ni per les bones ni per les pressions dels que ja ho estan. Aquesta base és la que permet clavar ferm els peus a terra i treballar per a prendre cada cop més la iniciativa, des del més petit conflicte fins a tot allò que ens proposem.

** Òscar Murciano és Secretari d'Acció Social de la CGT de Catalunya*

Trinxar vagues i vendre acords polítics. Notes de manual

Ermengol Gassiot

El 25 de gener transcendia allò que fa dies molts intuíem, i no precisament per la nostra capacitat profètica. Els sindicats majoritaris d'ensenyament i el govern de la Generalitat havien arribat a un acord. Algú podria dir que precisament els sindicats que van estar frenant la vaga educativa del 18 de gener convocada per CGT, a porta tancada i sense testimonis, han resolt un document de darrera hora que justifiqui no haver de fer una vaga el 9 de febrer que arribava a misses dites, amb els pressupostos ja votats al Parlament. De fet, ja ho deien reiteradament que volien desconvocar aquesta vaga. Possiblement si la setmana passada mantenien encara la convocatòria ho feien per frenar les mobilitzacions. "Silenci, tothom quiet. Es negocien els pressupostos i millor no destorbem" semblava que ens deien.

De fet l'acord era més que previsible. Hi ha un augment de 140 milions d'€ del pressupost del Departament d'Ensenyament, que equival al 2,9% del previst inicialment. S'incrementa en prop de 5.500 el nombre de professors/es que, en la mesura en que no hi ha un compromís de fer-ho a través d'oposicions, tot apunta a un augment de la plantilla precària de docents. La que veu els seus drets laborals limitats i que, curs rere curs, pot ser acomiadada. També es preveuen no realitzar nous concerts de línies amb centres privats, cosa que queda molt lluny d'eliminar o, com a mínim, de començar a reduir els concerts a l'ensenyament públic. És a dir, que segurament es mantindrà la transferència de 30 milions d'euros (quasi una tercera part del que ha aconseguit aquest acord entre govern i majoritaris) per a escoles de l'Opus Dei, que segreguen per sexes i transmeten una ideologia ultra conservadora, classista i extremadament patriarcal.

Potser sóc mal pensat, però a mi em venen al cap tot un seguit de preguntes, tant sobre l'actitud d'alguns destacats militants dels sindicats majoritaris a l'ensenyament (alguns procedents dels moviments socials, no fa tant) com de l'oportunitat de l'acord. De moment me les guardo. No sense deixar de remarcar que, em sembla, mantenir la negociació més enllà del 18 de gener sobre uns punts que ja fa temps s'intuïa que el govern pensava assumir, ha permès als que no volien fer vaga argumentar que no calia fer-la. Encara s'estava negociant i, com deia, millor no fer soroll, deien. Ja tindrem oportunitat, continuaven, de sortir al carrer i mostrar la nostra dignitat com a docents el 9 de febrer. Haurem tingut més temps, asseguraven, de preparar una vaga (vaga que no movien un dit per construir) que ha de ser massiva i ha de reflectir que ens prenem la nostra tasca com a docents com un eix fonamental de la construcció de la societat del futur. I, mentre, treien pressió al govern, a la negociació dels pressupostos i els permetia preparar l'escenificació de la desconvocatòria de la vaga.

I avui les màscares han caigut definitivament. Després de menystenir a qui proposava una lluita honesta fent servir arguments electorals (de nombre de delegats i vots rebuts a les eleccions sindicals) barrejats amb promeses d'una alternativa de mobilitzacions que ja sabien que havia mort molt abans de néixer.

Pensant en to plegat em venen al cap encara més dubtes, o preguntes o, si voleu, fantasmes. Després d'algunes anades i vingudes entorn els impostos, el debat sobre l'aprovació o no dels pressupostos entre qui es mostra disposat a parlar de la seva aprovació ha acabat centrant-se en l'educació. Era un terreny més propici per trobar acords, amb uns sindicats dòcils (els de la mesa de negociació) i on amb una partida petita es podia construir un argument per a vendre la seva aprovació. I així, amb declaracions i ressò dels principals mitjans de comunicació s'ha anat creant un escenari on qualsevol cosa que sonés una millora en l'educació semblava una gran cessió de la Generalitat i un gran avenç aconseguit per la pressió (molt ligth) dels sindicats de la mesa de negociació i l'equip de la CUP que s'ha reunit per negociat pressupostos amb la Generalitat.

Si això serveix per a garantir una aprovació d'uns pressupostos que en termes generals consoliden anys de retallades salvatges, li haurà sortit molt barat a la Generalitat. En total, 140 milions sobre una despesa finalista no financera en els diferents departaments, de 22.611 milions d'euros. Poc més del 0,6% del total dels pressupostos per a garantir-se un hipotètic suport d'una formació que al Parlament encara es reclama anticapitalista. A mi, francament, en sembla una misèria quan, per exemple, al lloc on jo treballo (les universitats) es consoliden anys de descapitalització d'estructures de recerca, d'envelliment de plantilles i d'increments dels preus per a estudiar. I això per no parlar de la sanitat, on la despesa contemplada per a l'any 2017 és d'uns 1.050 milions d'euros menys que la de l'any 2010. A banda que es deixen sense revertir les externalitzacions i privatitzacions que tant els governs tripartits com els convergents i ara de Junts pel Sí han anat promovent, en diferent intensitat, això sí.

M'agradaria pensar que la negociació entorn l'educació no ha sigut la principal jugada del tauler d'escacs entre govern i CUP pels pressupostos. En una negociació a la qual jo mai hi hauria entrat, vull pensar que el que ha primat per part de qui l'ha dut a terme des de la CUP ha sigut la idea de millorar la proposta inicial en benefici de la classe treballadora de Catalunya. O, si ho preferiu dir d'una altra manera, dels sectors populars de Catalunya. Espero que no s'hagi fet allò que tantes vegades he vist jo a la meva feina, que feien els sindicats que havien decidit que el seu horitzó era tancar acords amb l'empresa i no edificar propostes col·lectives de lluita. Ho feien reiteradament, com si seguissin un manual. Davant una proposta empresarial, la segmentaven en parts i intentaven tancar un acord molt parcial sobre alguna o algunes d'aquestes parts. La resta, ja ho sabien, l'empresa la podria tirar endavant. De fet, ho sabien tant aquests sindicats com la mateixa empresa. La negociació, en definitiva, acabava sent un espai on es teatralitzava i, finalment, es meditava un desenllaç que permetés sortir als diferents actors amb el cap ben alt. Si fos literatura, diríem que un bon final salva una novel·la, però es tracta de la vida real. I afecta a milions de persones.

El joc sindical a la negociació amb el departament d'ensenyament ja me'l puc imaginar. Ara, francament, em queda l'esperança de pensar que la negociació dels pressupostos no ha estat marcada per una preocupació similar. Que hi ha quelcom més que la preocupació per la imatge de com es vendrà un determinat desenllaç (o, parlant en plata, de com argumentar l'aval als pressupostos). Si això fos així, la institució ens mostraria que és molt més ràpida en devorar qualsevol forma de dissidència dins seu. Espero, sinceramant, que no sigui així.

I, espero, també, que l'esperança no sigui, com deia l'escriptor, el més irracional dels estats d'ànim humans.

** Ermengol Gassiot és Secretari General de la CGT de Catalunya*

Valoració de la Vaga del 18G

CGT Ensenyament
http://cgtense.pangea.org/

El seguiment de la vaga del 18 de gener a l'ensenyament públic no universitari de Catalunya convocada per la CGT ha estat desigual i globalment minoritari. A la manifestació davant del Parlament ens hi vam aplegar un miler de persones, amb molta força i ànims com no es veia a les darreres concentracions, sense deixar de cridar les nostres reivindicacions.

Vam entrar al Parlament per entregar un escrit amb la crítica a les partides pressupostàries presentades i les nostres reivindicacions. Estem pendents que ens confirmin una reunió, la propera setmana, amb tots els grups parlamentaris per poder defensar les nostres demandes. També vam entrar directament a la sala on es reunia la Comissió d'educació per deixar l'escrit amb les demandes sobre la taula de la Consellera.

A la tarda es va fer una assemblea oberta per valorar la situació i veure com seguim. Aquestes són algunes de les reflexions i propostes de continuïtat acordades:

Balanç de la vaga

Es va valorar positivament la convocatòria de vaga després dels tres mesos de reunions per centres i el compromís sindical escrit d'anar a una vaga durant el debat dels pressupostos. La vaga era imprescindible i ha contribuït objectivament a posar en el centre del debat de pressupostos el tema de l'ensenyament públic, alhora que ha tingut un efecte dinamitzador del debat entre els i les docents. Si no ha tingut més força, no és tant perquè la gent amb qui s'ha parlat no veiés que era molt més lògica i que era la data necessària, sinó pel fet que la resta de sindicats no l'han convocat. Lamentablement, i contràriament al que veníem plantejant de manera unitària des d'octubre, CCOO, USTEC, UGT i ASPEC no han volgut convocar la vaga en el moment en que estan oberts i són esmenables els pressupostos, període durant el qual només convoquen les concentracions descentralitzades el 26 de gener. Reiterem que les vagues han de formar part d'un pla de lluita que tingui continuïtat i han d'arribar a temps d'incidir en les decisions enlloc de fer-se servir només com a amenaça a la negociació a les meses sectorials i, en cas d'arribar a fer-les després, com a forma de protesta a posteriori d'allò ja decidit.

En tot cas, la vaga del 18 de gener ha introduït el debat als centres sobre la necessitat de fer VAGA i és aquesta inèrcia la que cal emprar per impulsar noves mobilitzacions, inclosa la del dia 9 de febrer.

Continuïtat

L'assemblea va votar convocar la vaga del 9 de febrer ratificant aquesta decisió a la propera assemblea oberta el dia 1 de febrer a les 18:00h a la seu de CGT, atès que aquells dies hi podia haver canvis que afectessin la pròpia convocatòria de vaga ja que els mateixos sindicats han reconegut que aquesta pot ser desconvocada si s'accepten abans algunes de les reivindicacions. Per tant, un cop la comissió d'economia presenti les que recull als pressupostos, haurem de valorar si el cicle de mobilitzacions ha tingut èxit i s'han aconseguit les nostres reivindicacions o ratifiquem la convocatòria de vaga del dia 9 de Febrer per protestar contra el Departament d'Ensenyament. Seguim pensant que la vaga unitària hauria d'haver arribat molt abans però no volem dividir el professorat davant de les mobilitzacions sinó impulsar la seva participació i continuïtat.

El fet que comencem a recuperar drets i condicions lluitant ens ha de permetre recuperar també la confiança en la lluita... I ara és possible. Ens cal organització i mobilització!

CGT davant de l'acord entre UGT, CCOO, USTEC i el Departament d'Ensenyament

CGT Ensenyament

El 31 de gener, s'ha escenificat l'acord entre els sindicats d'ensenyament UGT, USTEC i CCOO i el Departament d'Ensenyament i han desconvocat la vaga del proper 9 de febrer. L'acord contempla mesures anunciades fa setmanes (cobrament de juliol personal substitut i substitucions des del 7è dia) la reducció d'una hora lectiva a mestres i professores pel proper curs 2017-18 amb la corresponent reincorporació d'uns 3500 docents i la reducció d'una altra hora el següent curs.

Des de CGT Ensenyament volem fer algunes consideracions sobre aquest acord:

- Creiem importants els avenços en la consecució de la plataforma reivindicativa. La reducció d'una hora lectiva i la incorporació d'uns 3500 docents pel proper curs 17-18 es va fer pública el passat 20 de gener, i el mateix Govern les incloïa a un document de proposta d'acord sobre els pressupostos el 23 de gener. També el compromís d'incorporar 2850 docents més durant els cursos 18-19 i 19-20 (que permetria la reducció de la segona hora lectiva) es feia públic el divendres passat. És a dir, totes dues mesures han sorgit abans de la reunió amb els sindicats de la mesa i pocs dies després de la vaga del 18 de gener. Per què aleshores, i quan no tenim la plataforma de mínims assolida, signen precipitadament aquest acord a la baixa i desconvoquen la vaga?

- Estem convençudes que aquestes millores sobre la proposta de pressupostos anterior les hem aconseguit amb la mobilització i donant a aquesta perspectives de continuïtat. No volem obviar que l'actual situació política, en la qual el govern no pot imposar els pressupostos unilateralment, ens ha afavorit. De fet, és a partir d'analitzar i debatre sobre aquesta situació amb moltes companyes i companys que vam acordar en assemblea convocar la vaga el 18 de gener, mentre s'estaven debaten els pressupostos i quan podíem incidir sobre aquests.

- La mesa sectorial no ha deixat de reunir-se amb representants del Departament durant aquests sis anys de patir retallades. Els propis sindicats que hi formen part han reconegut reiteradament l'immobilisme de l'administració a les reunions aquest temps, al mateix desembre amb els pressupostos presentats. Allò que ha canviat perquè ara comencem a revertir les retallades no ha estat l'habilitat dels negociadors, sinó la pressió exercida pels i les docents mitjançant la mobilització i en un moment clau que permet assolir les reivindicacions plantejades.

- L'acord no suposa una reversió de les retallades, no respon a les demandes del professorat, tot deixant de banda la major part de les reivindicacions de la plataforma unitària. Sobre la reducció de la segona hora lectiva el curs 18-19, discrepem que els sindicats signants donin per bo un compromís ambigu que va més enllà dels pressupostos que s'estan debatent i, fins i tot, més enllà de la present legislatura, sobretot perquè creiem que mantenint la pressió es podrien aconseguir les dues hores lectives pel proper curs 17-18.

- Lamentem que els sindicats signants desconvoquin precipitadament la vaga del proper 9 de febrer sense haver assolit la totalitat de les reivindicacions que tots els sindicats vam qualificar de mínims en el seu conjunt i més encara quan hi ha moltes possibilitats que la votació final dels pressupostos s'ajorni al mes de març i en una situació política que permetia assolir-les totes. Per això calia començar una mobilització prou contundent i a temps, i mantenir les seves perspectives de continuïtat fins el final.

- Des CGT vam acordar en l'assemblea de la jornada de vaga del 18 de gener convocar també la vaga del 9 de febrer amb els criteris de donar continuïtat a la mobilització i de no dividir els i les docents davant d'una convocatòria de vaga. Preveient les possibilitats de canvis d'aquests dies vam decidir també ratificar aquesta decisió en una Assemblea el dia 1 de febrer a les 18:00 hores a la seu de la CGT (Via Laietana, 18, 9è pis). Arran la desconvocatòria de vaga del 9 de febrer i l'aval a les mesures acceptades per part de la resta de sindicats, després de debatre i decidir com seguim lluitant per recuperar tant les reivindicacions mínimes que estan per assolir com la resta de les retallades que encara patim.

En l'Assemblea Oberta de l'1 de febrer, hem acordat no ratificar la nostra convocatòria de vaga pel dia 9 de febrer. La nostra desconvocatòria no implica però que donem per bons els pressupostos d'ensenyament, ni encara menys en el seu conjunt.

Les pensions tornen a perdre poder adquisitiu al 2017

Àlex Tisminetsky

Comença l'any i com ja és costum, tot o casi tot puja de preu, o si més no fem balanç de preus apujats els darrers 365 dies. Una de les coses que puja de manera irrisòria son les pensions de la nostra gent gran, els subsidis de jubilació que en temps de crisi econòmica son puntal de moltes famílies o la contribució imprescindible per a poder atendre les cures de les persones de més edat de la nostra societat. És per això que hem demanat al veï del barri, Alex Tisminetsky, advocat laboralista i responsable de salut laboral de la CGT que ens expliqui com queden les pensions del 2017.

La congelació de les pensions per sota de l'IPC es va iniciar al 2011, i l'executiu espanyol ha tornat a regular un augment del 0,25% pel 2017, molt inferior a la pujada de preus. Un any més, i ja van sis consecutius, les persones jubilades o amb invalidesa, veuran com poden comprar menys coses amb pensions cada cop més devaluades, en aplicació d'una llei que congela les pensions de forma permanent.

Govern Zapatero de Maig de 2010, l'inici de les congelacions

Fins la darrera onada de reformes, a l'Estat espanyol hi havia una norma que aplicava els protocols internacionals en matèria de Seguretat Social, pel qual una pensió una vegada reconeguda no podria perdre mai poder adquisitiu, i per tant havia de ser regularitzada cada any segons els corresponents augments dels preus.

Però aquesta llei va quedar sense aplicació al maig de 2010, quan el president espanyol Rodríguez Zapatero al pujar a parlar al Congrés per anunciar la crisi, va decretar una congelació «puntual» de les pensions només pel 2011, que teòricament havia de ser només per un any.

L'any següent, el flamant nou president Rajoy, que havia promès mil cops en campanya tornar el poder adquisitiu perdut per les pensions al 2012, va decretar una nova congelació pel 2012, que també es va aplicar l'any següent, al 2013. Any rera any amb regulacions «especials» l'executiu espanyol congelava les pensions per sota de l'IPC.

En Rajoy congela per llei i de forma permanent les pensions al 0,25%

I davant de l'escassa resposta popular, el govern del PP va decidir a partir de 2014 fer el més agosarat assalt legal, congelant per sempre més, i per llei, les pensions. La proposta determina una enrevessada fórmula, que darrera una complexitat extrema intenta amagar que els pensionistes veuran augmentada els propers anys les seves prestacions només un 0,25%, mentre l'IPC (ja trucat i rebaixat) determina augments de preus del 3 o 4%, i la realitat del carrer crida que molt més han pujat els productes de primera necessitat (gas, llum, aliments,…).

La pròpia ministra Bañez afirmava cofoia que amb aquesta nova llei en 9 anys deixarien de pagar als pensionistes 33.000 milions d'euros, i es calcula que si hi ha una inflació com la dels darrers 10 anys, en la propera dècada els pensionistes veuran reduïdes un 20% la seva possibilitat adquisitiva.

Les contínues reformes semblen no tenir fi, i s'estenen tant com les ànsies dels bancs i asseguradores de controlar la gran caixa de les pensions públiques. El resultat però és a costa de la majoria, que haurà de treballar més anys per aconseguir pensions més baixes, que a més a més s'aniran rebaixant cada any.

Una Seguretat Social fruït de moltes lluites

Amb molt de suor i esforç els nostres besavis, avis i pares van anar arrancant als empresaris i a l'Estat un sistema que donés una mínima seguretat al treballador, i que li garantís uns ingressos en aquelles situacions en que per causes alienes a la seva voluntat no podia treballar. No es reclamava la lluna: Seguretat Social per a que les dones treballadores poguessin descansar després de parir, i perquè els obrers malalts no haguessin de pidolar, o perquè al arribar a una edat avançada tothom tingués dret a descansar amb dignitat, per posar uns exemples.

Fins als anys 1980 les classes populars van anar guanyant drets, empesos encara per les massives lluites a la mort del dictador. Però desgraciadament aquesta tendència ha canviat molt en els darrers anys, i les retallades de drets estan a l'agenda de pràcticament tots els governants, tan de dretes com les «esquerres», tan els autonòmics com els estatals, i com no dels europeus. En pocs anys ens veiem retrocedir dècades. Bufen vents de retallades a tot occident, i la Seguretat Social no podia restar al marge. És un pastís massa apetitós pels poderosos plans privats de pensions.

Els pensionistes preparen la resposta

Però no tot està perdut: un fantasma recorre els Països Catalans, el fantasma de la indignació dels pensionistes. Autoritats, tertulians i economistes s'han unit per aturar-lo, armats amb cars i alarmistes estudis, i predicant des dels seus altars que "de forma immediata" s'han de rebaixar les "desorbitades" pensions, a pesar de que no arriben a la mitjana de 880 euros, però que estan molt per sobre de les possibilitats del lliure mercat.

Però després de sis anys de congelació de les seves prestacions, els més grans han començat a alçar la veu, i les senyals d'alarma han sonat en els despatxos polítics. Des dels petits pobles de la Seu d'Urgell a la massificada Bellvitge, passant per Mollet, Granollers, L'Hospitalet o molts barris de Barcelona, els pensionistes s'organitzen, posant la por al cos de les autoritats, que els pensaven eternament callats i submisos. I entre les assemblees més organitzades, està la combativa i capdavantera «Salvem les Pensions» de Sants, que amb concentracions, encartellades i xerrades porta anys de la lluita per unes pensions dignes, i que de ben segur en els propers mesos donarà molt a parlar.

** Article d'Àlex Tisminetzky, advocat laboralista i Secretari de Salut Laboral de CGT Catalunya, publicat a Sants Viu*

El 30% dels assalariats guanya menys de 1.215€ bruts al mes

Diari del Treball

El 30% dels treballadors de l'Estat espanyol (4,4 milions d'assalariats) van guanyar menys de 1.215,7 euros bruts al mes el 2015, segons el decil de salaris que elabora l'Institut Nacional d'Estadística (INE) a partir de les dades de l'Enquesta de Població Activa (EPA) i que publica Eldiario.es. D'altra banda, el 40% (5,9 milions de treballadors) va obtenir remuneracions d'entre 1.215,7 i 2.136,7 euros bruts mensuals i el 30% restant (4,4 milions) va cobrar un sou superior a 2.136,7 euros al mes.

Per elaborar l'estadística, l'INE ordena a tots els assalariats (14.756.746 persones durant l'any passat) segons la quantia del salari mensual percebut i els divideix en 10 grups iguals, amb el 10% dels treballadors en cada grup. Com a resultat, el salari mitjà, que divideix el total dels treballadors en dues parts iguals, els que tenen un salari superior i els que tenen un salari inferior, es va situar el 2015 en 1.596,8 euros bruts mensuals, 5,7 euros menys que el 2014 i gairebé 297 euros menys que el salari mitjà del 2015 (1.893,7 euros).

El salari mitjà va baixar el 2015 per primera vegada en diversos anys, ja que durant la crisi va seguir creixent. El 2010, el salari mitjà era de 1.566,8 euros bruts al mes i va escalar en els següents exercicis fins a tancar 2014 a 1.602,5 euros. El 2015 la tendència s'ha invertit i ha baixat dels 1.600 euros bruts al mes.

Per la seva banda, la mitjana de mensual, en termes bruts, va arribar als 1.893,7 euros el 2015, per sobre dels 1.881,3 euros del 2014. Al contrari que el salari mitjà, el salari comptat com a mitjana no ha trencat la seva tendència alcista els últims anys i el 2015 superava en un 3% a l'existent el 2010 (1.838,8 euros).

Segons el tipus de jornada, el 36% dels assalariats a jornada completa va guanyar més de 2.136,7 euros mensuals el 2015 i el 17,8% va percebre menys de 1.215,7 euros. Per contra, el 88,9% dels assalariats a temps parcial (el 15,3% del total) va guanyar menys de 1.215,7 euros mensuals i només el 0,9% va cobrar més de 2.136,7 euros.

El salari mitjà brut dels treballadors a jornada completa va arribar als 2.142 euros mensuals, tres vegades més que els assalariats a jornada parcial (697,2 euros), encara que en aquestes diferències s'ha de tenir en compte que el nombre mitjà d'hores setmanals habitualment treballades en 2015 va superar les 40 hores per als treballadors a jornada completa, enfront de les 19,1 hores dels assalariats a temps parcial.

Bretxes salarials

Segons les dades de l'INE, les dones, els joves, les persones amb un menor nivell de formació, els treballadors amb menys antiguitat en les empreses i els contractats temporalment tenen els salaris més baixos.

En les dones, el 41,1% va percebre un sou inferior a 1.215,7 euros (19,8% en els homes). El salari mitjà femení es va situar en 1.643,8 euros mensuals en 2015, enfront dels 2.122,5 euros dels homes, el que significa que el sou mitjà masculí és un 29,1% superior al femení.

Una de les raons que, segons Estadística, expliquen aquestes diferències és que les dones treballen en major proporció que els homes en ocupacions a temps parcial, amb contractes temporals, i en branques d'activitat pitjor remunerades.

També hi ha bretxes salarials segons l'edat i el tipus de contracte. Així, el sou mitjà dels joves d'entre 16 i 24 anys es va situar en 2015 en 1.042,4 euros mensuals, menys de la meitat del que van cobrar, de mitjana, els assalariats de 55 i més anys (2.260,3 euros) . En els joves menors de 25 anys, el percentatge que cobra menys de 1.215,7 euros al mes arriba al 67,9%.

Per tipus de contracte, el sou mitjà mensual dels indefinits (2.090,2 euros el 2015) supera en un 59% al dels temporals (1.314,5 euros). El 49,7% dels assalariats amb contracte temporal van guanyar menys de 1.215,7 euros el 2015, enfront del 23,4% dels indefinits que es trobaven en aquesta mateixa situació.

Per nivell de formació, el salari mitjà dels assalariats amb educació primària (1.365,4 euros mensuals) és un 76,3% inferior al dels que tenen estudis superiors (2.408,2 euros), mentre que, per antiguitat, els que porten deu o més anys treballant cobren de mitjana gairebé el doble que els que fa menys d' un any que treballen (2.425,1 euros davant 1.251,7 euros).

El sector financer, el que millor paga

Els salaris més baixos es van concentrar el 2015 a les activitats de les llars que donen ocupació a personal domèstic (79,1% per sota de 1.215,7 euros) i l'agricultura, ramaderia i pesca (61,6%).

Per contra, les remuneracions més elevades es van donar en les activitats financeres, on el 70,6% van rebre salaris superiors a 2136,7 euros, seguits dels empleats en subministraments d'energia, gas, vapor i aire condicionat (68,1%) i d'educació (59,9%).

Els salaris mitjans menors el 2015 es van donar en les activitats de les llars que donen ocupació a personal domèstic (746 euros bruts mensuals), en hostaleria (1.168 euros) i en l'agricultura (1.200, 5 euros), i els més alts van correspondre a les activitats financeres i d'assegurances (3.479,7 euros bruts al mes), subministrament d'energia elèctrica (3.461,4 euros) i informació i comunicacions (2.815,9 euros).

Així mateix, els centres de treball més grans van concentrar als empleats amb salaris més elevats en 2015. El salari mitjà brut a les grans empreses (250 treballadors o més) va ser de 2.716,4 euros, més del doble que a les empreses de fins a 10 treballadors (1.314,3 euros).

Els assalariats del sector públic cobren més

L'estadística de l'INE també distingeix entre salaris públics i privats. En aquest punt, assenyala que dels 2.586.200 assalariats del sector públic comptabilitzats el 2015 el 60,5% van tenir un salari brut mensual superior a 2.136,7 euros el 2015, percentatge que baixa fins al 22,4% en el sector privat .

L'INE subratlla que aquesta major concentració de salaris alts en el sector públic es deu al percentatge més gran d'assalariats amb estudis superiors, el tipus d'ocupació exercit, el menor pes del treball a temps parcial i l'antiguitat més gran.

Així, el sou mitjà brut en el sector públic va arribar als 2.586,2 euros mensuals l'any passat, enfront dels 1.720 euros del sector privat.

Per tipus d'administració, les autonòmiques van presentar el sou mitjà més elevat (2.738,6 euros mensuals), seguides de les empreses públiques (2.651,5 euros), l'Administració Central (2.603,9 euros) i les corporacions locals (2.162,4 euros).

Analitzant les dades per regions, les que van presentar els sous mitjans més alts van ser Madrid (2.265,8 euros), el País Basc (2.250,2 euros) i Navarra (2.056,3 euros), mentre que Extremadura (1.549,9 euros), Canàries (1.574 euros) i Andalusia (1.653,9 euros) van registrar els més baixos.

CGT i l'ICAM analitzen el Túnel Carpià dels Informàtics

Secretaria de Salut Laboral de la CGT de Catalunya

El dijous 26 de gener al matí, una representació de la Confederació General del Treball de Catalunya (CGT) de Catalunya s'ha reunit amb les caps de l'ICAM (actualment SGAM), Neus Rams i Lídia Domingo, per analitzar la contingència de Malaltia Professionals dels i les treballadores del sector de la informàtica (informàtics, bibliotecaris, administratius,…) que pateixen per culpa de la seva feina el Síndrome del Túnel Carpià.

La representació de la CGT de Catalunya ha estat formada pel Secretari de Salut Laboral de CGT de Catalunya, Àlex Tisminetzky, dos Delegats d'Indra en representació de la coordinadora d'Informàtica de CGT, i Miguel Arenas, com a advocat del sindicat de l'Administració de l'Estat de CGT.

Des de la CGT hem aportat a l'ICAM dues recents sentències judicials fermes (una del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya i l'altra del Jutjat Social 14 de Barcelona) que han reconegut la contingència de Malaltia Professional a dos treballadores que patien

Síndrome del Túnel Carpià i portaven a terme feines d'introducció de dades en ordinadors.

Hem recalcat que hi ha un col·lectiu important de treballadors/es que porten a terme la seva feina amb ordinadors que estan patint aquesta malaltia, i hem denunciat que a pesar de les sentències judicials l'ICAM continua determinant aquestes patologies com a derivades de Malaltia Comuna. Entenem que, tal com han determinat ja dues sentències fermes, a pesar de que el Quadre de Malalties Professionals no diu explícitament que els informàtics poden patir Síndrome de Túnel Carpià, és evident que els i les treballadores que introdueixen dades a ordinadors fan moviments repetitius dels especificats al Quadre de Malalties Professionals, i per tant aquestes patologies han de ser declarades professionals.

Alhora, des de CGT hem reclamat a l'ICAM que ens aporti les dades de les baixes mèdiques de Síndrome de Túnel Carpià de treballadors/des informàtics o de categories professionals anàlogues.

Des de l'ICAM han pres nota de les reivindicacions i sol·licituds, comprometent-se a contestar-les a la propera reunió en el termini d'un o dos mesos.

Des de la CGT, continuem amb aquesta trobades de reunions periòdiques, que es va iniciar el passat octubre amb la temàtica de l'amiant. La següent reunió es fixarà en el termini d'un mes i mig i s'analitzarà la temàtica dels conductors de TMB que pateixen altes mèdiques a pesar de no poder conduir.

Valorem positivament d'aquest espai de comunicació amb l'ICAM per posar sobre la taula problemàtiques concretes de col·lectius específics de treballadores i treballadors, però alhora reiterem que només lluitant i al carrer s'aconsegueixen millores en les condicions de Salut Laboral, i no defallirem en la lluita, la denúncia i la mobilització contra les altes injustes i amb criteris economicistes de l'ICAM.

Prou altes injustes! Lluitem per guanyar!

Comín reconeix que el Conveni ICAM-INSS té criteris economicistes per donar més altes

Àlex Tisminetzky

En un sorprenent rampell dialèctic, recollit en uns breus a La Vanguardia i Vilaweb, el Conseller de Salut de la Generalitat de Catalunya Antoni Comin reconeixia el passat 15 de desembre el que sempre s'havia negat en públic. Ara ja ningú ho podrà negar més: el Conveni entre l'ICAM (tribunal mèdic sota administració autonòmica de l'ICS) i l'INSS (institut estatal que gestiona la Seguretat Social) compta amb un 4% dels ingressos que, en paraules del propi Comin, «contravenen les funcions assistencials amb criteris economicistes». Parlant clar: l'administració autonòmica catalana ha percebut els darrers anys més diners de l'Estat quantes més altes ha donat, i quantes menys invalideses ha reconegut. Una veritable vergonya, ja que no ha prevalgut únicament el criteri mèdic.

En el marc de la negociació del nou Conveni ICAM-INSS, el Conseller ha afirmat que es vol deixar enrere les pràctiques anteriors on «als metges se'ls exigeixi per conveni que intentin fer més baixes o més curtes», sense tenir en compte «només criteris mèdics, clínics i assistencials», donant per fet, sense cap rubor, una pràctica que era negada per l'administració i denunciada reiteradament per moviments socials i pel sindicalisme combatiu.

Una realitat amagada

Els criteris «economicistes» del tribunal mèdic català han estat denunciats en els darrers anys, però reiteradament tots els represen-

tants de l'administració catalana ho han negat rotundament en rodes de premsa i altres fòrums públics.

En diverses reunions oficials dels caps de l'ICAM amb representants de la PAICAM, del Col·lectiu Ronda o del sindicat CGT, la resposta sempre ha estat la mateixa: s'afirmava que era fals que l'ICAM tingués cap criteri economicista derivat del seu Conveni amb l'INSS.

Però el Conveni diu el que diu, a pesar de fer-ho d'amagat en ordres i escrits de difícil lectura, i la conseqüència han estat moltes altes medicament injustificables, donant lloc a que les baixes mitjanes al Principat hagin estat de només 23 dies anuals, les més curtes amb diferència de tot l'Estat, molt per sota dels 45 dies de mitjana a Cantàbria, els 61 dies d'Extremadura o els 58 dies de Galícia, per posar només uns exemples. Per tant, la pròpia existència durant anys d'aquestes clàusules ha portat a unes altes ultraràpides al Principat, on es donen les «miraculoses» recuperacions mèdiques més curtes de l'estat.

Dolor i patiment dels afectats

L'existència d'altes mèdiques injustes causa un perjudici molt important entre la classe treballadora. La persona afectada al rebre l'alta ha de reincorporar-se immediatament al seu lloc de treball, a pesar de que en realitat no poder realitzar la seva feina, ja que la repercussió de no tornar-hi és una «baixa voluntària», un acomiadament sense cap indemnització i sense ni tan sols atur.

En cas de voler impugnar aquesta alta o denegació de la invalidesa, el procediment judicial pot arribar a ser de 6 mesos a 2 anys per celebrar el judici, fet que obliga a les persones afectades a reincorporacions immediates a llocs de treball que no poden dur a terme, amb resultats d'acomiadaments, conflictes laborals, pressió…

En aquest tràngol les situacions personals són molt dures, i han donat lloc fins i tot a la creació d'una Plataforma d'Afectats per l'ICAM, la ja famosa PAICAM, que en el seu any d'existència ha convocat cassolades, manifestacions, xerrades i tot tipus d'actes de denuncia.

Les conseqüències de les altes injustificades també s'han viscut en l'àmbit sindical, convocant la CGT en els darrers anys múltiples concentracions davant la seu del tribunal mèdic a Vallcarca. I potser un dels casos més coneguts (encara que no l'únic) en aquest àmbit ha estat el dels conductors d'autobusos de TMB, que van estar apunt d'anar a la vaga per les amenaces d'acomiadaments de la direcció de l'empresa dels treballadors que havien patit altes injustes de l'ICAM.

En els propers mesos es negociarà el nou Conveni. És ben difícil que les declaracions de l'actual Conseller Comin es facin realitat, i és molt difícil d'imaginar que desapareguin realment els criteris economicistes. Però el que de ben segur no desapareixerà seran els col·lectius socials i el sindicalisme combatiu que denunciarà al carrer les injusticies que les administracions (estatal o autonòmica) volen silenciar i amagar.

** Àlex Tisminetzky, advocat laboralista del Col·lectiu Ronda i Secretari de Salut Laboral de CGT de Catalunya. Article publicat a L'Accent.*

"El neoliberalisme ha entrat de ple en el sector ferroviari"

Entrevista a Joan Ramon Ferrandis (SFF-CGT)

Dani Cabezas

El Parlament Europeu ha aprovat la reforma que obre la porta a la privatització del sector ferroviari europeu.

Fomentar la competència i la innovació en el sector ferroviari i eliminar els obstacles a la creació d'un espai ferroviari europeu únic. Aquests són, sobre el paper, els objectius que persegueix l'aprovació de l'anomenat quart paquet ferroviari, que va tirar endavant la setmana passada al Parlament Europeu amb els vots a favor de populars, socialistes i liberals, i que preveu que a partir de 2020 s'obri l'espai ferroviari de tots els Estats membres a empreses privades.

Els grups d'esquerres, així com els verds i diverses organitzacions ecologistes, no comparteixen aquest optimisme. Ecologistes en Acció va emetre un comunicat en el qual titllava aquest nou marc legislatiu de "una seriosa amenaça per al sector del ferrocarril i per al medi ambient", just quan es compleix un any de l'Acord de París en el qual es va acordar, entre altres coses, l'aposta per un nou model de transport encaminat a reduir les emissions de gasos d'efecte hivernacle. En opinió del grup ecologista, la legislació aprovada al Parlament Europeu suposa "una sentència de mort per al tren com a mitjà de transport". Per la seva banda, l'eurodiputada d'Esquerra Unida Paloma López va asseverar la setmana passada que "el que Margaret Thatcher no es va atrevir a fer, ho ha fet el Parlament Europeu".

Els sindicats apunten al fet que la privatització progressiva del ferrocarril portarà amb si una important deterioració de la xarxa, amb el consegüent perjudici per als viatgers, i un minvament en les condicions laborals dels seus empleats. Des de la Confederació General del Treball (CGT) s'alerta que "no pot deixar-se un sector estratègic que té capacitat de fomentar el progrés i millorar la cohesió social de la ciutadania en mans dels interessos privats, que no tenen un altre objectiu que guanyar diners per sobre de qualsevol interès social".

Juan Ramón Ferrandis és coordinador de la Plataforma de Defensa del Ferrocarril de CGT, exsecretari general del Sindicat de Transports de CGT-València i maquinista. També, una de les persones que millor coneix el sector ferroviari espanyol i una de les veus més crítiques amb el procés que acaba de engegar amb el beneplàcit del Parlament Europeu.

- Quins interessos persegueix, sota el seu punt de vista, l'aprovació d'aquest quart paquet ferroviari per part del Parlament Europeu?
En opinió de la CGT, aquest nou paquet ferroviari no és més que la continuació dels anteriors paquets. Encara que utilitzen paraules molt boniques i sinuoses respecte a potenciar el ferrocarril, l'única cosa que pretén és incentivar la privatització del sector. Ho fa a més posant en perill la sostenibilitat del propi ferrocarril, ja que anteposa prioritats economicistes a les necessitats socials o ecològiques. Quan això passa, i al mateix moment en què el ferrocarril deixa de ser un negoci, s'accelera l'abandó de les línies i la deterioració del servei.

- En aquest sentit, quines conseqüències tindrà aquest nou marc normatiu per als usuaris?
D'entrada per a ells no són usuaris, sinó clients, i així els anomenen. Si examinem el nou paquet amb deteniment, el que es pretén a grans trets és que aquests clients tinguin un marc normatiu que redundi en preus molt més assequibles, una major seguretat, ja que han aprovat l'engegada d'una agència ferroviària europea, i una homogeneïtzació de les qüestions tècniques que han de regir als diferents països. Això, dit d'aquesta manera, pot semblar un avanç. Però si ho mirem de forma detallada ens adonem que la normativa és molt més laxa que la que teníem anteriorment i va enfocada a aquesta privatització que hem denunciat. A més, amb aquest nou marc normatiu augmenta el percentatge per milió de probabilitat d'un accident, ja que les empreses privades no poden assumir els costos en seguretat de la mateixa manera que ho fan les agències estatals. Així que a la llarga pot derivar, a més d'en una pitjor qualitat del servei, en un augment dels accidents. I fins i tot arran de tot això i al contrari del que s'està venent, es podria produir fins i tot un increment en el cost dels bitllets.

- I respecte als treballadors del sector, en què notaran una reforma legislativa com aquesta?
Aquesta és una de les grans llacunes que veiem en aquest text: no parla pràcticament d'això, més enllà de les referències a les normes generals de cada país. El ferrocarril és un dels sectors en els quals la precarietat ha entrat amb més força i amb aspectes de quedar-se, especialment en l'Estat espanyol. Des de CGT entenem que els treballadors del ferrocarril han de ser qualificats, especialitzats i àmpliament formats. El que permet aquest paquet és que la precarietat entri a formar part d'aquest servei amb l'entrada de treballadors amb formació minsa, la qual cosa a la llarga també acabarà per deteriorar el servei.

- Li ha decebut la postura adoptada per alguns dels europarlamentaris?
En principi, sabíem que s'anava a aprovar per una immensa majoria, així que no puc parla de de decepció. Hi ha un pensament únic en aquest aspecte. Som una minoria els que estem en contra, tant de sindicats alternatius com el nostre com de grups ecologistes que estan lluitant per un ferrocarril públic, social, segur, sostenible i de qualitat.

- El medi ambient també és un factor important. En un escenari en el qual hem duplicat el nombre de quilòmetres recorreguts per ciutadà europeu (i per tant, l'índex d'emissions) en amb prou feines 20 anys, i la majoria d'aquests trajectes recauen en el cotxe i l'avió, no convindria apostar pel ferrocarril com una manera efectiva i relativament senzilla de lluitar contra el canvi climàtic?
Evidentment. El que assegura pretendre aquest marc regulador és incentivar el ferrocarril, però el que fa és afavorir els interessos privats de les companyies aèries, petrolíferes i dels fabricants d'automòbils. Així que s'aconseguirà tot el contrari: es desplaçaran molts més usuaris del ferrocarril al vehicle privat, i això provocarà un important augment del CO_2 emès a l'atmosfera. Tot això, un any després de la Cimera de París en la qual es van comprometre a fer front al canvi climàtic potenciant el ferrocarril com un arma primordial.

- En quin punt es troba, dins de l'Estat espanyol, aquest procés de privatització que denuncien?
Amb aquest paquet ens posem en la mitjana europea. Encara que el transport de mercaderies es va liberalitzar ja el 2005 amb l'entrada de la llei del sector ferroviari, no ha estat fins als dos últims anys en què hem vist el traspàs de trens des de l'operadora pública Renfe a operadors privats. Ara s'homogeneïtzen les dates i es parla del 14 de desembre de 2020. Hi ha una altra cosa important: amb aquest nou paquet, tècnicament els operadors europeus podran operar en territori espanyol, però els espanyols ho tindran molt més difícil per ferho a Europa, donada la legislació espanyola i el fet que estiguin repartits entre Renfe i Adif.

- Hi ha marxa enrere o possibilitat que aquest paquet s'esmeni d'alguna manera?
La majoria de persones que estem lluitant perquè això canviï hem de fer-ho des de la perspectiva que aquest canvi és possible. Per això hem engegat una campanya de conscienciació de la societat i d'actuacions en diversos aspectes. Però jo personalment crec que resulta molt difícil anar en contra de les directrius europees, i més d'aquelles que mouen tantíssims diners i amb tants interessos creats. Així que només ens queda sol·licitar un debat públic amb tots els actors que operem en el sector del ferrocarril: grups ecologistes, sindicats, treballadors, empreses implicades, autonomies per, entre tots, tractar d'arribar a un consens ampli que eviti aquest desori. Tot això, des d'uns punts de vista més socials i ecològics, i no com ho han fet, que és introduint de ple el neoliberalisme en el ferrocarril europeu, quan existien països com França, Alemanya o Espanya en els quals el ferrocarril públic té encara una gran importància.

- Més enllà d'aquest nou paquet, quins són les mesures més urgents que necessita el sector a Espanya?
En primer lloc, la paralització immediata de les línies d'alta velocitat, que es porten el 87% de la partida dedicada al sector als pressupostos generals de l'Estat. No fa falta que el tren tingui supervelocitats. El ferrocarril que usa la majoria de societat, que són els trens de llarga distància, rodalies i regionals, són els que s'haurien d'emportar el gruix de la inversió. Perquè amb això mantindríem vives moltes de les línies que estan morint d'inanició. El ferrocarril convencional transporta al 98% de la població enfront del 2% de l'alta velocitat. A poc a poc, anem tenint un ferrocarril a imatge i semblança del que vol el neoliberalisme: deteriorat per a la majoria i moderníssim per a uns pocs.

** Entrevista publicada a La Marea*

Notícies sindicals

CGT davant l'anunci de l'increment d'inversió al Metro de Barcelona

El passat 26 de desembre l'ajuntament de Barcelona, per boca de la presidenta de TMB i regidora de mobilitat, Mercedes Vidal, anunciava un augment de la inversió de 87 milions d'euros gràcies al sanejament financer realitzat en els últims anys.

En primer lloc manifestar que aquest sanejament financer s'ha aconseguit en gran part gràcies a l'esforç econòmic realitzat per la plantilla, ja que la plantilla de Metro porta des de l'any 2011 amb el salari congelat, mentre la Direcció ha vist augmentats els seus ingressos en aquest període.

En segon lloc, voldriem saber quin percentatge d'aquesta inversió, acabarà en mans privades sobre la base de subcontractes que, en moltes ocasions, al seu torn, tornen a subcontractar a altres empreses i els treballadors de les quals sofreixen unes condicions laborals precàries.

En tercer lloc, hauríem de saber si aquestes subcontractes acaben realitzant el treball pel qual se'ls paga o si per contra, com ja ha ocorregut en altres ocasions, serà la plantilla de Metro la que acabi fent aquest treball. En aquest cas no sabem quin és l'interès ocult a mantenir aquestes subcontractacions.

En quart lloc, ens sorprèn que aquest augment d'inversió no contempli en cap cas l'ampliació de plantilla que faci disminuir el nombre d'estacions sense personal de Metro, que eviti la retirada de trens de la circulació per falta de personal, o que faci que el manteniment de la xarxa del Metro de Barcelona torni als períodes anteriors al 2011.

Molt ens temem que l'augment d'aquesta inversió acabarà en gran part en mans d'empreses privades amb el beneplàcit del govern municipal com ja ocorre amb el tramvia, lliurat a mans privades per satisfer amb sous públics a Directius que provenen de la dreta catalana. Demostrant d'aquesta manera que malgrat el canvi de signe polític a l'ajuntament, la gestió segueix els mateixos passos marcats en les etapes anteriors per socialistes i convergents.

CGT Metro Barcelona

Vaga de treballadores de la neteja a la Ciutat de la Justícia de Barcelona amb resultat satisfactori

CGT va convocar vaga de les treballadores de neteja de la Ciutat de la Justícia entre els dies 23 i 27 de gener, que tot i els serveis mínims abusius decretats per la Generalitat, va suposar un èxit. A més es van realitzar concentracions a les portes de l'edifici cada dia a les 9h amb molt bona participació i ampli ressò.

El motius de la vaga, el fet que l'empresa Kluh Linaer ha tingut fins a 9 vegades de retard en el pagament de les nòmines.

Sona tòpic, però per desgràcia és cert, "a casa del ferrer cullera de pal". El Departament de Justícia i la Ciutat de la Justícia, aquestes dues institucions, que haurien de ser un exemple de vigilància quant a respecte de la legislació vigent, no controlen la situació que viuen les i els treballadores de la neteja del seu edifici, abocant-los a realitzar una vaga després de 9 retards en el cobrament de les seves nomines

La subcontracta que es dedica a la neteja de les instal·lacions, empresa Kluh Linaer, no és una altra que la que deu diners a les seves treballadores en moltes de les concessions que té en edificis públics de tot el país. A la Ciutat de la "Justícia", fins a 9 vegades han sofert retards en el pagament de les seves nòmines, han hagut de demandar perquè se'ls respectessin drets que tenien des de fa anys i a dia d'avui els deuen la nòmina del mes de desembre i pinta malament perquè cobrin gener en la data que els correspon.

Entenem que els responsables de la Ciutat de la injustícia i el Departament de Justícia són tan responsable com Kluh Linaer d'aquesta situació, atès que ha consentit i acceptat que una empresa que deu diners a treballadores i que juga amb el pa dels seus treballadors/es, sigui l'adjudicaria d'una contracta publica que gestionen ells i de la qual són responsables directes. No poden romandre mirant cap a un altre costat, com si la cosa no fora amb ells.

Per a la CGT, s'ha de rescindir el contracte ja que s'estan incomplint els requisits de la concessió en faltar constantment amb les obligacions de les seves treballadores.

No entenem com la Ciutat de la Injustícia, que depèn directament del Department de Justícia, ha contractat a aquesta empresa tot i sabent que aquesta situació podia donar-se. Té antecedents d'impagaments en molts llocs del país on li han donat la concessió. És que no els importava el que passaria amb les famílies d'aquestes treballadores?, o per ventura hi havia un motiu més fort per contractar a aquesta empresa?, com poden contractar a una empresa que deu 4 milions d'euros a Hisenda i el salari a un munt de treballadors/es en tot el país?, com pot ser que contractin una empresa que ha estat condemnada judicialment per acomiadar a treballadors/aes per la seva afiliació sindical?.

Per tot això, la CGT, vam convocar aquesta vaga en la neteja de la Ciutat de la Injustícia del 23 de gener al 27 de gener per exigir el cobrament dels salaris pendents i demanar que rescindeixin el contracte de Kluh Linaer en aquest centre. Una vaga amb resultat positiu ja que uns dies després l'empresa pagava a les treballadores tot el que els devia

Fora Kluh Linaer de la Ciutat de la Injustícia.

Sindicat de Neteja CGT Barcelona

Vaga de les treballadores de neteja de l'IMPS de Badalona per l'impagament de nòmines

CGT va convocar vaga el 9, 10 i 11 de gener del personal de neteja del Institut Mental de Salut Publica (IMPS) de Badalona per l'impagament de nòmines, ja que no havien cobrat la nòmina de desembre ni la paga extra de Nadal.

Els i les 23 treballadores de neteja del IMPS de Badalona volen cobrar pel seu treball. Una cosa que sembla molt normal, però que per desgràcia l'empresa Kluh Linaer ha convertit en tot un luxe últimament. Aquesta empresa, que per motius que desconeixem és la concessionària de moltes contractes de neteja vinculades a l'administració pública en tot el pais, devia als treballadors de neteja del IMPS la paga de Nadal i la nòmina del mes de desembre del 2016.

No solament aquesta empresa juga amb el sou i la vida dels treballadors de neteja del IMPS de Badalona, sinó que deu diners a molts treballadors de la resta del pais.

Des de CGT, abans que el IMPS de Badalona contractés a aquesta empresa al febrer del 2016, ja els avisàvem que aquesta gent devia diners a moltíssims treballadors/es en diversos llocs i que si contractaven a aquesta empresa, estarien jugant amb el pa dels treballadors/es de neteja del IMPS. Tot i els nostres advertiments i les de totes les treballadores (es van recollir les signatures de tota la plantilla demanant-li al IMPS que no contractés a aquesta empresa), l'administració pública va fer cas omís i va contractar a aquesta empresa per a la desgràcia dels nostres companys de neteja del IMPS.

No entenem com el IMPS, que depèn directament de l'Ajuntament de Badalona, ha contractat a aquesta empresa tot i a avisar-los que aquesta situació anava a esdevenir. Per ventura no els importava el que passaria amb les famílies dels treballadors i treballadores?, o per ventura hi havia un motiu més fort per contractar a aquesta empresa?, que motiva a l'Ajuntament de Badalona a contractar a una empresa que deu 4 milions d'euros a Hisenda i el salari a un munt de treballadors/es en el pais?.

Entenem que l'Ajuntament de Badalona és tan responsable com Kluh Linaer en aquesta situació, atès que ha consentit i acceptat que una empresa que deu diners als seus treballadors/es, sigui l'adjudicaria d'una contracta publica que gestionen ells.

Per tot això, demanem a l'Ajuntament de Badalona que faci fora de les seves instal·lacions a aquesta empresa i que es responsabilitzi d'aquesta situació, ja que no ho va fer al seu moment.

Sindicat de Neteja CGT Barcelona

El Tribunal Suprem avala que tots els sindicats puguin denunciar la vigència dels convenis

Es tracta d'una transcendent sentència per a tota la negociació col·lectiva que dóna la raó a la demanda interposada en solitari per aquesta organització quant al conveni de Contact Center.

Fa més de dos anys CGT va denunciar la vigència del Conveni del Telemarqueting. Un conveni que havia tingut una vigència de 5 anys i que des del nostre punt condemnava als treballadors de Telemarqueting a la precarietat. Havia arribat el moment de negociar un nou conveni i de canviar les nostres condicions laborals.

Encara que després de la denúncia de CGT es va començar a negociar el nou conveni el Ministeri de Treball no va donar per vàlida nostra denúncia. Va dir el Ministeri de Treball que per començar a negociar el nou conveni havia d'haver-hi acord de la majoria sindicats de la taula, no valent la denúncia de CGT, un sindicat amb la representativitat suficient per a això.

En aquesta sentència del Ple de la Sala de Social del Tribunal Suprem (Sentencia núm. 1035/2016) ens dóna la raó i es declara la validesa de la denúncia del II Conveni Col·lectiu de Contact Center promoguda per CGT el 28 d'octubre de 2014. A més s'anul·la les Resolucions administratives impugnades, de 5 de novembre 2014 (Sotsdirecció General de Relacions Laborals) i de 16 de desembre de 2014 (Ministeri d'Ocupació i Seguretat Social, Sotsdirecció General de Recursos) pel que es reconeix el dret de la CGT al fet que el Ministeri d'Ocupació i Seguretat Social registri el seu escrit de denúncia del II Conveni Col·lectiu de Contact Center.

La sentència deixa clar que "limitar la possibilitat de denunciar un conveni col·lectiu negociat conforme al Títol III del ET als qui ho han subscrit resultaria poc compatible amb la seva

eficàcia normativa i general (art. 82.3 ET) i fins i tot podria presentar problemes de compatibilitat amb la llibertat sindical (art. 28.1 CE)."

A més abunda recalcat que "El pluralisme sindical queda indirectament soscavat si s'imposa una unitat d'acció per a un acte els efectes del qual no són directament normatius i l'abast dels quals pot venir condicionat pel conveni al fet que es refereix. En suma: solament si els termes legals són inequívocs hauríem de restringir la legitimació per denunciar el conveni als qui posseeixen legitimació plena per negociar. I les previsions normatives, lluny de ser inequívoques en tal direcció més aviat aboquen al resultat contrari."

CGT es congratula d'aquesta sentència assolida en solitari contra el Ministeri de Treball, la patronal i la resta de sindicats legitimats per negociar aquest conveni, dels quals recorda que cap es va adherir a aquesta demanda. Aquesta sentència solament abunda a millorar els drets dels treballadors ara i en el futur ja que CGT utilitzarà tots els seus drets per defensar-los, malgrat a qui li pesi.

CGT - Sector Federal de Telemarqueting

Concentració a INACSA Sant Celoni contra l'acomiadament d'un delegat de CGT

El 27 de gener CGT va realitzar una concentració a les portes de l'empresa INACSA (Industrias del Acetato de Celulosa S.A.), situada a Sant Celoni, en suport i solidaritat cap al company Manel Espejo, treballador de l'empresa i representant dels treballadors en el comitè d'empresa per part de CGT. INACSA el va acomiadar injustament patint prèviament assetjament laboral durant un any. INACSA li va restringir els seus drets sindicals prohibint-li l'entrada al recinte per poder exercir els seus drets com a representant dels treballadors. Entre altres actuacions, en una reunió del comitè d'empresa el gerent va fer comentaris despectius cap al company Manel Espejo convidant-lo a marxar de l'empresa.

Contra l'assetjament laboral i els acomiadaments injustos tolerància zero!

CGT Maresme

CGT davant la compra de Tecnocom per part de Indra

En relació a l'operació d'adquisició pública de Indra sobre Tecnocom, les seccions sindicals de la CGT a Indra Sistemes volem notificar el següent:

Indra acaba de sortir d'un ERO que afecta oficialment a 1750 treballadors i que està sustentat per motius econòmics i organitzatius. Atès que el pla de viabilitat de Indra indicava que els costos del ERO no es veurien amortitzats fins al tercer any d'aplicació, ens resulta de difícil comprensió que ara es disposi d'efectiu per a l'adquisició de Tecnocom.

A més, la situació de Tecnocom no justifica, a priori, l'import de la transacció. En 2015 va declarar beneficis de 3.1 milions d'euros sobre una facturació de 406, venint de pèrdues de 13 milions el 2014. La seva valoració borsària a data de 12 de febrer de 2016 (amb prou feines 10 mesos abans de l'OPA) era de 0.98 euros, mentre que el preu que finalment ha acordat Indra és de 4.25 euros, un increment de més de quatre vegades.

CGT ha intentat posar-se en contacte amb l'empresa perquè ens expliqués la motivació d'aquest sobrecost, ja que no tenim constància de cap fet rellevant que justifiqui aquest sobrepreu. La seva resposta és que el senyor Martorell està molt ocupat per reunir-se amb nosaltres.

Donada l'opacitat i la urgència de l'operació, l'únic factor que entenem pot motivar aquesta compra és que Tecnocom, conjuntament amb Scytl, han estat les dues úniques empreses que han guanyat a Indra la gestió de les eleccions generals de l'estat espanyol en tota la seva història. Volem recalcar que l'Estat controla el 20% de Indra a través de la SEPI, per la qual cosa entenem que una vegada més Indra s'està utilitzant partidistament per a interessos polítics i aliens a l'activitat empresarial, oblidant-se que els treballadors hem sofert un ERO injust, innecessari, i que les nostres condicions laborals empitjoren cada any que passa.

Seccions sindicals de CGT a Indra Sistemes

CGT va convocar una altra jornada de vaga al sector del Telemarqueting el 26 de gener per un conveni digne

El 26 de Gener, les treballadores del sector del telemàrketing vam tenir una nova oportunitat per fer-nos visibles i lluitar per millorar les nostres condicions de treball. I això malgrat que la Conselleria de Treball ha tornat a vulnerar el dret de vaga en aplicar uns serveis mínims del 100%, en alguns serveis en empreses com Ferrovial o algunes activitats ateses a Atento i altres empreses.

Tocava sortir al carrer i fer-nos sentir. Ens sobren motius per fer-ho:

- Tenim el sou congelat des del gener de l'any 2014
- La patronal no proposa cap revisió salarial
- Podem ser acomiadats a baix cost per "disminució del volum de la campanya" (article 17)
- Podem ser acomiadats a baix cost per "canvi d'empresa" (article 18)
- Es manté la contractació precària per ETT, eventual o per obra i servei
- Es mantenen les jornades parcials com les més habituals.
- Seguim perdent dies festius quan coincideixen amb les nostres lliurances. (…)

A causa de la vaga es van veure bloquejats tots els serveis d'atenció al client de l'Ibex 35, és a dir, les grans empreses bancàries, energètiques, de telecomunicacions i fins i tot administracions públiques de tot l'Estat, ja que aquest sector és crucial per a la prestació de serveis d'atenció a la ciutadania i al consumidor. A Barcelona es va organitzar una ruta combativa que va visitar les seus diferents empreses del sector i la patronal del sector, abans de confluir a la Plaça Sant Jaume amb les treballadores de la neteja de la Ciutat de la Justícia en vaga i amb treballadors del sector de l'ensenyament, en una confluència de mobilitzacions de sectors diversos de la CGT.

Aquesta vaga suposa una continuació de les jornades d'aturades realitzades al setembre de 2016, així com de les jornades de vaga de dia complet durant els passats dies 6 d'octubre i 28 de novembre, també de 2016. I diem que suposa una continuació d'aquelles mobilitzacions perquè entenem que, durant aquelles jornades reivindicatives, els treballadors i les treballadores del sector van decidir fer un pas al capdavant amb la finalitat d'obtenir millores reals. I s'assumia un esforç econòmic, per part de tots i totes, però per millorar les coses, per canviar-les, per avançar... No per quedar-nos com estem.

L'escenari no ha canviat. O per ser més precisos: l'escenari ha empitjorat. La patronal del sector fins i tot ha retirat la seva oferta econòmica inicial, això és: no proposen cap tipus de revisió salarial a data d'avui. Unit això al fet que hem perdut un poder adquisitiu del 5% per culpa de l'anterior conveni, i la dada de l'IPC de 2016 s'ha situat en l'1,6%, la nostra pèrdua de capacitat de poder adquisitiu és avui ja del 6,6% des de 2010. Una barbaritat si tenim en compte que el nostre sector és un sector mal pagat, amb un abús de contractació temporal i jornades parcials, qüestió que afavoreix que el salari mitjà de la nostra activitat sigui inferior fins i tot al Salari Mínim Interprofessional (SMI). La majoria dels contractes, avui dia, no arriben a 700€.

En un escenari com aquest, ens sembla que no és moment de refredar la lluita, sinó tot el contrari; en un escenari com aquest, des de CGT entenem que cal incrementar la pressió contra les empreses, que cal copejar la seva imatge davant l'opinió pública i que cal seguir per la senda que ja us comentàvem en anteriors comunicats: La lluita és l'únic camí.

La CIG també va convocar aquesta vaga, mentre que CCOO i UGT declinen organitzar noves jornades de vaga a l'espera d'algun moviment per part de la patronal. CGT critiquem que, després de les jornades de vaga del 2016, CCOO i UGT s'hagin desmobilitzat, la qual cosa ens fa sospitar que la signatura d'un nou conveni col·lectiu precari i amb pèrdues de drets per part d'aquestes dues organitzacions pactistes, està a prop.

I diem que res canvia, que ens quedem igual, si a més de perdre capacitat adquisitiva ens segueixen podent acomiadar a molt baix cost i sense garanties en virtut de l'article 17, o si no tenim garantida la continuïtat en l'ocupació quan es produeix un canvi de contracta (article 18). Diem que res canvia si no existeix cap mecanisme pel qual puguem ampliar la nostra jornada, si només som carn per la picadora gràcies als contractes per ETT, eventuals i obres i servei que són eternes, fins que un dia qualsevol ens donen la puntada de peu. Aquesta incertesa ens impedeix tenir un projecte de vida; una incertesa que afecta a la nostra parella, als nostres fills, a les nostres necessitats més bàsiques.

Després de més de dos anys de negociació del nou conveni col·lectiu la patronal del sector segueix mantenint la seva proposta de conveni continuista que pretén perpetuar les condicions precàries per les teleoperadores, més retallades en drets i contenció salarial, en un sector en el qual la precarietat laboral i els drets socials ja estan sota mínims, però els beneficis empresarials no paren d'augmentar. Aquest sector està dominat per multinacionals i per empreses de serveis, i és un dels sectors amb pitjors salaris al mercat laboral, entre 600 i 800 Euros al mes per a jornades completes, i la inseguretat constant de permanència en el lloc de treball.

La CGT exigeix la subrogació dels llocs de treball, doncs els canvis i successions d'empresa són constants i provoquen que els treballadors perdin la seva antiguitat i els seus drets encara que realitzin el mateix treball; s'apliquen jornades amb poques hores de treball o jornades partides que no permeten la conciliació familiar; s'encadenen els contractes en lloc de fomentar l'estabilitat, i, a més, l'administració decreta uns serveis mínims del 100% en alguns serveis vulnerant el dret de vaga de treballadors que ni tenen un sou digne ni unes condicions estables, sent vergonyós que l'administració solament es preocupi de la qualitat dels serveis que ofereixen aquestes empreses quan els treballadors realitzen vagues, desentenent-se la resta dels dies de l'any.

Portem més de dos anys sense conveni i tenim una patronal que posa les coses cada vegada més complicades. Segueixen sent necessàries mobilitzacions que demostrin als amos de les empreses de telemarqueting que no ens poden tractar com a escombraries, i que si volen guanyar diners han de millorar les condicions laborals dels seus treballadors i treballadores. El 26 de gener vam dir una altra vegada prou i vam demostrar que estem fartes i que estem disposades a lluitar per canviar les coses.

La defensa d'un conveni digne, diferent a l'actual, és imprescindible. Els drets s'aconsegueixen lluitant.

CGT - Sector Federal de Telemarqueting

Conversem amb...

Berni Sorinas, cambrer i a

“En temps de tant pessimisme és

Ramon Massana

Hem quedat a Cal Manel, a Manresa, el bar de la família del Berni. Fa disset anys que hi treballa; a més d'activista social a la PAH recorda que és cambrer, amb un innegable orgull de classe. La PAH a Manresa és de les més potents de l'estat, amb assemblees multitudinàries, 6 blocs ocupats en l'Obra Social, una Escola Popular... A Manresa viuen lluitant, però -diu-aplaudeixen més que ploren.

- Estàs implicat en diverses mogudes però sobretot se't coneix com activista a la PAH; què et porta a la lluita per l'habitatge?

A Manresa no hi havia PAH, ara fa quatre anys que hi és, i l'aposta va ser gairebé insistència de la PAHC Sabadell que ens trucaven cada dia: “Heu de fer una PAH a Manresa!”. I no ho vèiem clar al principi perquè ens semblava molt estrany impulsar un moviment en el qual no estàvem afectats. Fins que fem la lectura que no és una afectació per la hipoteca sinó pel capitalisme, de sistema, que exclou a la penya perquè pugui accedir a l'habitatge, perquè està tot mercantilitzat, tot privatitzat, no hi ha funció social de l'habitatge... I portem des dels noranta ocupant, i anteriorment... Llavors, ve d'aquí: de generar un motor de lluita que ens permetés accedir i treballar amb la penya més afectada pel capitalisme... I també perquè l'habitatge és al centre de les nostres vides, no? És casa nostra, espai de descans, de cures, de moltes coses...

- I fundeu la PAHC, amb C de Capitalisme...

La reflexió que fèiem és que la crisi és pel capitalisme, i que era molt necessari posar-lo al centre del debat i de la problemàtica: No és una crisi, és una estafa, és el capitalisme, que es dedica a l'acumulació per desposessió, a deixar la penya sense res perquè pocs tinguin molt. I per això el debat aquest de la C, que vam estar tres assemblees per decidir si ho posàvem o no, perquè “potser hi ha gent que no s'acostarà”. Però al final la necessitat crida més. I també a vegades pequem de paternalisme, pensant que la gent no entendrà això, i la gent que està patint més el capitalisme és qui menys problemes té per identificar-lo com el principal enemic a batre. Quatre anys després l'avaluació és clara: no hi ha ningú que no hagi vingut a la PAH perquè hi haguem posat una C de capitalisme.

- Heu desbordat el problema de l'habitatge, i us hem pogut veure manifestant-vos contra la violència masclista, contra el racisme, en mobilitzacions a la RENFE... o creant l'Escola Popular!

Enteníem que l'habitatge era la punta de l'iceberg; i al final la intenció nostra és, de cada necessitat que té la militància de la PAH, intentem esdevenir un espai de lluita popular. Si hi ha una moguda pel transport públic, com que això afecta la penya de la PAH, es tracta a l'assemblea i la PAH hi participa; vam fer una campanya contra Plataforma per Catalunya perquè feia recapte d'aliments només per gent

Dolors Pena

d'aquí... I amb l'Escola Popular estem fent una aposta per l'educació popular perquè entenem que les carències que hi han en educació les hem d'intentar cobrir des de l'autogestió... I la nostra assemblea té molt clar que l'habitatge és l'eix central de la nostra PAH, però qualsevol proposta que vingui des de l'anticapitalisme, des de l'autodefensa col·lectiva, a l'assemblea es parla i es diu que sí gairebé a tothom. És fer un teixit d'autodefensa col·lectiva que respongui a les agressions del sistema, que són moltes.

- I aquesta gent que arriba a la PAH per una necessitat molt clara, s'acaben empoderant?

Això és una pregunta clau i el debat intern de la PAH crec que hauria de ser aquest. Perquè ens han criat en la caritat, en l'assistencialisme i en el capitalisme. Tu vas a llistes d'espera, t'esperes, i t'acaben donant un pack de menjar, un pis o una *cuna* pel teu nano. I no ens podem permetre això, perquè volem que sigui el contrari: la confrontació entre l'assistencialisme i l'empoderament popular. I aquí entra tota la nostra tasca de jugar amb els tempos per poder fer entendre que no donem pisos, que un pis es lluita, es combat col·lectivament i s'hi accedeix. I és una tasca molt difícil. A la nostra assemblea vénen, expliquem com funcionem, deixem molt clares les línies de treball, que això no és assistencialista, que per accedir a un pis de l'Obra Social cal estar venint un mes i mig a les assemblees, a les mobilitzacions, etc, i el diumenge següent la meitat no tornen. Això ja és una primera *criba* interessant perquè vol dir que qui ve el segon diumenge més o menys ja té clar que s'ha de mullar. I hi ha gent que va arribar fa tres anys a la PAH i seguix militant-hi, té el seu problema d'habitatge solucionat i estan *a tope*.

- Aquest és un dels punts. T'acostes a la PAH per necessitat, però un cop resolta, què fas?

Nosaltres som molt pesats amb això! Perquè ens feia molta por entregar claus de pisos i que al final quan tingués un pis deixés de venir a la PAH. I ens vam sorprendre positivament de veure que el 70% de les famílies segueixen venint a la PAH sovint, vénen a les mobilitzacions i estan presents. Però és complicat. Ara ens arriben moltíssima penya migrant, i hi ha moltes barreres, i l'idioma n'és una molt bèstia, perquè hi ha gent que no parla ni el castellà i el vols empoderar... algú que no sap ni castellà, i no té papers, no té per menjar, no es sap moure per la ciutat... és *heavy*! Per això la idea de l'Escola Popular també; perquè volem donar eines d'empoderament, per trencar aquestes barreres de classe i de gènere. Però el debat interessant és com ens ho fem perquè realment generem un moviment perquè qui arriba a la PAH s'empoderi políticament i que al final estigui al carrer combatent per altres coses. Ho intentem. No tenim portaveu, cada acció que fem canvien molt els rols, cada assemblea la modera algú diferent... Això són coses que posem sobre la taula, perquè passi. I tenim penya que és brutal, que porten quatre anys allà i han fet un procés *tremendo*.

- Però és molt esgotadora, no, aquesta militància? Demana molt...

Exigeix molt, no és el típic espai de comoditat al que estàvem acostumats, de les *cafetes*, les assemblees amb la nostra gent, de la cervesa després de l'assemblea... I emocionalment té un component d'esgotament físic bèstia. Quanta gent comença a explicar el seu cas amb un atac d'angoixa o d'ansietat, cada diumenge... Però també, la PAH jo sempre dic que es lluita tant des del cor, exigeix tant emocionalment, que per lo bo també és brutal. Quan passen coses guapes, que per sort en passen sovint, també els *subidons* van fent una balança que et mantenen en un equilibri gairebé bipolar entre el drama i l'alegria constant, que fan que sigui sostenible amb la vida, perquè sinó seria complicat.

- Una mica al fil d'això que deies de les victòries, llegia fa uns dies que ens manquen victòries, ni que siguin petites victòries quotidianes... I això la PAH ho pot donar...

És la teoria que només s'avança vencent, que per avançar hem d'anar guanyant cosetes. I guanyar per mi no és guanyar unes eleccions a l'ajuntament de no sé on; vol dir aconseguir que cinc companyes de la PAH s'hagin empoderat, sàpiguen punxar la llum, i una setmana punxin la llum a dues famílies de la PAH. Per mi això és guanyar. I amb això avancem, amb aquestes petites victòries. Que una companya tingui aigua és una victòria. Que ocupem un bloc és una victòria. Que guanyem al BBVA és una victòria. Que detinguin a un company i surti al cap de dues hores perquè a fora hi han dues centes persones liant-la, és una victòria. Llavors, el que fem és molt èmfasi intern en aquestes victòries. A les assemblees de la PAH, sempre ho dic, s'aplaudeix molt més del que es plora. L'anticapitalisme, dintre de la tragèdia, ha de ser una miqueta més optimista de cara endins. Que ja guanyem cosetes, no!? I això hem d'aprendre a explicar-ho enfora, però més important explicar-nos-ho a nosaltres mateixos... En temps de tant pessimisme és necessari l'optimisme...

- Com a activista has hagut de tractar molt amb la premsa i les relacions que tenim amb “la seva” premsa són molt tenses, difícils, sovint rebem els mitjans a cops de pedra... i la PAH, en canvi, és el cas oposat; juga amb la premsa... Com ho valores?

És un *temazo*! La PAH té molt poques manies; de fet no en té ni una. Aquí han fet un *Salvados*. L'Ada havia sortit a la *Pronto*. La PAH en aquest sentit sí que és molt poc maniàtica... Per arribar a la penya hem d'estar a tot arreu! I ens la juguem. I és un pal! Però és una aposta estratègica del moviment: volem liderar la lluita per l'habitatge, volem que tothom que tingui problemes amb l'habitatge sàpiga que la PAH existeix. La forma? Utilitzar la premsa! Ens truquen de *Telecinco*? Hi anem. Ens truquen de *Cuatro*? Hi anem. Ens truquen de *La Sexta*? Hi anem. Sí que ens ho currem, i pactem com ho farem, intentem ser curosos i tota la pesca. Si no hi som nosaltres, el discurs

activista a la PAHC Bages

necessari l'optimisme"

hegemònic és aquest: "els okupes són molt perillosos perquè te'n vas de pont i t'ocupen casa teva". I aquest relat si no el disputem als seus mitjans és el relat de la burgesia, dels que defensen la propietat privada i dels que creuen que hi ha gent que ha d'estar al carrer. I a mi aquest paper em fa pal per dues coses. Una, perquè crec que és perillós que es creïn personatges, lideratges, i això és fatal. I l'altra, que és una tasca que fa pal! Però és una aposta estratègica de la PAH, que jo al principi de ser a la PAH no compartia gaire, i ara valorant-ho crec que és intel·ligent, i és la meva aposta, també, ara.

- I per a altres moviments o organitzacions, ho veus traslladable?
Cada assemblea és legítima de decidir amb qui vol tractar i amb qui no vol tractar. I és cert que els mitjans no ens han tractat bé, sovint. Però la meva postura és d'intentar-hi ser; que si se'ns convida hi siguem. Jo crec que cuidant el missatge i com ho fem, i no anar a tot arreu com uns bojos, sí que és xulo que hi siguem. Perquè sinó el relat els l'estem cedint a ells, no? I el fanzine no tinc molt clar si arriba a tothom; i és guai que de tant en tant aprofitem l'impuls dels mitjans per intentar rebentar el seu relat.

- Abans has tret de passada el cas de la teva detenció de fa uns dies. Semblava que passaries la nit a comissaria per declarar l'endemà, que és el que sol passar, no? I hi va haver una resposta contundent i et deixen anar...
Sí, ells calculen fatal, s'equivoquen, veuen que la detenció és arbitrària i molt poc justificable, i cedeixen i em deixen sortir aquella mateixa nit. Però surto gràcies a la mobilització popular i a què hi ha dues centes persones a fora partint-se la cara. A fora va vindre la brimo, van carregar, hi havia tota la PAH allà, tota la gent del moviment a Manresa, i sense això jo hauria dormit a dintre segur, perquè a mi em van dir que dormiria allà a dintre; i van trucar a la meva mare, i van trucar al meu pare, i els van dir el mateix. Inclús un em va dir "a veure si poden ser 48 hores", com desafiant-me una miqueta i vacil·lant-me. I la mobilització popular va ser brutal i això fa que dobleguem la policia. Ha sigut potent doblegar el BBVA, doblegar l'ajuntament sovint, doblegar la policia i que em diguin "cap a fora"... I això és gràcies a una PAH combativa que té aquesta capacitat de sortir al carrer, i que si una companya és detinguda, independentment de qui sigui, la penya puja allà a donar-ho tot. A nivell de moviment, ha sigut una cosa guapa.

- I això demostra que si ens hi posem a vegades tenim més força de la que ens pensem...
Total. I em deien que a fora hi va haver molt debat, perquè quan va sortir la meva advocada i va dir "el Berni dormirà aquí dintre" hi havia qui deia "doncs marxem i demà fem concentració als jutjats", i d'altres, especialment la gent de la PAH, i sobretot quatre companyes, que són quatre xavales de dinou anys, migrants, que no tenen ni papers, que són unes panteres!, i elles van dir que "de ahí no se íban si no salía". I una d'elles té el company al *talego*, a més a més! I és aquesta penya la que va posar-hi l'esperit de "No, no: sí se puede!", i és una mica l'actitud de la PAH, no? A la millor la penya anticapi no, però la penya de la PAH és "Sí, sí que podem; ens quedem aquí, insistim i podrem". I vaig sortir perquè la gent es creia que podia sortir.

- Recentment va morir la Rosa a Reus arran d'un cas de pobresa energètica, i hi ha la ILP de la PAH, que ara és llei i inclou la pobresa energètica, que està vigent, i que se la passen pel forro... Llavors, després de tants esforços de la PAH per canviar la llei, resulta que no és útil... i en canvi l'Obra Social de la PAH, més enllà de la llei, està resultant útil! Com ho valores?
Primer: la llei només l'obeeix la classe governant quan es tracta de defensar la propietat privada i l'interès de pocs. Després... lleis que garanteixen l'accés a l'habitatge, a la sanitat... n'hi ha un munt! Una llei que s'aprovi al Parlament de Catalunya, sense mobilització al carrer, serà una llei no aplicada. Per què? Qui governa al Parlament es deu als interessos d'uns que ja sabem qui són. I si nosaltres ens dediquem només a aprovar una llei, i un cop s'aprova no tenim la capacitat d'exigir des del carrer, des de la mobilització... i també el conflicte! Si des del conflicte no generem que això s'apliqui, passa el que passa a Reus! Que sí, hi ha una llei que està aprovada, que ha sigut portada a TV3, al diari Ara, a El Periódico, a La Vanguardia, a l'ABC... que el Parlament de Catalunya és progressista gairebé, no? I quina llei que s'ha aprovat, més xula i més potent, on sembla que ja tothom tindrà sostre i a ningú se li tallarà la llum ni l'aigua, no? Però no ens podem conformar, aquí. Jo entenc que a la PAH hi ha dues apostes: una que és aquesta aposta legislativa, la ILP i tal, i que en determinades coses ha funcionat; i una altra aposta d'anem a fer-ho nosaltres, que és més l'aposta de l'Obra Social. I crec que és molt potent com a moviment que tinguem aquesta capacitat de colpejar dues vegades, no? Jo sóc més de la B, de l'anem a fer-ho nosaltres, és on dedico el meu temps i el que crec més eficient; però és potent que hi hagi també l'altra banda. Però no podem aprovar una llei i dir "ja està, ara que tot funcioni sol". Si no hi ha un cert conflicte, que ells vegin que tenen merder al carrer, doncs s'ha mort la Rosa, però és que demà es morirà la Marta i l'endemà la Fàtima... Seguirà passant. Que el capitalisme mata ja ho sabem! És propi del mateix sistema. I... ells mateixos, si no apliquen el que aproven al seu Parlament, saben que no passa res! Perquè porten molts anys no aplicant el que aproven els seus parlaments!

- La crítica de les institucions ja fa temps que la fem, els anarquistes...
Jo crec que si s'ha intentat sempre infantilitzar o ridiculitzar el discurs anarquista és perquè ells saben que és la veritat. "Anem a fer que aquests semblin uns sonats perquè la gent no se'ls cregui". Però que les institucions són burgeses i que no hi podem fer res perquè són les seves és que és una evidència que està quedant cada cop més clar, i més clar que quedarà! I també hi ha un punt aquí que és perillós: molta gent de l'esquerra anticapi ha votat i ha deixat de... està molt pendent de què passa a la institució, no?

- Fan de fre els excompanys que arriben a les institucions? Quines tensions genera?
La meva experiència aquí a Manresa és de confrontació tota l'estona amb Convergència des de fa anys i anys. Però és possible que hi hagi determinats moviments que els sigui més complicat actuar contra Barcelona en Comú que contra CiU. I aquí hi ha dues coses, i això és poc agradable de dir, segurament. Una, que a la gent li costa més, li crea més conflicte barallar-se amb els que són de prop; i que crec que hi ha molta gent que està escalant, que "si jo *rajo* molt de Barcelona en Comú potser no tinc cadira", saps? La *paguita* és molt perillosa! O mantenim espais d'autonomia o ens n'anem a cascar-la! Perquè a més la gent que accedeix a aquests curros també s'acostuma a la lògica del sistema, no? És una moguda... És una merda.

- Als ajuntaments, ja més enllà dels polítics, quina relació teniu amb serveis socials?
Un 80% dels casos que vénen a la PAH els envia la seva assistent social, que és bastant bèstia... i també és bipolar: ens estan utilitzant de paraestat!? Però podem dir: com que l'administració no pot garantir el dret a l'habitatge, hem arribat al límit de l'administració, enviem-ho allà on no hi ha límits, que és el moviment popular. Vénen aquí perquè nosaltres no tenim límit; podem garantir el dret a l'habitatge perquè no respectem la propietat privada.

- L'anàlisi de la crisi és de poca mobilització?
Si la PAH és qui més està mobilitzant, i crec que és així, és molt simbòlic de la poca mobilització que hi ha, perquè la PAH ara mateix està sortint poc al carrer. I el carrer ara mateix està aturat, no hi ha conflicte. No pot ser que et matin a la Rosa a Reus, o que passi tot el que està passant, que hi hagi cinc cents mil desnonaments, que hi hagi retallades a la sanitat, a l'escola, que estiguin posant companyes al *talego*, que l'Alfon estigui al *talego*; que la Lola fa poc ha sortit de Grècia... I el carrer està aturat. I diem molt: "Ja vindrà un cicle de mobilitzacions". No ens creiem ni capaços de generar un cicle de mobilitzacions. Ens creiem que quan passi, *bueno*, no sé què passa però de cop hi ha un cicle de mobilitzacions...

- Que passarà perquè sí, no?
I això ho hem de generar nosaltres! Ens hem d'organitzar, hem de treballar, hem de parlar, i hem de generar aquesta mobilització. Al final és una qüestió de voluntat i de creure que podem fer alguna cosa, si anem al carrer... I al principi de l'entrevista parlàvem de les victòries i de l'autoestima, i això és una mostra molt greu de poca autoestima, que estem esperant que vingui un cicle de mobilitzacions però no estem empenyent perquè passi. Aquest cicle ha de venir perquè sigui una estratègia de l'esquerra anticapi, i intentar desbordar el carrer, sinó és impossible!

- I com s'hauria de vertebrar la resposta?
Aquest és el debat! Un intent d'organització popular no passarà si no hi ha mil connectivitats -mil autonomies, mil col·lectius, generant mobilització- que es teixiran al carrer. I si no hi ha un espai de confluència al carrer, i això vol dir que el carrer està mort, aquest espai no es donarà. La xarxa o es teixeix des del combat o no es teixeix. Jo crec que els projectes es moren quan no sentim que siguin útils. Per això la PAH dura tant! Perquè sempre se sent útil! Estàs identificant una necessitat i treballant per aquesta necessitat. Per mi el model de la PAH s'ha de reproduir en temes d'alimentació, de talls de subministraments, d'educació, de papers... Anem a generar coses, anem a intentar conquistar la ciutat, des de l'autogestió, des de l'autonomia. El que és evident és que si no és trepitjant carrer i fent coses útils a més a més... cal que tinguem la sensació que estem sent útils, que el que estiguem fent allà serveix d'alguna cosa...

No ser per a tenir (projectes de mort), sinó tenir per a ser (plans de vida)

Entrevista a Àngel Bosqued, Secretari de Relacions Internacionals de la CGT

Javier Sánchez Gil

- Què és exactament el Congrés Nacional Indígena?
Aquesta organització, que ha celebrat el seu Vè Congrés iniciat el 12 d'octubre i amb final el 31 de desembre de 2016, es va construir el 12 d'octubre de 1996 com el lloc, on i des del qual, els pobles indígenes mexicans recuperaven la seva dignitat, el seu protagonisme i presentaven les seves reivindicacions comunes des d'una posició d'autoreconeixement, exigència de respecte, defensa de l'autonomia i activisme per a "la reconstitució integral dels nostres pobles i la construcció d'una societat en la qual càpiguen totes les cultures, tots els colors, tots els pobles que som Mèxic". "Mai més un Mèxic sense nosaltres", va ser el seu lema.

- A quines problemàtiques s'enfronten els pobles originaris a Mèxic?
Ara mateix, l'extractivisme (mineria), la privatització de l'aigua (comunitària per a ells, negoci per al capitalisme), la desforestació i el no respecte a la gestió i propietat comunal de les terres. Com a resum, i encara que referenciat a Colòmbia, Manuel Rozental ho sintetitza perfectament: "No ser per tenir (projectes de mort), sinó tenir per ser (plans de vida)". No voler acumulació de béns destrossant el que faci falta perquè això ens justifiqui com a éssers vius, sinó ser i mantenir la vida, acompassats a ella per tenir i mantenir el que ens dóna i li podem demanar.

- Hi ha a Europa problemàtiques socials similars a les que sofreixen els pobles indígenes?
Excepte els saamis a Lapònia i els nenets a Sibèria, no queden pobles indígenes a Europa, no n'hi ha en sentit estricte, literal. Però sí existeixen equivalents per causes de repressió, privatitzacions, transgènics, desertització, o aliments: les ZAD (Zones Autònomes a Defensar) com Nôtre Dame des Landes, el NOTAV, Blockuppy, YesaNo, CSOA, anarcosindicalisme, sobirania alimentària, persones activistes detingudes o empresonades, pobresa energètica... i tot això sense oblidar que tenim tancades les fronteres als qui han de deixar les seves terres perquè a ells sí els estem tractant com a indígenes: sense respecte, destruint les seves construccions socials, les seves formes de vida i les terres que els donaven subsistència per plantar en elles mines d'urani, diamants, coltán... o simplement poder geoestratègic.

- La proposta del EZLN al CNI no és, en definitiva, una aposta per la via electoral?
No, definitivament. Però no m'estendré jo a argumentar el que ja han escrit ells. Els seus comunicats són molt clars i, demostrat fins avui, que el que escriuen és el que fan. I falta l'última paraula, la que de debò importa, la que el CNI pronuncia al tancament del seu Congrés. Tu, Javi, com a part del grup de CGT que vam tenir el privilegi d'estar personalment a la Sala del CIDECI, vas veure com el mateix EZLN i totes les persones que van parlar pels Pobles, donaven per descomptat que no sabien quina anava a ser la decisió de les seves comunitats però que no hi havia dubte que la via electoral ningú volia ni acostar-se a considerar-la com una sortida cap a algun lloc. En qualsevol cas, jo crec que els compas també ens diuen que està bé mirar-los a ells i, millor encara, mirar-nos entre nosaltres i, especialment, a nosaltres mateixos, per pensar, debatre i triar quin camí és el nostre i construir-lo. És una crida al fet que cadascú prengui les regnes de la seva destinació des de l'acció directa i col·lectiva.

- Van insistir les i els zapatistes en què la candidata havia de ser dona A què es deu?
Van insistir tant en dona com en indígena. Són dos factors presents des de l'inici en la construcció neozapatista: si parlem d'un món d'iguals no és en la retòrica sinó en la pràctica. Indígenes i dones estaven (estan) sotmeses en la societat mexicana (no només, però és on la proposta es mou) i com oprimits porten temps rebel·lant-se i preparant-se per deixar de ser-ho, el canvi els correspon gestionar-ho a elles i ells.

- No té similituds, doncs, amb processos com el d'Evo Morales a Bolívia? O al dels sandinistes que van passar de guerrilla a partit polític a Nicaragua?
Ja va parlar el EZLN en altres ocasions de com interpretaven com a error i fracàs aquestes "preses del poder". No han estat mai referents per a ells o, millor dit, el seu referent ha estat mentre hi ha hagut lluita per l'emancipació que els propis pobles han dut a terme per ser reconeguts i respectats i ha conclòs quan algú sortia d'aquí per blandir el bastó de comandament.

- Per què ara? Per què han triat aquest moment per fer la proposta?
Ja és públic que no és una proposta que es forgés al moment del Vè Congrés del CNI; portaven temps en debat intern, en el seu procés de convertir idees en possibilitats. En qualsevol cas, en l'1 de gener del 94 el crit va ser 'Ja n'hi ha Prou!' Perquè entenien que calia parar el procés de genocidi i iniciar la construcció d'alguna cosa nova. Ara, des que ho van començar a pensar està relacionat amb el seu avís que "ve la tempesta"; es poden tallar molts arbres en un bosc sempre que els deixis reconstruir-se, però si ho desertitzes no hi ha volta enrere. Porten temps avisant-nos, EZLN i CNI, que estem destruint la seva terra i que, quan ells —els pobles— no estiguin allí, no hi haurà res, no quedarà vida.

- Quan tant el EZLN com el CNI parlen d'autonomia de quin tipus d'autonomia parlen?
Personal i col·lectiva, indissolublement. Les persones posseeixen la capacitat de decisió pel que fa a les formes d'organització social (sistemes de relació, participació, decisió, treball col·lectiu, urbanisme…) i això es realitza dins d'una comunitat que és la que posseeix un territori en el qual se sembra, es debat, es construeix, s'administren recursos i es creen identitats. O, citant a Baschet (El Pensament Crític enfront de la Hidra capitalista III, pág 339): "...l'autonomia com a principi polític, és a dir, la invenció permanent de formes no estatals de govern que no solament es basen en el principi del manar obeint, sinó que redueixen el més possible la separació entre governants i governats. També és d'aclarir que autogovern no significa gestionar per nosaltres mateixos la realitat sistémica produïda per la Hidra, sinó autoorganitzar les formes de vida que són dels pobles".

- Creus que podria haver-hi moviments similars en altres països de Llatinoamèrica amb fortes poblacionsindígenes?
N'hi ha, sens dubte, i porten temps ressorgint i aquesta mateixa proposta pot ser un altre reforç per a ells; Colòmbia, Guatemala, Brasil, Perú... tenen anys a les seves esquenes de lluitar contra el genocidi i per la naturalesa. Fa pocs anys que cada vegada se'ls escolta més alt i ho diuen més clar. Només falta que nosaltres vulguem escoltar.

- La idea de presentar-se a les eleccions amb un missatge d'autogestió i organització des de baix, seria possible a Europa?
Ho és, existeix, però limitada als àmbits locals. Més enllà d'aquest nivell aquestes propostes es pensen fora d'eleccions, per processos participatius i federatius lliures i directes.

- Imagines un candidat de CGT en un debat amb partits polítics?
Veig, en la realitat, afiliats i afiliades de CGT als debats permanents amb persones de partits. I veig també persones de CGT afiliades en partits, coherentment. Però estic convençut que, partidaris o no, tothom entén perfectament que el paper transformador de CGT no passa per aquesta via. Ara, anar a debats... quants més millor, no com a candidats/es, sinó com a miralls que els facin veure una altra realitat possible en la construcció d'autonomies.

** Entrevista publicada al núm. 307 del Rojo y Negro*

“Les Zapatistes i les ConsCiències per la Humanitat”

Paraules de la Comandància General del EZLN en nom de les dones, homes, nens i ancians zapatistes

Bon dia. Companyes, companys de Mèxic i del món: Germanes i germans de Mèxic i del món: Primer que res, en nom de les companyes i companys Bases de Suport de l’Exèrcit Zapatista d’Alliberament Nacional, agraïm a les i els companys del CIDECI (Centre Indígena de Capacitació Integral), que de nou ens han brindat aquests espais, perquè ens trobem aquí, pobles originaris zapatistes i científics, com un començament de mirar i de caminar, de què fer al món en què vivim i que l’està destruint el capitalisme. Agraïm també a les i els companys que han treballat en la coordinació d’aquest esdeveniment. Donar-los les gràcies també a les i els companys de l’equip de suport del transport. Per endavant companyes i companys, equips de col·lectius, donar-los les gràcies per haver-se aturat per dur a terme aquesta trobada. Moltes Gràcies. Per a nosaltres, les i els zapatistes, avui ha començat un nostre llarg caminar, en la recerca de les i els altres amb qui pensem que amb elles tenim una gran responsabilitat de defensar i salvar al món en què vivim, arts d’artistes, ciències de científics i els pobles originaris amb els de baix del món sencer.

Perquè un grapat d’uns quants d’aquests anomenats “neoliberals capitalistes” han decidit d’acabar destruint salvatgement tot, sense importar-los gens la casa en què vivim. Llavors ens fa pensar i ens preguntem nosaltres zapatistes. A on ens anem a viure nosaltres, les pobres d’aquest món, perquè ells, els rics, tal vegada se’n van a viure a un altre planeta? Què fer ara, ja que estem veient com estan destruint la nostra casa? Què tal si passa o passarà que ens porten a un altre planeta per als seus esclaus? Entre tants tombs de somniar, concloem.

A baix estan dones i homes, que estudien ciència, científica, la bona ciència. Però arriben els malvats capitalistes que usen aquesta ciència, per fer un mal al qui va descobrir aquesta ciència, Quin és el mal?

1.- És usada per fer més ric al ric, aquesta ciència.

2.- Canvia el ric la seva destinació per la qual va ser creada, li dóna un altre ús, a la seva conveniència. Mata i destrueix amb això. Més ara, l’estan empitjorant i entrarà més aquest empitjorament en contra de nosaltres els éssers vius i la mare naturalesa. Així va començar a néixer tot el mal, i segueix i seguirà, ara ja està arribant a un punt de molta gravetat aquest mal. Així va ser i així estan utilitzat també els que fan art d’artistes, tot ho agafa el capitalisme per fer-li un mal a la societat i per a benefici del capitalisme.

El que era natural, per naturalesa i els que en ella viuen, és a dir els pobles originaris, estan perquè siguin destruïts juntament amb la mare naturalesa. Llavors: Creiem, pensem, imaginem. Que podem organitzar-nos, treballar i lluitar, defensar com a fonament que som, perquè aquest món, la casa on vivim, no la facin desaparèixer aquests capitalistes, ara és l’hora, germanes i germans, companyes i companys, ningú no ens salvarà. Som nosaltres.

Foto: Fabiola Gutiérrez/Surco Informativo

Posin-se a somniar i s’adonaran que contra el capitalisme, només es pot amb la bona ciència científica, i l’art d’artista i els guardians de la mare naturalesa amb els de baix del món. Tenim aquesta responsabilitat. No vol dir que només som nosaltres els que hem de lluitar, no, però observem com estan la coses i ens adonem, que tot el que tinguem de coses d’utilitats a les cases, és cosa de ciència, de com va néixer, i totes les figures de les casa i figures dins de les habitacions són per art d’artistes, i on van sortir aquests materials, a la mare naturalesa on viuen els pobles originaris. Llavors és com si fos que som l’origen d’això. Més clar. Qui va imaginar com fer un cel·lular el més modern ara? I així de milers de mercaderies que hi ha ara, que són per a benefici del ric i no pel que va tenir la ciència ni per al poble. Qui va imaginar fer aquestes imatges que hi ha dins dels cel·lulars, que ara és manipulat a tot antull? D’n van sortir aquests materials dels quals estan fabricats aquests cel·lulars? I així, en milers d’articles.

El capitalisme ha convertit per a un mal ús aquestes ciències: Per a la seva gran acumulació de riquesa, manipulació al seu antull, no té responsabilitat de la destrucció que fa amb ella. Sabem el que passarà. Una altra claredat més. És que som la sang del ric perquè visqui, som la carn i l’os perquè estiguin vius i viuen per fer-nos un mal en aquest sistema capitalista. Els altres òrgans que falten, som els consumidors. Descobert està on neix el mal en què ens té el sistema capitalista. Està a les nostres mans la nostra supervivència, o l’altra construcció d’un món nou.

Avui estem aquí, no per dir-nos què hem de fer, sinó per conèixer quina és la nostra funció que ens té determinada el capitalisme en aquest món, i per veure si és un bé el que ens fa fer el capitalisme per a aquest món en què vivim els éssers humans i els éssers vius. I si descobrim que està totalment malament, el mal ús que fa el capitalisme de les nostres ciències, llavors hem de fer-nos responsables i llavors hem de decidir el que hem de fer.

Abans d’acabar companyes i companys, germanes i germans, avui 26 de desembre, no oblidarem que ens falten vides, la vida dels 46 joves absents de Ayotzinapa, Guerrero. Juntament amb els familiars i coneguts que segueixen buscant-los i no es rendeixen, ni es venen, nosaltres zapatistes també exigim justícia i veritat. A aquestes mares, pares, germanes i germans dels absents, els donem la nostra millor abraçada col·lectiva.

Així que benvingudes a aquesta trobada, a aquest llarg caminar d’altres ciències i que no hi hagi descans, que el descans marqui perquè ja està construït l’altre món nou i si no hi ha això no hi haurà descans. Que la seva saviesa de vostès, científiques i científics, es trobi i s’abraci amb les nostres ganes d’aprendre i conèixer els mons. Moltes gràcies.

Des del CIDECI-Unitierra, San Cristóbal de las Casas, Chiapas. Subcomandant Insurgent Moisés. Mèxic, 26 de desembre del 2016.

Millor un present actiu que un demà radioactiu... i pagant

Miguel Muñiz

El Projecte de Llei que acompanya els pressupostos Catalunya pel 2017 inclou un impost que, segons l'autor de fet instaura "el dret a enverinar la població a canvi de pagar una taxa", evitant el debat sobre el tancament de les centrals nuclears catalanes.

La sintonia del govern de Catalunya, format pel PdECat (l'antiga CDC) i ERC, amb la indústria nuclear i els seus seguidors no té res a envejar a la que mostra el PP en l'àmbit de l'Estat. El darrer episodi: la inclusió d'un "impost" que grava "el risc local mediambiental" i, en última instància, sobre les persones, que deriva de la realització d'un seguit d'activitats relacionades amb elements radio tòxics generats en reaccions termonuclears: la producció; la manipulació i transport; la custòdia transitòria; i la dispersió, rutinària o accidental de les dites emissions", un impost que figura en el Projecte de Llei que acompanya la presentació dels pressupostos de la Generalitat pel 2017, podria semblar un exercici de coherència en clau "qui contamina paga", però res més lluny de la realitat. Repassem els fets.

L'idil·li entre CDC, ERC i la indústria nuclear es formalitza el 2013, amb la publicació del Document número 9 del Consell Assessor per a la Transició nacional. Dedicat a l'aigua i l'energia, el document planteja sense embuts que cal allargar el funcionament de les tres centrals atòmiques de Catalunya fins als 60 anys (pàgina 106 de l'informe), es tracta d'una de les reivindicacions més repetides per la indústria nuclear des del 2001, i un pas que ni tan sols el PP s'havia atrevit a donar.

Un cop garantit allò que reivindiquen els que manen en temes d'energia calia fer-lo digerible. Els reactors que funcionen a Catalunya tenen el nivell més alt d'avaries i impactes ambientals del total de set que funcionen a Espanya, amb casos que han requerit intervencions internacionals com el de la corrosió de la refrigeració de Vandellòs 2 en 2005, o la fuita de radiació d'Ascó en 2007 – 2008. Es tracta, a més, d'artefactes envellits, Ascó 1 fa 32 anys que funciona, Ascó 2, 30; i Vandellòs 2, 28.

Vandellòs 2 ha de renovar el seu permís de funcionament al juliol del 2020, i Ascó a l'octubre del 2021, en aquests moments hi ha un intens debat, que no està adequadament recollit pels mitjans informatius de més abast, sobre els perills per a la salut i la seguretat que suposa mantenir funcionant els reactors nuclears fins als 60 anys.

En aquest context aplicar un "impost" a la contaminació radioactiva és una manera de desviar l'atenció del que és més important si atenem a criteris de salut i seguretat de la població: no renovar els permisos de funcionament el 2020 i 2021 i obligar a les empreses a què presentin un pla de tancament. Però la qüestió té unes implicacions més profundes.

Des dels inicis de l'energia nuclear el perill de les emissions radioactives que les centrals emeten en el seu funcionament "normal", les anomenades "baixes dosis", ha estat negat sistemàticament per la indústria. Els que es beneficien de les nuclears han repetit incansablement que les emissions eren innòcues, que les denúncies que vinculaven el funcionament de les nuclears amb un increment de les malalties, especialment del càncer, generaven alarmisme social injustificat i irresponsable. Cada estudi que mostrava una relació en aquest sentit era qüestionat en el seu rigor, i contestat amb estudis contraris.

I, de cop i volta, per legitimar el funcionament dels tres reactors de Catalunya la Generalitat escriu en l'article 51 del Projecte de Llei que "la possible dispersió d'elements radio tòxics genera un important risc mediambiental i per a les persones, (...)" i que "són emissions rutinàries aquelles que es produeixen en la operació normal d'un reactor termonuclear i que estan regulades, tant pel fa a la seva quantitat com a la seva dispersió controlada en el temps."

Les implicacions d'aquest reconeixement legal del fet que els reactors nuclears emeten radiacions que poden provocar malalties té dues conseqüències d'ampli abast: la primera, afecta a Ascó i Vandellòs, però també a Cofrents, Trillo, Almaraz... i a Garoña, la central aturada per Endesa i Iberdrola que ara demanen que torni a funcionar.

La segona: si s'accepta que hi ha un perill ambiental, què és més humà, lògic o racional, eliminar el perill o cobrar pel dret a provocar-lo? Aquest és el nucli de la qüestió: el suposat "impost" a l'emissió de contaminació radio tòxica esdevé, de fet, el dret a enverinar el medi ambient i la salut de les persones amb contaminació radio tòxica a canvi de pagar una taxa. Una taxa que podem acabar pagant-la els consumidors d'electricitat per la via de l'augment de tarifes.

Per cloure, tres apunts breus que requeririen més espai per ser desenvolupats. Primer: les centrals nuclears no són necessàries; per mantenir-les funcionant, ja que són molt complicades d'aturar, s'han de mantenir inactius altres sistemes de generació d'electricitat, i s'ha de bloquejar el desenvolupament de les energies renovables. Segon: contra el que afirma la indústria nuclear i els seus seguidors, les centrals nuclears no serveixen per mitigar el canvi climàtic: tot el procés de fabricació del combustible nuclear consumeix grans quantitats de combustibles fòssils que generen ingents quantitats de gasos que acceleren el canvi climàtic.

I tercer, es procura mantenir amagat el fet que un accident en un reactor nuclear pot evolucionar ràpidament cap a una catàstrofe ecològica i social irreversible. Han passat 30 anys des de Txernòbil, i 5 anys des de Fukushima; ni a Belarús, ni a Ucraïna, ni al Japó es veu el final d'una catàstrofe que provoca seqüeles en forma de malalties degeneratives i hereditàries i que, en el cas del Japó, continua abocant centenars de tones d'aigua radioactiva a l'Oceà Pacífic cada dia. Una radiació que arriba als nostres organismes per la cadena alimentària.

En el cas de Catalunya, i d'Espanya, estem parlant de reactors nuclears que cada cop tenen més avaries. Es podrien apuntar molts més motius per procedir a no renovar els permisos de funcionament en 2020, 2021 i 2024 (quan li correspon a Trillo), però legalitzar la contaminació radioactiva que les centrals d'ENEL-ENDESA, IBERDROLA i GAS NATURAL FENOSA emeten cada dia amb un «impost» és el millor favor que es pot fer a una indústria que no té cap raó d'existir, malgrat els abundants mitjans amb què ens repeteix cada dia que és imprescindible.

Millor avui actius que demà radioactius i, a més, pagant.

** Miguel Muñiz és membre de Tanquem Les Nuclears, del Moviment Ibèric Antinuclear a Barcelona i del Col·lectiu 2020 Lliure de Nuclears i manté el web Si renovables, nuclear no. Article publicat a la Directa.*

Suport de CGT als antifeixistes denunciats pel líder de PxC

Federació Comarcal CGT Baix Penedès

Des de la CGT del Baix Penedès volem mostrar i mostrem el nostre suport incondicional als 4 antifeixistes denunciats, 2 d'ells afiliats, pel caspós líder de la formació feixista i racista PxC.

El passat 20 de gener estaven citats a declarar als jutjats del Vendrell els antifeixistes denunciats. Des de la CGT entenem que l'únic delicte que han comès aquests companys és, ha estat i serà el fet de fer front a la intolerància, la segregació, el racisme, la xenofòbia, l'homofòbia, el masclisme i l'odi que fomenten els feixistes en general i PxC en particular.

Aquesta formació feixista està veient com perd els seus suports al Vendrell, malgrat nodrir el seu discurs populista de les desgràcies sofertes pels migrants, pels explotats, per aquells que no són més que classe treballadora, igual que la resta. La població del Vendrell s'està adonant que la convivència amb les persones migrades no suposa cap problema, i està veient que aquesta formació política es troba totalment buida de cap contingut que no sigui el de la demagògia i el feixisme. Tanmateix, entenem que són excessius els suports que encara mantenen.

D'altra banda, no entenem que una societat avançada pugui permetre que aquesta mena de pensament estigui representat a les institucions. Aquest fet diu molt de les mateixes, a més de la tolerància envers ells i la connivència més que evident. De fet, va ser l'Ajuntament del Vendrell el qui, malgrat estar advertit, va permetre que el proppassat dia 23 d'abril la formació feixista "Respeto" celebrés el seu congrés fundacional al nostre poble. No hauria de permetre's un acte d'aquesta mena, en el qual se celebrava la confluència de 3 formacions feixistes, com si això fos normal, o no representés un escàndol i un clar perjudici per a la població. Aquesta mena de discurs i de proposta política no ha der ser una opció als nostres pobles i no hauria de ser-ho a les anomenades institucions democràtiques.

Per tot plegat, vam fer una crida a tota l'afiliació a participar a la concentració de suport a les portes dels jutjats del Vendrell. Contra el feixisme ni un pas enrere, no passaran!

Feixisme, ni al Baix Penedès ni enlloc!
Si ens toquen a un, ens toquen a tots!

Concentració als Jutjats del Vendrell en solidaritat amb les antifeixistes encausades

Grup de Suport als Antifeixistes Encausats
https://grupsuportantifasbp.wordpress.com/

El passat 20 de gener, des del Grup de Suport dels Antifeixistes Encausats, vam fer una crida a participar en la concentració solidària davant dels jutjats del Vendrell, per tal de donar suport a les antifeixistes encausades, denunciades per PxC i que aquell matí declaraven davant del jutge. Un centenar de persones es van concentrar per donar-los suport i rebutjar el racisme, el feixisme i la repressió contra qui treballa per a uns pobles i barris millors per a totes.

Com ja sabeu, quatre veïnes de la comarca del Baix Penedès han estat denunciades per August Armengol, dirigent i regidor de PxC del Vendrell per la seva suposada participació en diverses convocatòries del passat mes d'abril del 2016 contra el Congrés Fundacional de Respeto. Aquesta nova federació agrupa Plataforma per Catalunya, Partido por la Libertad i España 2000, i va comptar amb la presència de Pegida en el seu acte fundacional. Són formacions islamòfobes i d'extrema dreta i moltes veïnes de la comarca van manifestar-s'hi en contra. No ens és nou: el racisme i la xenofòbia fomenten la segregació, la marginació i l'odi i la culpa a qui sembla ser diferent, per això moltes persones i diversos col·lectius

van expressar el seu total rebuig a aquestes tesis i al seu foment.

Així, en una nova mostra de la baixa tolerància de l'agrupació cap a la llibertat d'expressió, han denunciat a quatre veïnes. Cal destacar que PxC s'ha mostrat incapaç de respondre amb arguments a qualsevol mostra de rebuig a les seves idees segregadores i de fet és bastant habitual que recorri a l'insult o a la denúncia quan simplement es posa sobre la taula que el que proposen és racisme i més racisme. Tot i la seva insistència a perseguir o desqualificar a totes les persones que no donen peu a les seves propostes i tesis xenòfobes, la tasca de les que dia a dia fem de la comarca un lloc més humanament habitable per a totes segueix i seguirà.

Aquesta convocatòria ha servit per a acompanyar i donar suport a les quatre encausades el dia de la seva declaració, per fer-los saber que si toquen a una ens toquen a totes, i també per a refusar la denúncia i les polítiques de PxC i la passivitat i la tolerància vers el racisme i el feixisme.

Totes som veïnes, tinguem el color de pell que tinguem, tinguem la religió que tinguem, o no en tinguem cap. El racisme no construeix, el racisme ens destrueix. Amb la solidaritat i el suport mutu teixim els nostres barris i pobles i, com sempre.

Si toquen a una, ens toquen a totes!

Barcelona no està en venda, recuperem les Rambles

CGT Barcelona

La CGT de Barcelona juntament amb mig centenar d'organitzacions socials vam cridar a la mobilització popular el 28 de gener per ocupar les Rambles de Barcelona, amb una concentració i manifestació posterior a la que van assistir un miler de persones.

Durant els últims 40 anys Barcelona s'ha anat construint amb errors i encerts presidits per dos factors fonamentals: d'una banda l'especulació immobiliària i, de l'altra, la lluita dels barris per una ciutat digna i cosmopolita, que atresora una llarga història per a la supervivència de la ciutat i la seva gent.

Barcelona està en venda. En l'última dècada, el fenomen especulatiu ha adquirit una dimensió global, impulsat pel capital financer i la complicitat de les elits polítiques de Madrid i Catalunya, que volen transformar la ciutat en un gran negoci.

Aquesta cobdícia no té fre i assistim a un agreujament progressiu de la situació. El model de gentrificació de la ciutat expulsa al veïnat dels barris, fomentant la sobre-explotació turística de Barcelona com succeeix a altres ciutats. Conseqüències d'aquestes polítiques que trobem en aspectes fonamentals de la vida quotidiana de la ciutat.

Per aquests motius denunciem i reclamem:

- En lloc d'un model volum de turisme acceptable i respectuós amb la convivència veïnal, tenim un model de turisme massificat promogut pels grans operadors turístics.
- Tenim uns llocs de treball precaris, mal remunerats, sense drets laborals i amb retallades dels drets socials que fan imperiosa la derogació de les reformes laborals i de jubilació, així com la implementació de mesures de suport a la lluita contra l'atur.
- L'accés a l'habitatge digne i assequible per a tothom és inexistent a la ciutat. El veïnat és expulsat per la pujada de preus del lloguer. Cal aturar els desnonaments i els desallotjaments d'espais socials per la força.
- Volem l'espai públic per gaudir de la ciutat i conviure, no per fer negoci. Cal aturar la destrucció del comerç de proximitat, que es substituït per botigues de records i per grans cadenes de moda i d'alimentació.
- Cal aturar la destrucció del medi ambient per la contaminació que generen els vehicles privats i els creuers del port i promoure el transport públic eficient i no contaminant, i els mitjans alternatius com la bicicleta.
- Solidaritat amb el barris mes empobrits per tal de reduir dràsticament les desigualtats socials.
- Polítiques actives per la igualtat de gènere.

En un context de retallades en la sanitat, l'educació i l'assistència social, de saqueig a la guardiola de les pensions i d'increments abusius en les taxes universitàries, la cultura, la investigació i el jovent queden arraconats per una manca preocupant de visió de futur. Pel dret a viure a la ciutat, Davant d'aquesta situació, que porta al col·lapse de la ciutat, cal que les veïnes i veïns aixequem la nostra veu i ens organitzem, unint les nostres forces per barrar el pas als "enemics de la ciutat".

Desmilitaritzem l'Educació exigeix la no presència militar a espais de lleure i formatius

Plataforma Desmilitaritzem l'Educació
http://desmilitaritzem.blog.pangea.org/

La campanya **Desmilitaritzem l'Educació** té com a objectiu la defensa d'espais de lleure i formatius lliures d'exèrcits i d'armes i vol donar resposta a una reclamació de tota la comunitat educativa de fa temps que, sens dubte, ha esdevingut un autèntic anhel social. Per això, entre altres accions, recorda als representants institucionals el text de la moció que fa referència a la presència de l'exercit a diferents espais educatius de Catalunya:

e. Evitar la presència de l'exèrcit en qualsevol centre educatiu i de formació i evitar també que sigui present a espais educatius i promocionals, com el Saló de l'Ensenyament, el Saló de la Infància, a Barcelona; el Saló d'Esport i Turisme de Muntanya o la Fira de Formació Professional, a Lleida; l'ExpoJove, de Girona; o l'Espai de l'Estudiant, de Valls.

Pel que fa a Barcelona, a l'edició d'enguany del Festival de la Infància de Barcelona, que va tenir lloc del 27 de desembre al 4 de gener, no hi ha hagut presència ni dels militars ni dels diversos cossos policials, un fet que des de la campanya **Desmilitaritzem l'Educació** es valora

molt positivament, un fet fruit, sens dubte, de la constant pressió social, de les diverses mobilitzacions d'entitats que treballem per una cultura de la pau, així com de mestres i de mares i pares d'alumnes, però en canvi Fira de Barcelona ha assegurat que l'exèrcit mantindrà la seva presència al Saló de l'Ensenyament de Barcelona, que tindrà lloc del 22 al 26 de març vinent i es triplicarà l'espai del seu stand. Per altra banda, els organitzadors de l'Espai de l'Estudiant de Valls, que tindrà lloc el 9 i 10 de març, han confirmat la presència de l'exèrcit a la fira.

Davant d'això, Desmilitaritzem l'Educació ha engegat una campanya d'enviament de cartes adreçades a les persones de les diverses fires, entitats, organismes i administracions públiques –d'àmbit nacional i local– que tenen una responsabilitat directa –organització, col·laboració o participació– en aquests esdeveniments i en les que se'ls hi exposa que entenem que, a l'empara de la Moció sobre la Desmilitarització de Catalunya, des del càrrec i la responsabilitat que cadascuna d'elles desenvolupa, donaran les pautes i directrius oportunes, duran a terme totes les accions i gestions necessàries, adoptaran les mesures adequades i pertinents i vetllaran perquè l'exèrcit deixi de tenir presència d'ara endavant en les properes edicions de tots els espais educatius i de formació esmentats a la Moció 55/XI (Parlament de Catalunya).

Al Camp de Tarragona, els col·lectius i entitats que donen suport a la campanya han entrat una instància als registres dels Serveis Territorials d'Ensenyament a Tarragona, al de la Diputació de Tarragona i al de l'Ajuntament de Valls on s'hi demana que aquestes institucions escoltin la veu del Parlament i apliquin la Moció sobre la Desmilitarització de Catalunya i duguin a terme totes les accions i gestions necessàries, adoptin les mesures adequades i pertinents i vetllin perquè l'exèrcit deixi de tenir presència d'ara endavant en les properes edicions de l'Espai de l'Estudiant que es celebra a Valls cada any.

La Plataforma Desmilitaritzem l'educació lamenta que sigui la plataforma la que s'hagi d'encarregar de fer el seguiment de l'aplicació d'un mandat del Parlament, tasca que haurien de fer les mateixes institucions, però alhora assegura que no cedirà fins que aquestes instruccions es facin efectives a tots els espais educatius perquè té clar que les armes no eduquen, les armes maten.

Ahir (1936-39) com avui: construïm poder popular

Jornades Obertes d'Embat, 17 i 18 de febrer de 2017 a Can Batlló

Embat
http://embat.info/

Embat, organització llibertària de Catalunya, organitzarà les seves primeres Jornades obertes els dies 17 i 18 de febrer de 2017 a l'Auditori de Can Batlló (Sants, Barcelona), amb el títol de 'Ahir (1936-39) com avui: construïm poder popular', per tal d'analitzar i recordar l'exemplaritat i els ensenyament de la revolució a Catalunya, parant especial atenció en els aspectes socials, econòmics i vivencials d'una de les experiències més avançades d'empoderament popular i de construcció de la utopia social.

Alhora, des d'Embat volem compartir, discutir i reflexionar (amb activistes socials amigues) sobre la construcció popular aquí i ara en àmbits com: el comunitari, l'economia social, el feminisme radical i de classe i el sindicalisme alternatiu.

Moltes no oblidem aquell juliol de 1936 en el que una fracció de l'exèrcit, defensora dels interessos del feixisme nacional espanyol, de les classes benestants i de les elits de l'Església catòlica es va aixecar en armes contra el poble treballador i el Govern de la II República.

Començant pel sud de la península, els colpistes van prendre diverses ciutats i pobles amb la intenció de dur a terme un cop d'estat ràpid que reinstaurés l'"ordre nacional" i eliminés les conquestes socials del poble.

En molts territoris i ciutats el poble organitzat a través de sindicats, comitès de barri, organitzacions de dones, organitzacions polítiques.. va plantar cara als colpistes, sufocant temporalment el cop i iniciant, des d'aquell moment, un període de control popular i democràtic de l'economia i la política. Al mateix temps es lliurava una guerra oberta contra el feixisme en el front. Aquest procés revolucionari, que serveix encara avui com a referent per als pobles del món, va tenir un especial desenvolupament a Catalunya fruit de la seva experiència històrica de conformació de potents organitzacions populars, especialment, la CNT.

Ara bé, ni la insurrecció popular que va sufocar el cop d'estat militar, ni la posterior gestió de l'economia en mans dels treballadors i treballadores hagués estat possible sense el treball que les classes populars, de forma constant, havien estat duent a terme desde feia decàdes. Treball de formiga, però arrelat a la vida quotidiana, que va crear organitzacions (sindicats, cooperatives, escoles, xarxes de suport mutu,etc.) i va afrontar lluites sindicals i socials mitjançant les quals construir un poble fort i empoderat. Res d'allò hauria estat possible sense organització, lluita, estratègia, suport mutu i la concepció del poble com a subjecte actiu i en lluita.

Han passat gairebé 81 anys des del cop d'estat franquista i 40 des de la falsa transició que va mantenir i manté a les mateixes famílies e interessos en les altes instàncies dels poders empresarial, polític, judicial, militar, mediàtic..

Canvi de paradigma (de la dictadura a la democràcia) sense canvi de règim ni de sistema.

Avui, vivim una crisi sistèmica i un període de convulsions socials a escala mundial. Una crisi que empitjora dia rere dia les condicions de vida de les classes populars però que al mateix temps ha obert escletxes en la legitimitat del sistema econòmic i polític dominant.

A principis d'aquesta dècada vam viure un període on les lluites populars van poder expandir-se i avançar i recentment estem podent certificar els límits de "l' assalt a les institucions" com a via per defensar els interessos de les classes populars i transformar la realitat.

Opinem doncs que, davant aquest escenari i avui més que mai, és necessari propiciar espais de trobada, entre aquells moviments socials que hem anat desenvolupant en les darreres dècades, que ens permetin el pas de la dispersió organitzativa vers una concepció de Moviment Popular.

Si bé creiem que hem de seguir enfortint i augmentant la densitat de les organitzacions de base (sindicats, associacions veïnals, ampas, moviments estudiantils, plataformes…) és igualment imprescindible que tota aquesta diversitat de moviments trobem la manera de bastir certa unitat d'anàlisi, d'estratègia, d'acció i mobilització si volem convertir-nos en un subjecte polític fort i capaç de forçar canvis substancials en la conquesta de drets, llibertats, sobiranies, autogestió… i milllorar les nostres condicions de vida.

És en aquest context i amb aquesta visió de fons, que des de fa alguns mesos treballem en les jornades que presentàvem fa unes setmanes i que, com vam anunciar, tindran lloc a l'Auditori de Can Batlló.

El divendres 17 de febrer, a les 18:30 h, repassarem alguns dels aspectes històrics més rellevants de la revolució social del 1936.

El dissabte 18 de febrer, al llarg de tota la jornada, quatre taules rodones temàtiques, en les quals participaran membres de moviments sindicals, comunitaris, feministes… i que repartirem de la següent forma:

- De 10 a 12h, Precarietat laboral, social i econòmica i sindicalisme.
- De 12 a 14 h, Economia social.
- De 16 a 18 h, Feminismes
- De 18 a 20 h, Lluites i organització als barris i localitats.

L'objectiu és que les taules rodones serveixin com a espai de posada en comú i trobada per debatre l'estat actual de la nostra lluita en cadascun dels Fronts i mirar de trobar línies de treball per enfortir-nos.

Per això, convidem a aquelles persones que participen en els moviments populars d'arreu del país a participar d'aquestes jornades per tal d'aportar la seva visió entorn a l'estat actual i en la definició de les possibles línies de millora i construcció del Moviment Popular de totes.

Perquè només un poble fort podrà recuperar allò que és seu!

Avui com ahir construïm Poder Popular!

Diccionari militant

La Revolució Russa (1): Febrer

Agustín Guillamón

La revolució russa va ser fruit d'un ampli i profund moviment de masses. No la va fer cap individu o partit, sinó que va ser una tempesta popular que el va atropellar tot al seu pas, superant a totes les organitzacions i institucions existents. Va ser una revolució propulsada des de baix cap a dalt, que va produir òrgans de poder obrer i de democràcia directa com els soviets.

Els soviets van sorgir en 1905 com a amalgama d'organitzacions molt diverses del proletariat revolucionari: comitès de vaga, caixes de resistència i ajuda mútua, comitès de barri, comissions representatives i diputats d'obrers (i més tard també de camperols i soldats) elegits com a representants en el Consell/Soviet d'una ciutat o comarca. Tant els eseristes d'esquerra (SR, Partit social-revolucionari) com els anarquistes participaven en els soviets, impulsant-los com l'organització revolucionària del proletariat i únic instrument capaç d'enderrocar l'Estat tsarista i executar una profunda revolució social. La diferència entre eseristes d'esquerra i anarquistes era que els primers volien apoderar-se del poder estatal i els segons destruir-lo.

L'anarquista Volin va fundar en 1905 el primer soviet; però Lenin en 1917 va saber obtenir la majoria en aquests organismes i cavalcar l'onada revolucionària per convertir el partit bolxevic en la direcció (prescindible i manipuladora) d'un moviment popular de característiques i alè llibertaris. No obstant això, els militants anarquistes, encara que molt actius i incòmodes en determinades lluites, eren només un petit grup, desorganitzat i sense influència, que excepte rares excepcions no van obtenir representació en els soviets.

Segons l'historiador Pierre Broué, la socialdemocràcia russa, ja escindida des de 1903 entre bolxevics i menxevics, per qüestions organitzatives, va fer tres anàlisis diferents de la naturalesa del procés revolucionari iniciat el 1905: el de Plekhanov (menxevic), el de Lenin (bolxevic) i el de Trotski (independent).

Per Plekhanov la revolució només podia ser burgesa. L'Estat deixaria de ser dirigit per la noblesa feudal per passar a mans de la burgesia. La classe obrera només jugava el paper d'aliat de la burgesia. Consolidada aquesta, els treballadors seguirien la via democràtica i parlamentària, per anar adquirint gradualment més quotes de poder, fins arribar a instaurar per fi el socialisme nacional en un incert i llunyà futur.

Lenin admetia el caràcter burgès de la revolució, però negava que hagués de ser dirigida per la burgesia, massa feble per enfrontar-se a la noblesa. Va plantejar l'aliança d'obrers i camperols com la via capaç d'imposar un poder revolucionari, que realitzaria una profunda reforma agrària sense superar encara les estructures capitalistes. Amb el desenvolupament i consolidació del capitalisme en l'endarrerida Rússia, el proletariat incrementaria el seu nombre i s'enfortiria fins que arribés el moment de prendre el poder i començar a construir el socialisme.

La posició de Trotski, diferent de bolxevics i menxevics, considerava que els obrers ja estaven capacitats per prendre el poder, i es diferenciava de la de Lenin en què considerava

que l'absència de condicions objectives per iniciar el socialisme serien suplertes pel caràcter **permanent** de la revolució, que permetria saltar-se les etapes intermèdies, considerades pels marxistes com a imprescindibles per passar de la revolució burgesa a la socialista.
Lenin es va adherir a la posició de Trotski amb les seves Tesis d'Abril, enfrontant-se a la immensa majoria de bolxevics, que sostenien el caràcter exclusivament burgès de la Revolució de Febrer (de 1917).

De 1905 a la Primera Guerra Mundial

La guerra rus-japonesa va ser un immens desastre bèl·lic i econòmic, desencadenant d'una protesta popular que es va transformar en la primera etapa del procés revolucionari rus.

El 3 de gener de 1905 es va iniciar la vaga a la fàbrica Putilov de Sant Petersburg. El diumenge dia 9 ("Diumenge sagnant") les tropes tsaristes van disparar sobre una multitud pacífica i indefensa, encapçalada pel pope Gapon, que intentava lliurar un memorial de queixes al tsar, produint centenars de morts i milers de ferits. La vaga es va estendre a tot el país durant dos mesos.

Al juny es va produir el motí dels mariners del cuirassat Potemkin en el port de Odessa; a l'octubre la revolta de les tripulacions de Kronstadt; i al novembre la revolta d'onze vaixells a la base naval de Sebastopol.

A Sant Petersburg van sorgir els primers soviets, de curta durada. El govern tsarista va respondre amb una brutal repressió. Davant l'amenaça de vaga general, Nicolau II va prometre convocar la Duma (Parlament rus).

Al juny de 1906 es va reunir la I Duma, de majoria cadet (KD o Partit Constitucional Democràtic), amb la intenció d'implantar un autèntic règim parlamentari fonamentat en una reforma agrària capaç de crear una classe mitjana camperola (els kulaks) .

El nou primer ministre Piotr Stolipin va impulsar un pla de reformes encaminades al sorgiment d'un proletariat agrícola, que al seu torn incrementaria la influència dels partits socialistes en la II Duma (de febrer a juny de 1907).

El moviment revolucionari, iniciat el 1905, es va desplaçar de les ciutats al camp. La permanent agitació social va provocar una modificació retrògrada del sistema electoral, amb la qual va ser escollida la III Duma (1907-1912), de composició i vocació autocràtica, coneguda com parlament de "els senyors, popes i lacais". El barroer camperol siberià Rasputín va exercir una nefasta influència en la tsarina, que desacredità el tsarisme, fins i tot entre els seus fidels més adeptes.

Stolipin va ser assassinat en 1911, succeint-li uns ineficaços primers ministres, que van trobar en la IV Duma una assemblea dòcil, poc donada a les reformes i incapaç de fer concessions a les agitacions obreres de 1912. El reformisme tsarista, massa tímid, s'havia saldat amb un rotund fracàs.

La Primera Guerra Mundial

Rússia no estava preparada per a una guerra de desgast com la que es va plantejar en 1914. L'exèrcit tsarista no tenia armament modern, mitjans de transport adequats, quadres de comandament eficients, tàctiques apropiades, una xarxa logística, etcètera; només comptava amb una immensa massa de soldats dirigits per una oficialitat inepta, captada entre la corrupta noblesa.

Van ser mobilitzats prop de quinze milions d'homes, conscients de la seva escassa vàlua militar, considerats simple carn de canó per una oficialitat brutal. El nombre de morts, ferits i presoners russos va ser aproximadament de cinc milions i mig d'homes. La xifra de desertors augmentava incessantment, estenent el descontentament i les idees revolucionàries. Després de l'èxit inicial de l'ofensiva russa en Galítzia (1914), que va obligar els austríacs a retrocedir als Carpats, les deficiències tècniques de l'exèrcit rus, la ineptitud del comandament i el caos burocràtic van provocar l´esfondrament del front, permetent que els alemanys ocupessin les províncies imperials de Polònia i Lituània (1915).

La posterior ofensiva russa de Brusilov a Bukovina i Galítzia va acabar amb unes terribles pèrdues de morts i ferits, que van donar pas als primers símptomes de decepció i desil·lusió generalitzats en l'exèrcit tsarista (1916).

Els soldats no tenien armes ni botes, imprescindibles en el dur clima rus. Els subministraments escassejaven i va aparèixer la fam. En aquest context, la disciplina militar tendia a trencar-se. Els desertors es comptaven ara per milers. Les divisions només existien sobre el paper, perquè en realitat no eren més que una multitud desorganitzada, mal alimentada i mal equipada, malalta, indisciplinada i pitjor dirigida.

El despotisme dels oficials sobre la tropa era intolerable per la seva crueltat i corrupció. Alguns comandaments havien arribat a vendre la fusta i el filferro espinós necessaris per construir les trinxeres.

A l'octubre de 1916 el saldo bèl·lic era d'un milió vuit-cents mil morts, dos milions de presoners de guerra i un milió de desapareguts. La guerra va desembocar en un caos econòmic. La fam va flagel·lar la població i les vagues es van generalitzar. El govern va respondre enviant els vaguistes al front. Es va estendre el descontentament popular. Els obrers revolucionaris de les ciutats van portar la seva protesta als soldats, que en la seva gran majoria havien estat reclutats entre els submisos camperols. La rebel·lió va prendre amb rapidesa entre aquests soldats-camperols. Es van organitzar soviets d'obrers, soldats i camperols, i en l'exèrcit només es parlava ja de pau i del repartiment de la terra. Els motins eren habituals.

La Revolució de Febrer de 1917

La manca de pa i tota mena de subministraments, les llargues cues i el fred van fonamentar les protestes populars a Petrograd. La manca de matèries primeres en les indústries va provocar l'acomiadament de milers de proletaris. Com la majoria dels homes joves havien estat reclutats, les dones arribaven al quaranta per cent dels treballadors industrials.

El dia internacional de la dona, el 23 de febrer (8 de març, en el calendari gregorià que se segueix a Occident), es van iniciar les protestes. Les dones de la barriada obrera de Viborg, reunides en assemblea, es van declarar en vaga. Les lúdiques manifestacions del matí es van fer, a la tarda, massives i bronques, amb la incorporació dels obrers metal·lúrgics. Es cridava "*Pa, pau i llibertat!*" i "*A baix el tsar*!". Els enfrontaments amb la policia van mostrar certa indecisió per part dels cosacs, no habituats a la repressió de motins urbans. L'esquerra, inclosos els bolxevics (majoritaris a Viborg), havien aconsellat no anar a la vaga i esperar. Tots els partits es van veure sorpresos per la força del moviment. L'endemà, cent cinquanta mil obrers es van manifestar als carrers, i els cosacs, les tropes més lleials al règim

tsarista, es van començar a veure desbordats. En alguns llocs es van negar a disparar, o ho van fer per sobre dels caps. L'autoritat tsarista s'esquerdava. La ciutat estava paralitzada. A la plaça Znamenskaia es va produir un enfrontament dels cosacs contra l'odiada policia tsarista, en defensa d'una multitud amenaçada.

L'esquadra del Bàltic es va revoltar i els mariners de Kronstadt van afusellar a centenars d'oficials. La **vaga**, iniciada per les obreres el dia 23, s'havia convertit el 24 en **vaga general** i després en la **insurrecció** del dia 25. El tsar va incrementar la repressió. La ciutat estava presa militarment. Diumenge 26, al migdia, es va produir una matança a la plaça Znamenskaia, on més de cinquanta persones van morir sota els trets d'un destacament de reclutes novells del regiment Volinski. Després de la matança una multitud furiosa va assaltar jutjats, comissaries i presons, alliberant els presos.

Les masses populars van aconseguir el suport de diverses casernes de l'exèrcit, que es van enfrontar a la policia. Els partits d'esquerra, menxevics, social-revolucionaris i bolxevics, es van posar al capdavant del moviment i, al costat dels regiments revoltats, apoderant-se de tota la ciutat. El motí generalitzat de la guarnició militar del dia 27 va convertir els motins i la insurrecció dels dies anteriors en una **revolució**. El 28 la bandera roja onejava sobre la presó-fortalesa de Sant Pere i Sant Pau. Els policies eren perseguits i linxats al

carrer. Aquest mateix dia (28) a l'ala esquerra del Palau de Tàurida es va constituir el Soviet de Petrograd, mentre en l'ala dreta es reunia la Duma, perfilant-se ja físicament, en el mateix edifici, **dos centres rivals de poder**.

El tsar, reunit amb els seus assessors, va intentar enfrontar-se a la revolució amb un canvi de govern. Però la lentitud del tsar va resultar fatal per l'autoritat establerta. Burgesia, generals i gran part de la noblesa van aconsellar al tsar l'abdicació en favor del seu fill o del seu germà. Però quan el tsar va accedir, ja era massa tard. El poble rus exigia la república.

Al febrer de 1917 es va plantejar una situació de "doble poder". En oposició a l'Estat burgès, els soviets sorgien com un govern alternatiu de la classe obrera. L'1 de març es va publicar l'Ordre número 1 del Soviet de Petrograd, que impulsava l'elecció de representants de la tropa al soviet, penalitzava el maltractament dels oficials limitant els abusos d'autoritat, alhora que urgia els soldats insurrectes a reconèixer de forma prioritària l'autoritat del Soviet sobre la Duma.

Nicolau II va abdicar l'endemà. Les negociacions entre el Soviet i la Duma van acordar la formació d'un Govern Provisional, en el qual el príncep L´vov posseïa el càrrec de primer ministre. Quan es va anunciar el nom de L´vov a la gentada, un soldat va expressar la seva sorpresa: "*¿l'únic que hem fet és canviar un tsar per un príncep?*" (Figes, pàg. 385).

La lluita i l'estrella

Laia Mateu

És curiós de veure com els propis moviments de l'esquerra anticapitalista -i dins d'aquests la majoria de grups o col·lectius que es podria dir que en formen partobvien de manera sistemàtica tota reflexió, crítica o polèmica relacionada amb el consum, especialment relacionada amb el consum de drogues i el consum que duem a terme en els nostres espais i moments "d'oci" (tan fent referència als productes que consumim com als mateixos espais als que anem per a consumir-los). Personalment no m'agrada parlar de moments d'oci, ja que és perpetuar la divisió entre feina/oci, treball/oci, donant ales així a l'esquema que la pròpia dependència i esclavitud del treball assalariat ens marca. Però això ja donaria per un altre article.

Si tornem al tema del consum, normalment al consum de drogues –incloent aquí evidentment l'alcohol- entrem en un terreny pantanós que sembla que conscientment es vulgui deixar de banda. Un debat que donaria per a molt però que ni tan sols hem començat a encetar.

No són poc rellevants les conseqüències físiques que aquestes substàncies comporten i com afecten a les capacitats dels propis individus, als cercles socials, familiars i de lluita. Quantes persones s'han quedat pel camí directament o indirectament pel consum de drogues? Quantes persones han abandonat la lluita i la implicació directa o indirectament per aquest consum? Però anant més enllà hi podem trobar moltíssimes altres repercussions negatives, que ens encasellen, que no ens deixen avançar. Quants espais i causes són sustentades pràcticament de manera única gràcies a la venda d'aquestes substàncies? No dóna per pensar la facilitat amb què la majoria de gent es gasta els diners en tabac, marihuana, alcohol i altres, i el que els costa pagar per una samarreta antirepressiva, contribuir a un pot solidari, implicar-se en un projecte de productes "fes-ho tu mateixa" o comprar un tiquet per un dinar d'un grup autogestionat?

Cada vegada que torno a veure com la gent demana llaunes de birra a la barra, mentre la guardiola de resistència o les parades de fanzines, llibres, roba, o música moren per falta de recursos i per avorriment, se m'esquerda alguna cosa a dintre. Esquerdes que van fent un forat cada cop més profund i que em porten a qüestionar-me, de retruc, moltes altres coses de la resistència, els ideals i de totes les persones que en teoria els donem vida. I si encara fem un pas més, podem debatre i analitzar com, encara que arribéssim a considerar que a nosaltres i en el nostre espai aquest consum no ens afecta d'aquesta forma, sí que inevitablement hauríem d'afrontar la part de responsabilitat que tenim al seguir perpetuant-lo com a part indispensable de les relacions socials, dels moments "d'oci", de les nostres interaccions. Què és el que estem fomentant quan venem/servim alcohol per exemple? Quan decidim gastar-nos 3 euros en uns beures com a manera de relacionar-nos o quedar amb els companys/es? Quan en un espai alliberat la majoria de persones tenen a les mans una cerveza o un cigarret? Què és el que poc a poc anem interioritzant a dins nostre i en les futures generacions que vindran en els contextos de lluita i resistència? Totes aquestes qüestions i moltes més són les que de forma cada vegada més directa se m'estampen al cervell. Les que ja no puc fer veure que no veig, ni puc amagar-les més temps darrere d'excuses i justificacions, les que ja no puc dissimular més escopint-hi l'alè carregat de fum.

Però crec que és difícil abordar aquest complex tema, amb el que la majoria de gent es posa ràpid a la defensiva, si ni tan sols s'ha fet el pas de qüestionar d'on prové aquest alcohol que ingerim, o el tabac amb el que ens liem el canut, o la merda amb la que ens destrossem el nas. I és d'això del que m'agradaria poder abocar alguna cosa en aquestes línies. Perquè

el tema ja no és que els grups de l'esquerra anticapitalista no facin crítica ni qüestionin com el consum afecta a nivell individual, social, de grup, de lluita, de saber construir alternatives... sinó que tristament ni tan sols s'ha donat el primer pas, que hi hagi un plantejament de qui veritablement hi ha darrere, qui se n'enriqueix, a què estem contribuint amb tot això que ingerim, que venem, que forma part dels nostres moments i que tenim pràcticament incorporat en nosaltres mateixes.

És paradoxal que Casals, Ateneus, sindicats horitzontals i altres col·lectius que de manera directa ataquen, combaten i tenen posicions de confrontació -cadascú amb els seus matisos i maneres de fer amb l'ordre social establert i amb el capitalisme que ens empassa i devora, que en aquest tema s'hi passi de puntetes, silenciosament, gairebé com si no existís.

Segurament el producte per excel·lència que representa aquesta brutal incongruència entre el que defensem i el que després fem, és l'alcohol. I com he comentat no entraré ara a fer una crítica sobre la seva venda i el seu consum. Sinó que em centraré en el primer esglaó de l'anàlisi del perquè costa tan fer un canvi en positiu, i que suposadament, aniria més lligat amb el que pensem i pel que lluitem. He pogut observar en incomptables vegades com les grans marques són les reines de paradetes de sindicats, de festes alternatives, de Casals de l'esquerra independentista i de grups varis de confrontació. Mentre que sobre el paper i en els nostres lemes repudiem multinacionals i marques colonitzadores, explotadores i expenedores de misèria, quan es tracta de posar-ho a la pràctica, sobretot quan es tracta de posar-ho a la pràctica en el nostre oci i consum li traiem tota importància, som capaces de relativitzar-ho i fins i tot fer mofa dels pocs grups que almenys intenten no alimentar els grans monstres que s'han fet amb el control absolut sobre totes nosaltres i han sabut acabar formant part, curiosament, tan dels ambients més selectes o institucionals, com dels ambients més suburbans o marginals.

Podem trobar la similitud amb moltes persones que formen part de grups anticapitalistes o que elles mateixes es defineixen com a tal, però porten sense qüestionament pantalons o bambes adides, nike, o qualsevol altre marca a la que se li hauria de vomitar a sobre. I en la majoria de vegades no es tracta de que aquella persona s'hagi trobat uns pantalons, o un col·lega li hagi regalat unes sabates que no li van bé, sinó que es compren enriquint els mateixos poders que després critiquem. I es llueixen fins i tot amb orgull. Però inclús em pregunto, en els pocs casos en que realment aquests pantalons ens els hem trobat o han acabat a les nostres mans de formes casuals, si hauríem de ser un producte publicitari amb cames, treballant gratis per aquestes fastigoses i assassines empreses, mentre després diem estar en contra de l'explotació laboral, de la destrucció del medi i de l'imperialisme, entre moltes d'altres coses. Doncs el mateix passa -o encara pitjor amb l'alcohol.

Quan anem a manifestacions amb llaunes de xibeca comprades al Mercadona, quan fem dinars populars i col·loquem sobre la taula ampolles de Coca-Cola o quan financem els nostres projectes i espais de resistència amb la venda de cerveza Estrella Damm (o altres grans marques corporatives) i vi de qualsevol supermercat que explota a les seves treballadores. I és que en el cas de l'alcohol no és només que nosaltres consumim aquestes marques i per tant en fem publicitat cada vegada que aixequem el colze, sinó que a sobre les venem en els nostres espais, les venem en les jornades que nosaltres mateixes organitzem, i les venem en els concerts i espectacles autogestionats i que intenten allunyar-se de les línies convencionals i de consum de masses.

Normalment el debat és inexistent; ja ni tan sols es posa sobre la taula el tema de perquè s'està comprant Estrella Damm, Moritz o qualsevol altra. I el mateix podria aplicar-se en els sucs, per exemple -si es que arribem a oferir-ne-. Ni tan sols es pregunta si hi ha alguna alternativa a comprar-los a qualsevol supermercat, i de qualsevol marca que omple ampolletes amb fruita de cambres congelades que ve de ves a saber on i afegint-hi tones de sucre. O ampolles de vidre amb llúpol carregat de pesticides i aigua contaminada del riu Llobregat, engreixant així encara més a la franquista família Carceller. Les vegades que es treu el tema les respostes acostumen a ser dues: dir que no hi ha alternativa, o dir que el canvi seria massa car. Pel que fa a la primera resposta es pot estar d'acord en certa part. Sí, trobar begudes fetes més a la vora i fora de les grans multinacionals és més complicat. Però no és impossible, ni tan sols diria que és gaire difícil. Especialment pel que fa als productes alcohòlics cada vegada és més fàcil trobar-ne fora dels engranatges habituals. Ja que dins dels espais "no oficials", dins els moviments revolucionaris i dels grups de lluita, la gran majoria de persones fan us de les ampolles -i no precisament per a llençar-les contra la policia o els vidres de La Caixa-, també han nascut projectes i opcions per a adquirir alcohol.

Pel que fa a la segona resposta també dir que és certa. Però això precisament ens porta, crec jo, a un dels centres del debat, a una de les punxes més espinoses que intentem vorejar per a no punxarnos, però que mai ens atrevim a treure. Una ampolla de cerveza local, artesana, feta per una petita empresa o, encara millor, per un grup autogestionat, cooperativa o per alguns col·legues al mas que tenen al poble, pot ser més cara. Però és aquí on hem de posicionar-nos un cop més, com fem amb molts altres aspectes de la nostra vida, quan prenem decisions que no deixen de ser política i declaracions de principis. Què és el que volem? Que la gent vagi als nostres espais a emborratxar-se? O el que volem és que siguin i siguem conscients del que fem, el que ens empassem, amb què i a on gastem els diners?

Dir que si es ven aquest tipus de cerveza la gent no la comprarà, és pensar i fomentar que les persones només beguin per a emborratxarse, per a deixar a casa la seva consciència o trepitjar-la fins a enterrar-la sota el ciment. Per un costat estem fomentant el cercle de que millor vendre i consumir molt i barato, sent una merda, que vendre i consumir menys però de qualitat, de manera el més coherent possible amb el que a la teoria pensem. És cert que sovint les persones prefereixen tenir a les mans tota l'estona una llauna plena, que comprar la meitat i degustar un producte amb una altra historia al darrere, sent conscients d'on van els diners que treuen de la butxaca i tornar a casa sense caure pel carrer. Però precisament aquesta cultura de l'alcohol com a base per a les nostres relacions i festes, és amb el que hauríem de voler i poder anar trencant, encara que sigui a poc a poc. Per altra banda, comentar que a vegades el car o barat són termes relatius i que van en funció del valor personal que donem a cada cosa. Més d'una vegada he sentit a algú dient que "no es pot permetre" gastar-se dos euros en un producte casolà i local, però després veig que aquesta mateixa persona no sembla tenir problemes en deixar-se'-n 6 o 8 fotent-se birres Estrella a la terrassa d'un bar de pijo progre del centre un dissabte al vespre.

Personalment, fins que no vaig començar a plantejar-me tota una sèrie de qüestions i començar a deixar de banda cerveses, porros i tabac, no vaig veure de manera freda com estava d'enganxada ja no tan sols a aquestes merdes, sinó a les relacions basades en aquestes merdes. Parlant clar, em costava estar dues hores socialitzant amb algú sense tenir a les mans un got o un cigarro per anar portant-me a la boca. I això em va portar a veure el poc lliures que som i la toxicitat en les formes en què ens relacionem i omplim el nostre temps.

Crec que serà difícil plantejar un debat seriós entorn al consum de drogues, especialment en els nostres entorns i en els nostres companys i companyes de lluita, si ni tan sols ens volem plantejar què estem venent, com ho estem venent i amb quina finalitat. Abandonar les comoditats pot costar, però sincerament, si no som capaces de renunciar a coses com anar a omplir la nevera del local amb llaunes del Spar, encara menys confio que puguem renunciar a privilegis més grans que ens venen donats, com els derivats del gènere o de la nostra pell blanca. O que siguem capaces de deixar de banda altres comoditats o maneres de fer en pro de la lluita contra aquest sistema.

** Laia Mateu és militant de l'Ateneu Llibertari de Reus*

Mecanismes de difusió cultural i formes d'actuació de la militància antifranquista

Fundació Salvador Segui

A partir de mitjans de la dècada dels seixanta es produeix un canvi cultural a Espanya. L'aparició d'un nou mitjà de difusió cultural massiu com va ser la televisió va canviar els hàbits de consum cultural d'una gran majoria d'espanyols.

Encara que totalment mediatizada i controlada pel govern, la televisió va introduir als domicilis espanyols un nou concepte cultural, el consum, estimulat per una publicitat atractiva que arribava pràcticament a tots els racons del país. Els entreteniments tradicionals com la ràdio, el cinema, o el teatre van conviure reeixidament amb el nou mitjà d'entreteniment per excel·lència de les dècades següents.

La televisió, a més de proporcionar entreteniment, va ser també un mitjà de propaganda del Règim a través dels seus noticiaris que s'inspiraven clarament en el model que va establir el NO-DO, noticiari cinematogràfic d'exhibició obligatòria en totes les sales de cinema del país i que es va constituir des del principi com a altaveu dels assoliments del franquisme, ningú de més de cinquanta anys pot deixar de recordar les inauguracions de pantans, fàbriques, carreteres i obres públiques inaugurades pel "Caudillo" amb el seu habitual sèquit de funcionaris del règim, autoritats civils i militars i la imprescindible aparició del bisbe de torn beneint amb l'hisop l'objecte de la cerimònia inaugural.

Malgrat els intents d'autarquia cultural resumits en el nacionalfolclorisme de la Secció Femenina de Falange, dels toros i el flamenc i la paella amb vi i sangria per a consum del turisme que ja arribava en xifra considerable a un país que estava en ple desenvolupament però que encara resultava exòtic i sobretot barat, noves formes culturals i noves inquietuds per conèixer el que succeïa allèn de les nostres fronteres van anar calant en la societat espanyola, sobretot en les generacions joves els referents culturals de les quals eren escassos i carpetovetònics, producte de la misèria cultural del franquisme, però oberts a les influències que arribaven de l'exterior, en el camp de la música per exemple, el rock'n roll i el blues aviat van aconseguir un espai entre les preferències musicals dels joves, així com el moviment de cantautors i cançó protesta més influenciat per la cultura francesa.

La imprescindible obertura cap a l'exterior que suposava l'obertura econòmica propiciada per la fase desarrollista de la dictadura, primer amb els plans d'estabilització i després amb els plans de desenvolupament dissenyats per tecnòcrates del Opus que havien estat formats en Universitats estrangeres, principalment dels EE.UU, també va portar amb si una obertura cap a noves modes de consum i noves influències culturals.

El maig francès, que aquí es va reflectir en els mitjans subjectes a la censura com un simple xivarri de certa burgesia estudiantil d'esquerra, havia creat entre els estudiants una curiositat i un ànsia per conèixer l'obra d'intel·lectuals l'obra de les quals no era publicada a Espanya per ser considerada subversiva pel règim. A poc a poc i amb l'esforç de noves editorials es van posar a l'abast d'un públic àvid encara que escàs, obres i assajos de pensament polític i filosòfic que constituirien l'aliment ideològic del moviment d'oposició política de la clandestinitat. L'aparició de nous espais de relació social per a consum cultural com els cine clubs i els teleclubs, aquests últims previs a l'expansió massiva de la televisió, van ser els llocs on es discutia de política i on circulaven les idees que qüestionaven el règim, de la mà de la crítica cultural i cinematogràfica, en petits cercles es veien i discutien pel·lícules el missatge de les quals contradeia els fonaments de la dictadura.

La joventut espanyola dels seixanta i sobretot dels setanta ja no estava disposada a admetre sense més l'autoritat perquè sí, els costums i l'ordre social imposat pel règim i va buscar la manera de crear els seus propis espais de relació on es barrejava freqüentment l'entreteniment i la discussió política. Nous aires en una església rància i estretament vinculada a la dictadura de la qual es beneficiava i a la qual santificava, van arribar de la mà del Concili Vaticà II i van obrir espais també per a la clandestinitat. A la fi dels seixanta i inicis dels setanta molts capellans joves van obrir els seus locals parroquials a activitats clandestines, sota el paraigua de l'acció pastoral es van forjar no poques accions de lluita contra el règim, reunions de treballadors, d'associacions de barri per dur a terme accions reivindicatives. No sempre resultaven indemnes, doncs en moltes ocasions l'aparició de la policia donava al trast amb la reunió i el pas per comissaria dels organitzadors i assistents era freqüent.

Malgrat tot això i precisament per això, l'oposició clandestina tenia un cert aire de secretisme i la militància venia precedida de certs ritus iniciàtics, primer de formació ideològica, lectura obligatòria de textos que després eren discutits i anàlisi política de la situació així com les activitats de militància, assistència a manifestacions, vagues, llançament de octavetes, enganxada de cartells, etc. Tota aquesta activitat clandestina va suposar una escola de formació, d'organització i de militància per als temps que anaven a arribar després de la mort de Franco.

Indiscutiblement els anys del tardofranquisme van ser d'una gran efervescència política de l'oposició i també d'un increment de la repressió, el final de la dictadura es veia proper a causa de la deterioració de la salut de Franco per la seva edat i a la deterioració també del règim que patia internament tensions i disensions entre les seves diferents famílies, uns partidaris de l'obertura política i altres partidaris del continuisme i de la mà dura.

Finalment el règim va caure, Franco va morir en el llit, després d'una llarga agonia que va ser perllongada per intentar deixar-ho tot lligat i ben lligat., però la dictadura va morir al carrer. De la "exemplar" transició ja parlarem més endavant.

El far

El moviment poètic de la consciència crítica

Ferran Aisa

A la península ibèrica d'un temps ençà està creixent un moviment poètic anomenat de la consciència crítica. Alguns dels poetes que formen part d'aquest moviment col·lectiu i alhora individual ja es dedicaven a fomentar la poesia els anys noranta i han continuat incrementant la seva presència en el segle XXI, però en els darrers anys ha aparegut una nova fornada que segueixen aquesta línia de poesia directa.

Els poetes de la consciència crítica busquen la seva estètica en oposició al capitalisme global, l'explotació humana, el masclisme, la xenofòbia i el racisme. La seva poesia està frontalment oposada al poder. És per tant una poesia antiautoritària i, en molts dels casos, completament llibertària. Una poesia que se sent filla del Gabriel Celaya que cantava: "La poesia es un arma cargada de futuro..."

Com escriu Antonio Orihuiela: "Con el arma cargada de verbos en presente / y verbos en futuro simple, sumo / la esperanza de vida probable, necesaria / me oxido y me impaciento. Orientaré / mis veles rojas donde marinen los indómitos, / donde canten los íberos guerreros / y puedas entrar tu, un emigrante / sin / permiso de Trabajo, de mañana / buscando un comedor social, receta / y cortina del hambre, sin que a nadie / le importe ese montón de frío y de orificio / mordiente en el estómago del tu..."

El moviment poètic ha anat *in crescendo* a partir del 15M amb la revolta dels indignats i l'ocupació de les places. Sobre aquest tema particular hi ha l'espectacle-perfomance convertit en llibre '*Romance de las plazas*' per Isaías Griñolo amb la col·laboració d'Antonio Orhuela, d'Isabel Pérez Montalbán i el Niño de Elche.

La principal fita d'aquest moviment de poesia de la consciència crítica és la trobada anual de poetes a Moguer (Huelva), on durant quatre dies de la darrera setmana de juliol la poesia esdevé una eina de combat reivindicatiu i alhora de germanor. L'ànima coordinadora de les vetllades poètiques de Moguer és el poeta Antonio Orihuela, autor de nombrosos llibres de poesia, d'assaig i d'història. Entre la seva obra poètica destaquen: '*Todo el mundo està en otro lugar*', '*Autogobierno*', '*Cosas que tiramos a la basura*', '*El amor en los tiempos del despido libre*' i '*Salirse de la fila*'.

El festival poètic de Moguer se celebra des de 1999 sota el patrocini de la Fundación Zenobia Juan Ramón Jiménez i l'organització de "Voces del Extremo". Durant quatre dies els locals de la Fundación Juan Ramón Jiménez, la Casa Natal del poeta, la "Peña del Cante Jondo" i els carrers i les places de Moguer s'omplen de poetes que reciten els seus versos o realitzen perfomances de tota mena. No falten exposicions, xerrades, passi d'audiovisuals i paradetes de llibres de poesia. El moviment compta amb editors que s'han preocupat d'apropar la poesia al públic interessat com Amargord, Baile del Sol i, entre altres, Calúmnia. La festa poètica de "Voces del Extremo" continua el darrer dia per la tarda a la Casa Grande de Ayamonte i al vespre a la Crecida poètica de la Isla Canela on continuen els perfomances i les sessions de poesia lliure a casa del poeta Eladio Orta. Cada any un poeta és fa càrrec de la Casaca representativa de "Voces del Extremo", que conserva fins l'edició següent.

Vint-i-cinc anys promocionant la veu poètica des d'un punt de vista social, polític o de crítica de la vida quotidiana. Poesia de consciència crítica, poesia de caire llibertari, poesia vestida d'humanitat. Pel pati de la Fundación Juan Ramón Jiménez es va sentir l'any2003 el poeta Jesús Lizano amb la seva veu de profeta de l'acràcia omplint l'estància de persones corbes, mamífers, "novios" i "caballitos". L'any 2015 a Moguer se tributà un sentit homenatge a Lizano que acabava de morir aquella primavera.

Des dels seus inicis els participants als actes poètics de Moguer s'ha anat incrementant. Actualment "Voces de l'Extremo" convoca un centenar de poetes cada any d'arreu de la península i fins i tot d'altres països com Mèxic, el Marroc o França de la qualitat de Dante Medina, Mohamed Abid i Manuelle Parra, respectivament.

El poble de Platero és una fita important per els poetes veterans i joves que omplen els carrers, els bars i les sales poètiques de Moguer. Entre els poetes més destacats de "Voces del Extremo" que han passat per Moguer hi ha els citats Antonio Orihuela i Eladio Orta i molts altres com Jorge Riechmann, Bernardo Santos, Daniel Macías, Felipe Zapico, Matías Escalera, Javier GM, Vicent Camp, David Trashumante, Imma Luna, Begoña Abad, Enrique Falcón, Ana Pérez Cañamares, Patricia Olascoaga, Ángel Pestime, Carmen Herrera, David Pielfort, Rafael Calero, Pablo Muller, Ángel Calle, Eladio Méndez, Santiago Aguaded, Uberto Stabile, Ibon Zubiela, Biel Vila, Fran Fernández, Juan Calle, Antonio Gómez, Conrado Santamaría, Antonio Cabal, Montserrat Villar, Imma Mañez, María Ángeles Pérez, Javier Cartago, Antonio Crespo Massieu, Emilio Pedro Gómez, Juan Cruz, Juan Leyva, Iván Rafael, Iosu Moracho, Antonio Revert, Gsús Bonilla, Bárbara Grande Gil, Juan Gabriel Giménez Cebrián, Carmen Maroto, Maria Karmo, Eva Vaz,... També han passat per Moguer poetes catalans com David Castillo o l'autor d'aquest article Ferran Aisa, i altres com Luis Vea, Concha García o el grup poètic Los Bio-Lentos.

Al pati de la Fundación Juan Ramón Jiménez s'han sentit la parla dels diversos pobles de la península ibèrica: català-valencià, gallec, èuscar, portuguès... Un dels més populars membres de "Voces del Extremo" és el cantant de flamenc d'avantguarda Paco Contreras "Niño de Elche", el qual és un habitual dels circuits musicals de Barcelona i Catalunya. El cantant d'Elx ja ha traspassat fronteres i actua freqüentment a països europeus. Darrerament ha gravat un CD amb poemes de poetes de "Voces del Extremo": Antonio Orihuela, Begoña Abad, Enrique Falcón, José Luis Checa, Marta Navarro....

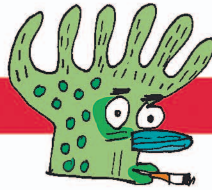
Altres aspectes del moviment és l'organització de festivals poètics que segueixen els paràmetres de "Voces del Extremo" com el de la Surada de Santander o el Festival Internacional Edita de Puenta Umbría (Huelva); o l'aparició d'antologies poètiques a l'entorn de poetes de "Voces del Extremo" com '*Palabras de barricada* (*Una recopilación de anarcoversos*)' coordinat per l'entusiasta Fernando Barbero; '*Voces del viento su 30 poetas de la conciencia crítica*' edició a cura de Paco Gómez Nadal amb pròleg del poeta i crític literari Alberto García-Teresa; i '*Contra poesia ante la represión*' a càrrec de la Coordinadora Antirepresión de Murcia. També la pròpia organització de la trobada poètica ha publicat llibres antològics amb els participants a l'acte poètic.

En els darrers temps el fenomen poètic de "Voces del Extremo" s'ha estès per altres indrets d'Espanya: Madrid, Logronyo, València, Tenerife i, entre altres, el Valle del Jerte (Extremadura). A València el moviment s'ha presentat com "Voces del Extremo-Veus de l'Extrem"; i, al Valle del Jerte, ha estat la darrera seu a formar part d'aquest moviment poètic.

A Catalunya el moviment no ha arrelat, doncs la majoria del poder poètic (com deia Lizano) està controlat encara pels postmodernistes d'esperit catalanista, per tant la poesia a la nostra terra segueix uns altres camins que no tenen res a veure amb la idea de la consciència crítica, ni de la poesia directa. Poetes com Antonio Orihuela són assidus de recitals a Barcelona, el darrer es va celebrar a l'Ateneu Popular de Nou Barris conjuntament a el Niño de Elche. També han passat per Barcelona els poetes Felipe Zapico i Ángel Calle, que han recitat a l'Ateneu Llibertari de Gràcia.

Acabaré citant novament un poema d'Antonio Orihuela del seu darrer llibre *Salirse de la fila* (Amargord, 2016): "Los trabajadores de hoy / creen que los derechos / los trajeron los Reyes Magos. / Fueron tus abuelos, / fueron tus abuelos, les digo. / Entonces bajan la cabeza, incómodos, / se palpan la cartera en el bolsillo, / y se van junto al árbol de Navidad / esperando no encontrar entre los regalos: / confiança en los mercados, / racionalización de costes, / flexibilidad laboral, / despido improcedente."

AIXÒ NO M'HO POTS ESTAR DIENT! (HUMOR SOCIAL)

micro-realitats:
"no podia rentar els plats perquè arribava tard al grup de noves masculinitats"

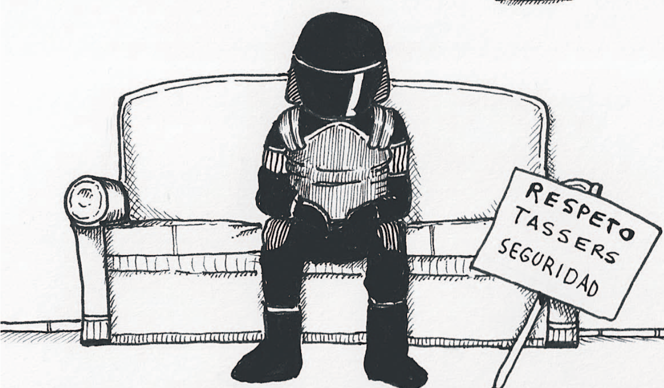

undesgraciatqualsevol

Jordi, el Mosso d'esquadra sensible

CHINI

Jordi està empipadíssim amb sa mare perquè no li ha deixat anar a la mani per por que acabi malament.

potser ja seria hora que la justícia es deixés d'anar a per qui fa acudits del Carrero Blanco o els que fan truites i es fiqués en serio amb...

GENT QUE SÍ HAURIA D'ANAR A PRESÓ

C. Pansí

ELS QUE COMPREN EL COI DE MERCHANDISING DE L'ESTELADA

ELS QUE PUGEN FOTOS FOTENT-SE FINS EL CUL EN DINARS POPULARS

ELS GRUPS CATALANS QUE ESTAN DE MODA AVUI EN DIA

ELS QUE ES FAN TATUATGES AMB SIGNIFICATS NEW AGE

ELS QUE FAN ELS PROGRAMES DE TV3 QUE LLOEN LES BONDATS DE CATALUNYA

TENIR MENYS DE 30 ANYS I TENIR DISCURS DE TIETA

LA TINYA REFRACTÀRIA

CONTRA els INTEL·LECTUALS ESPECIALISTES DE L'ANARQUIA

pep i Roger

Avui no parlaré d'un dels grans mals dels anarquismes (no són ni això), parlaré d'uns paràsits petits però que fan més mal del que sembla per l'exemple que transmeten. Vull rajar dels «intel·lectuals» especialistes en anarquisme, que estranyament sovint tenen bona acollida en els àmbits antiautoritaris. Saben d'anarquisme però no són anarquisme. I no està malament que els no anarquistes sàpiguen d'anarquisme! Ans el contrari! tanmateix, cal diferenciar i saber que no són anarquisme. Només els interessa l'anarquisme com un producte intel·lectual, com una curiositat històrica, com un divertimento que els reporta reconeixement públic i aliment pel seu insaciable ego. Però concretem una mica: historiadors o «teòrics» de l'anarquisme que fan llibres i xerrades, demostrant ser uns grans erudits (fins aquí bé ja que fan una aportació a la societat i al moviment llibertari) però que després les seves pràctiques polítiques (ja no m'hi poso en allò personal) són oposades a qualsevol anarquisme. Exemples: intel·lectuals que ens parlen d'anarquisme o anarcosindicalisme mentre participen d'organitzacions sindicals corporatives i contràries a l'alliberament global de la persona; alguns ens parlen d'anarquisme i participen en institucions que el neguen, i finalment els que només cerquen alimentar el seu enorme ego parlant de coses que en la seva pràctica diària refusen constantment. Per què fan mal a les idees i pràctiques llibertàries? Perquè amb la seva acció ens estan dient que l'anarquisme és molt maco però no és seriós, no és de veritat, no és realitzable, ja que a la pràctica cal estar a un sindicat corporatiu, a una institució pública o portant una vida allunyada de qualsevol compromís.

Disponible la digitalització del diari 'Catalunya' (1937-1938)

El diari 'Catalunya': guerra i revolució social en llengua catalana

Cedall (Centre de documentació antiautoritari i llibertari)
http://www.cedall.org/

El diari "Catalunya", íntegrament editat en llengua catalana, és una de les aportacions periodístiques llibertàries més valuoses que es van donar, en temps de revolució social i de lluita sostinguda contra el feixisme, a Catalunya durant el període històric de la Guerra Civil, que abasta històricament des del 18 de juliol de 1936 fins als primers mesos de 1939.

El més nou d'aquesta experiència editorial col·lectiva és, sense cap mena de dubtes, la seva aposta clara i reivindicadora de la llengua catalana com una eina de comunicació vital a utilitzar en el procés revolucionari i antifeixista que s'estava vivint en aquells moments en el si de la nació catalana.

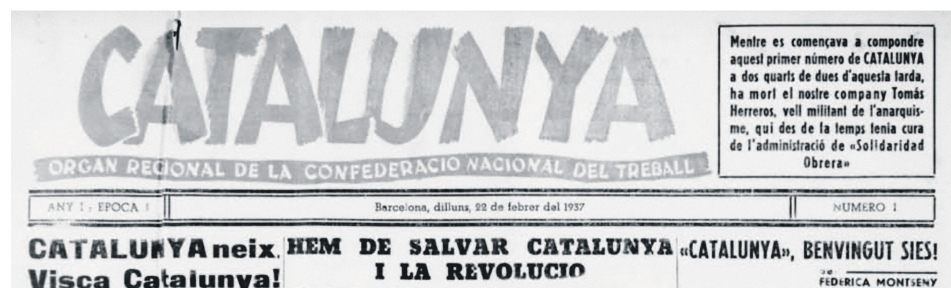
Contrarestant doncs la persistent i insidiosa visió estereotipada anti-catalana, que alguns grups polítics catalans havien deixat caure durant cert temps sobre els sectors que formaven part del moviment llibertari, el diari "Catalunya" se'ns presenta, en aquests difícils moments, com una de les proves escrites més evidents de la falsedat injuriosa sobre l'anomenat "anticatalanisme anarquista", que diversos sectors burgesos i reaccionaris de la societat catalana havien utilitzat de forma reiterativa sota l'etiqueta pejorativa i genèrica "de murcians".

El diari "Catalunya", subtitulat com a "Òrgan Regional de la CNT" i editat a Barcelona, va iniciar la seva marxa editorial el 22 de febrer de 1937 acabant el seu recorregut, finalment després d'un any escàs, el 28 de maig de 1938, a causa dels problemes de proveïment de paper que comencen a ser evidents en el si de la reraguarda antifeixista, donant lloc a la desaparició progressiva de diverses capçaleres en el si de la societat catalana.

Quan parlem del diari "Catalunya" ens agradaria assenyalar que es tracta d'una important col·lecció de 377 exemplars, diaris, apareguts amb regularitat i en el qual s'expressen, com en els altres periòdics de l'àmbit sindical llibertari, les vicissituds de la guerra i la revolució social tant a Catalunya, com en el front militar o en altres zones de lluita, en l'àmbit geogràfic de l'estat espanyol.

El rotatiu llibertari català en la seva primera editorial, ho titulava de la següent forma: "CATALUNYA NEIX, VISCA CATALUNYA", afirmant amb rotunditat la seva aposta per la llibertat i per la revolució social, en el marc d'uns objectius inequívocament federals i aferrat, de forma conseqüent, a la història dels principis ideològics de la propaganda àcrata en l'estat espanyol des dels seus inicis:

"En aquesta hora gran, gràvida d´inquietuds profundes, en la qual es ventila un problema de generacions, surt a la llum "CATALUNYA", que, inspirat en els corrents llibertaries i federalistes –essència genuïna de la CNT- ve a defensar amb el màxim entusiasme els principis de la llibertat i les conquestes de la Revolució."…

CATALUNYA

ORGAN REGIONAL DE LA CONFEDERACIO NACIONAL DEL TREBALL

Mentre es començava a compondre aquest primer número de CATALUNYA a dos quarts de dues d'aquesta tarda, ha mort el nostre company Tomás Herreros, vell militant de l'anarquisme, qui des de fa temps tenia cura de l'administració de «Solidaridad Obrera»

ANY I : EPOCA I | Barcelona, dilluns, 22 de febrer del 1937 | NUMERO 1

CATALUNYA neix. Visca Catalunya!

HEM DE SALVAR CATALUNYA I LA REVOLUCIO

«CATALUNYA», BENVINGUT SIES!

FEDERICA MONTSENY

En aquest primer exemplar del diari, la coneguda militant anarquista Federica Montseny, en un article de capçalera destacat sota el títol de "CATALUNYA", BENVINGUT SIES", lloava de forma entusiasta l'aparició del mateix en els següents termes:

"Un diari en català. Un diari obrer i anarquista en català. De molt de temps ençà a Catalunya surava aquest anhel de tenir un òrgan en la Premsa que representi, dintre el moviment regional l´anarquisme i la CNT, l'organització proletària per ell inspirada.

I es aquest moment àlgid, de commoció formidable i que amb gran afany s´estructuren les grans línies del futur, quan surt a la palestra el nostre diari en català, simbòlicament anomenat CATALUNYA.

Gran masses del camp i de la ciutat, corrents d'opinió abjurats en el sentiment federalista que constantment ha animat el poble català, trobaran en el nostre diari el que fins avui no havia existit en la Premsa catalana: la veu de la CNT en la llengua tradicional de Catalunya."…

L'article no pot ser més clar i nítid entorn dels objectius que el diari "Catalunya" pretenia dur a terme en el seu intent editorial. Suport sense fissures a la "llengua tradicional de Catalunya" (el català) des de les files de l'anarquisme obrer transformador, representat per la central sindical anarcosindicalista (CNT). I així mateix l'acceptació implícita d'una manca informativa a solucionar, que era un anhel llargament desitjat pels sectors llibertaris i que d'aquesta manera s'intentava pal·liar amb l'aparició del nou diari.

Caldria indicar, per ser exactes en l'apreciació global i positiva de la llengua catalana, que al llarg de la seva història van haver-hi diversitat de capçaleres llibertàries, en diferents poblacions catalanes, que es van expressar en les dues llengües de comunicació escrita habituals (català i castellà), insistint en algunes ocasions sobre la necessitat d'expressar-se amb major assiduïtat en la llengua natural de Catalunya, si bé la capçalera i la major part dels articles anessin escrits, preferentment, en llengua castellana.

Una excepció editorial i periodística positiva, d'ampli recorregut històric, editada totalment en català va ser, com és conegut, el periòdic "La Tramontana" que des de 1881 fins a 1896 va tenir el més llarg cicle de vida en català de les publicacions llibertàries conegudes. Això va ser a causa de la persistència propagandística d'un sòlid grup d'escriptors llibertaris catalans, entre els quals cal destacar el seu conegut director Josep Llunas i Pujals.

Com pot veure's pel relatat fins al moment, l'anomenat "anti-catalanisme" anarquista, sostingut com a argument negatiu reincident, és si més no discutible en la seva afirmació genèrica, quan no s'afirma cap tipus de matís positiu a tenir en compte, com el que estem intentant expressar en aquesta breu introducció.

L'empremta federalitzant, que l'imaginari llibertari havia desenvolupat de forma natural i conscient des dels seus inicis, els portava a entendre "el divers i plural" com una manifestació positiva de la història dels pobles ibèrics en el seu conjunt. En conseqüència difícilment podien defensar postures de tipus "jacobí", "centralista" o "uniformador", que, com tots coneixem, mai van formar part de la seva filosofia bàsica ni tampoc de les seves pràctiques com a organització, ja sigui en grups d'afinitat o en els sindicats als quals pertanyien.

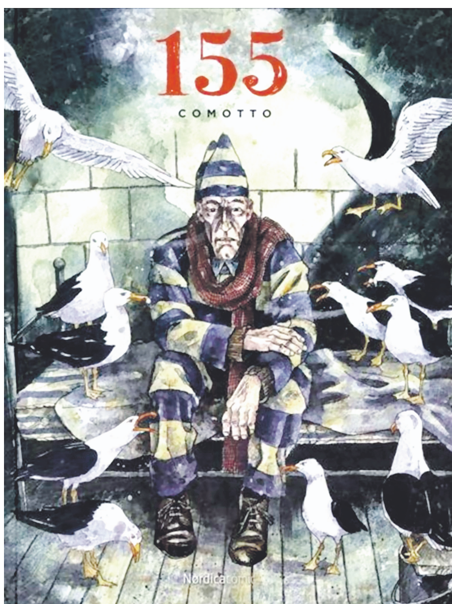
En aquest sentit, i ja per finalitzar, podem afirmar que el diari "Catalunya" representa sense cap dubte "un salt qualitatiu" important a favor de la llengua catalana escrita en temps realment difícils, on revolució social i guerra contra el feixisme s'entrecreuen en l'anhel futur d'una nova societat amb orientacions llibertàries.

Esperem que de la lectura atenta del diari "Catalunya", es puguin extreure coneixements i lectures més enriquidores i positives sobre el plural imaginari llibertari català d'aquells difícils moments.

Podeu accedir als exemplars digitalitzats al següent enllaç,

http://www.cedall.org/Documentacio/Catala/cedall103508000_Catalunya_1937_1938.htm

Llibres

155. Simón Radowitzky

Agustín Comotto
Nòrdica Llibres, 2016, 269 pàgines.

Gràcies a la recomanació del llibreter i amic Pep Garcia, vaig tenir la gran sort de descobrir aquesta novel·la gràfica sobre la vida de Simón Radowitzy (Ucraïna 1891 - Mèxic 1956). El seu autor, Agustín Comotto (Buenos Aires, 1968) dibuixant i autor de diversos llibres, ara ens presenta la vida de l'anarquista Simón Radowitzky.

Per a qui no conegui a Simón Radowitzky, va ser un dels molts migrants que van arribar a Argentina en les primeres dècades del segle passat fugint de la repressió en els seus països d'origen i cercant oportunitats en aquesta formidable terra d'acollida. Una vegada establert a Buenos Aires, va mantenir contactes amb obrers i pensadors pròxims a l'anarcosindicalisme. Simón va fraternitzar amb altres obrers que estaven vinculats a la Federació Obrera Regional Argentina (sindicat d'inspiració anarquista) que comptava amb molta afiliació i influència entre la classe treballadora argentina.

Després de la manifestació del primer de maig de 1909 convocada per la FORA, a la qual vas assistir Simón, el cap de la policia Ramón Lorenzo Falcón dóna l'ordre de reprimir violentament als manifestants amb el resultat tràgic de vuit morts i més de quaranta ferits. El 14 de novembre d'aquell mateix any, Simón decideix atemptar contra Falcón i l'assassina. És detingut aquell mateix dia i condemnat a reclusió perpètua en uns dels penals més durs d'Argentina, el penal d'Ushuaia (Terra de Foc). Des d'una de les cel·les d'aïllament de la presó d'Ushuaia, Comotto, comença a narrar-nos la història de Simón, el pres número 155.

És un llibre ben documentat. El seu autor em va comentar, que entre altres arxius, havia visitat l'International Institute of Social History d'Amsterdam. També ha utilitzat una bibliografia molt rica que li ha ajudat a situar al personatge i a les idees que ell representava.

Aquesta novel·la gràfica està perfectament estructurada, amb flashbacks que molt àgilment utilitza per a anar introduint la història i el personatge de Simón, un dels presos polítics més coneguts des de Sacco i Vanzetti.

Les il·lustracions que utilitzada Comotto són en blanc i negre, ressaltades pel color roig de la sang en moments en els quals la repressió i la violència s'apoderen de la trama. Aquesta és la història de la resistència, de la coherència, de la solitud, d'unes fortes conviccions. És la història de Simón i de les seves idees i d'una tenaç resistència davant les adversitats de la seva reclusió en el penal d'Ushuaia.

És un treball valent, sincer, apassionat, d'una gran qualitat expressiva. En fi, un gran descobriment.

Josep Pimentel

Catálogo de decisiones y fragilidades

Toni Álvaro
El Lokal, 2016, 344 pàgines.

Toni Álvaro s'ha decidit a publicar en format de llibre una part dels relats breus que difon per les xarxes socials. Va créixer gairebé diàriament en el compte de Facebook de l'autor, La Boca d'Or (llegeixi's l'abocador en català) a la qual han acudit milers de lectors fascinats per aquestes petites històries. Les narracions es basen en una documentació exhaustiva sobre persones i fets històrics. No són biografies, no són notes mortuòries, no són vides hagiogràfiques. Es tracta de centenars de vides reals, explicades i posades en lògica a través d'un lirisme efectiu i precís. El resultat és la vida de centenars de persones que, en un moment donat, van prendre petites decisions, senzilles, però importants, que d'alguna manera van modular la seva destinació i, en ocasions, un final tràgic. Des de Tupac Amaru II a Abel Paz, la vaga de La Canadenca o els darrers afusellats de Franco, les històries oscil·len entre la grandesa de la dignitat humana en moments excepcionals o quotidians, i la infàmia de la repressió i la impunitat del poder.

Qui llegeixi el llibre se sorprendrà de la capacitat de síntesi, la càrrega poètica i el llenguatge popular que travessen aquestes pàgines. Toni Álvaro fa un homenatge a la rebel·lia, la coherència i la lucidesa de la gent anònima, que lluita o que s'arrisca sense esperar res a canvi. Recupera fets, moviments socials i biografies, sense afectacions ni academicismes, per dir-nos que la resistència és una obligació urgent i ineludible. Us trobeu davant d'un llibre trist i vitalista que ens ajuda a reconciliar-nos amb la condició humana.

Les pensions públiques no es venen, es defensen

Redacció

L'Escola Confederal de Formació de la CGT ha publicat el butlletí número 153, dedicat a la situació de les pensions.

Les diferents lleis de reforma del sistema de Seguretat Social quant a Pensions, més enllà de garantir la consolidació del nostre sistema públic, universal i solidari, han suposat la debilitació i possible destrucció del mateix.

Sumari del butlletí

1. Les lleis han estat armes de destrucció del dret a una pensió pública suficient per a totes les persones.
2. El perquè d'aquest "dèficit comptable" i la seva utilització política.
3. La descapitalització de la Seguretat Social.
4. Els problemes en el sistema públic de pensions: la sostenibilitat; les fonts de finançament; la demografia; el mercat de treball; els salaris; els impostos.
5. El Pacte de Toledo, separant les fonts de finançament, crea el problema.
6. Els passos que s'han donat en el camí de la "racionalització i sostenibilitat del sistema de pensions"
7. El problema del dèficit o problema financer, té infinitat d'arestes.
8. Defensem el públic i social. Defensem les pensions suficients per a tots i totes.
9 La violació de l'article 50 de la UE quant a les pensions suficients i actualitzades.

Revistes

ORGANIZACIÓN OBRERA

Òrgan de la Federació Obrera Regional Argentina, secció de la AIT, http://fora-ait.com.ar/blog/

MASALA

Butlletí d'informació, denuncia i crítica social a Ciutat Vella, Barcelona, http://masala.cat/

EKINTZA

Històrica revista llibertària basca, https://www.nodo50.org/ekintza/

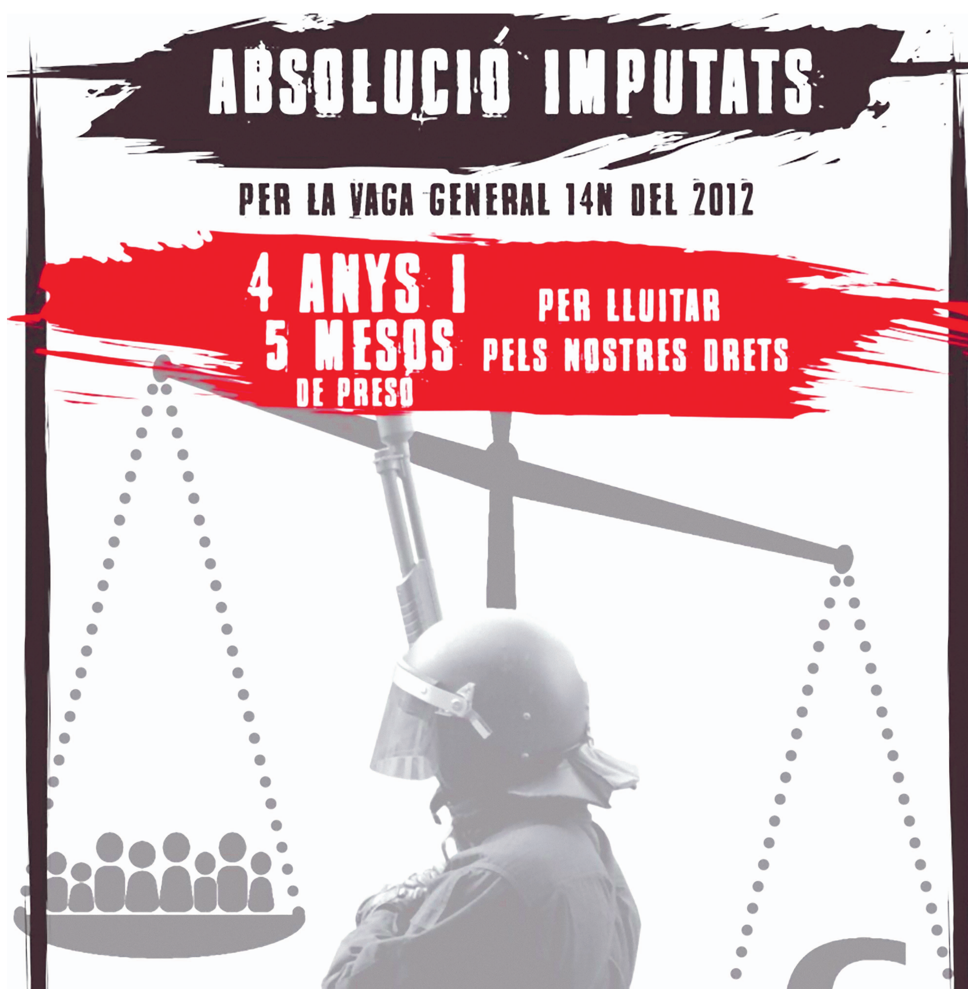
POPULUS

Butlletí de lluites populars de Viladecans, http://populusvila.blogspot.com

Pau Compte, encausat per la vaga del 14N 2012 a Girona

"Hi ha molts motius per fer una vaga, profunds i d'arrel"

"Hem de repensar la vaga, ja que si no és indefinida acaba essent una protesta fàcilment digerible pel govern"

Redacció

En Pau Compte és un dels 8 vaguistes encausats per la seva participació a la Vaga General del 14 de Novembre de 2012. Des del Grup Antirepressiu de Girona es va endegar una campanya des que foren detinguts i, malgrat el judici es va celebrar el passat 27 de juny i es va condemnar a tots els acusats, la sentència encara no és ferma, per part dels seus advocats s'ha presentat recurs davant l'Audiència Provincial de Girona i la campanya per la llibertat dels 8 vaguistes continua.

- Pau, quins motius et van portar a manifestar-te el dia 14 de novembre de 2012?

Jo hi vaig participar per dos motius: defensar la dignitat de les oprimides i fomentar l'agitació social que es vivia fa 5 anys. És a dir, participàvem de la vaga per intentar donar-li un sentit combatiu a la fal·làcia que convocaven els sindicats majoritaris.

- Tu vas participar de la convocatòria del bloc anticapitalista de Girona, quins col·lectius hi participaven?

Hi participaven els col·lectius que en aquells moments formaven part de la coordinadora "Al Carrer!", la CGT de Girona, l'Assemblea Antiautoritària, Endavant, el sindicat ASSACS i el Grup Antirepressiu bàsicament, potser algun altre en va participar, pero aquests eren els promotors

- Quin era el context a Girona?

A Girona es pot dir que també es vivia l'agitació, les anteriors vagues havien marcat un camí i per acabar-ho d'arrodonir el president de la Cambra de Comerç de Girona acabava de fer unes declaracions molt provocadores, despreciant la classe obrera tot dient que els gironins s'havien d'acostumar a treballar més i cobrar menys i que calia anar en compte amb els de fora perquè ens robaven la feina.

- Com es van produir les vostres detencions? Quin creus que és el veritable motiu de la teva detenció i les dels teus companys?

Un mes de després de la vaga, van detenir a quatre companys i els van fer servir de xantatge per a que la resta s'entregués. Així ho vam fer per solidaritat, sabent perfectament que les que estàvem detingudes erem persones que participem de la lluita social i presents en la majoria de protestes i accions dels darrers anys.

- De què us acusaven?

Ens acusaren d'entrar il·legalment a la Cambra de Comerç, d'haver lesionat policies i com sempre que passa alguna cosa, de desordres públics, cosa inversemblant tractant-se d'una vaga general!

- Finalment heu estat condemnats. És definitiu?

Ens han condemnat a un any i sis mesos de presó a la majoria i a alguns a sis mesos, de moment, ja que vam interposar un recurs fa més de dos mesos i n'estem esperant la resolució.

- Com ho assumeixes?

Com sembla ser no hem d'assumir l'entrada a presó, però si que haurem de complir una pena condicional, cosa que pot ser fins i tot agobiant, ja que totes podem conèixer com funciona la repressió i som conscients que seguir tenint un vida politica activa pot comportar ser imputats per participar en qualsevol activitat en contra de l'ordre establert.

- D'ençà d'aquella vaga general, no n'hi ha hagut cap altra a nivell estatal ni a Catalunya, creus que és necessari convocar una vaga general aquest any, davant la imminent retallada de les pensions, una nova reforma laboral i l'aprovació d'uns pressupostos a nivell estatal i a Catalunya que més que possiblement comportaran una retallada de drets laborals dels treballadors de les empreses subcontractades per l'administració?

Sí, crec que es necessari convocar vaga, pero no només una vaga general, cal fer agitació i conscienciació a molts nivells com la familia, els amics de tota la vida i a la feina si és que n'hi ha, i hauríem de fer un esforç per arribar a persones que ens poden semblar poc afins, jo el primer. Però tambe crec que hi ha molts motius per fer una vaga, més profunds i d'arrel que els que esmenteu, com les condicions dels refugiats, immigrants i deportats, la opressió de les dones i persones LGTBI, o moltes altres. Finalment també crec que podríem repensar la vaga, ja que si no és indefinida no causa cap mena d'estrall, i acaba essent una protesta fàcilment digerible pel govern, així que hauríem de tenir en compte les bases de la societat, el consumisme, la mobilitat i la connexió per xarxes per poder començar a innovar en la lluita.